

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with a beard and tattoos, looking down. The man has dark hair and a full beard. He is shirtless, and a large, intricate tattoo is visible on his right shoulder. The background is dark.

NICOLAEVICH
BRATVA
BROTHERS

Brother's
BEST FRIEND

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARDEŞİNİN EN İYİ ARKADAŞI
A BRATVA ROMANCE

K.C. CROWNE

OCEANOFPDF.COM

Copyright © 2024 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C. Crowne

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Sonsöz](#)
[Sonsöz III](#)
[Şeytanın Nikahı \(Önizleme\)](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

ALSO BY K.C. CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov & Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi

[Highest Bidder](#) | [Bratva Daddy](#) | [Owned by Bratva](#) | [Knocked Up by Bratva](#) | [the the Closer](#) | [Ruthless Rival](#) | [Scarred Prince](#) | [Brother's Best Friend](#) | [Devil's Nuptials](#)

Gümüş Tilki Babalar

[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek Babası](#) | [Babanın Kızı](#) | [Arkadaşının Eski Sevgilim](#) | [En İyi Arkadaşın Kızı](#) | [Gizli Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşıyla](#) | [Noelabanın](#) | [Vegas Babası](#) | [Babası Eski Sevgilimin Babası](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet](#) | [İrlanda Kralı](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#) | [Babanın Emirleri](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Dördüzleri](#) | [Hediyelerini Teslim Etmek](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba](#) | [Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek](#) | [Bay Doğru Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi

[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşının Babası Gizli](#) | [İçin Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler Bebeği Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

[KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın](#)

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

OceanofPDF.com

DESCRIPTION

**Kardeşimin en iyi arkadaşı bir yeraltı Bratva savaşçısı.
Ve ben de onun yeni yedeğiyim.**

Yeraltı dövüşlerinin karanlık dünyasında, benim
gibi kadınlar nadir bulunan muzaffer
savaşçılardır.

Samuil Nicolaevich gençken fantezilerime musallat olmuştu.
Ve bakışlarının kıvrımlarına takılıp kalmasına bakılırsa.
Ne kadar geliştiğimi açıkça takdir ediyor.

Yine de koçum olarak devreye girdiğinde.
Odak noktam bulanıklaşmaya başlıyor ve kendimi zaferden daha fazlasını
isterken buluyorum.

Seanslarımızın yoğunluğu bastırılmış arzuları harekete
geçiriyor. Her emri, her sert sözü beni çıldırtıyor.
Aramızda söze dökülmeden kaynayan gerilim, zaferden daha fazlasını
arzulamama neden oluyor.

**Ama her hareketin ölüm kalım meselesi olduğu bir dünyada...
En büyük savaşım, ikimizi de ele geçirmekle tehdit tutkuya teslim
olmak.**

*Bu Samuil Nicolaevich'in hikayesidir ve tamamen bağımsız bir romantizmdir.
Nicolaevich Bratva Kardeşler'in güç ve tutkunun hüküm sürdüğü sürükleyici
dünyasına girin. Bu Amazon Top 100 karanlık romantizm gerilim serisinde,
dört milyarlar kardeş hem imparatorluklarına hem de kadınlarının
kalplerine hükmediyor. Nicolaevich ve Antonov kardeşler aynı dünyayı
paylaşıyor.*

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

ANASTASIA

"W O burada mı?"

Yağmur, eskimiş deponun teneke çatısına kurşun yağmuru gibi yağıyor. Her damla bir suçlama gibi geliyor.

Yürümek zorunda kaldığımız yol. Yağmurdan nefret ediyorum. Bu yeraltı dövüşü dünyasında, getirdiği gürültü zaten gergin olan bir durumun üzerine bir başka dikkat dağıtıcı katman daha ekliyor.

Loş odada adımlarken, tepedeki titrek ışıkların oluşturduğu gölgeler duvarlarda oynuyor. Arada sırada kalabalıktan bir kükreme yükseliyor ve ham enerjisiyle atmosferi noktalıyor. Yakınlarda bir yerde kemikler çatırdıyor ve et ete çarpıyor, bir dövüş senfonisi doruk noktasına ulaşıyor. Oda ter, kan ve beklenti kokusuyla ağırlaşıyor.

, Samuil Nicolaevich'in devasa gövdesi fırtınadaki bir çapa gibi beliriyor. Kollarını kaplayan dövmeler yapılan savaşların, kurulan bağlılıkların ve çekilen acıların hikâyelerini anlatıyor. Arada sırada bana bir bakış fırlatıyor, yeşil gözleri cevaplarımı arıyor. Kardeşimin yokluğu konusunda onun da aynı derecede endişeli olduğunu bildiğim için bakışlarından kaçınıyorum.

"Hangi cehennemde o?" Bir kez daha mırıldanıyorum, Samuil'den çok kendime. Viktor şimdiye kadar burada olmalıydı. Geç kaldığı her dakika, Ölüm Maçı şansımızı kaybetmemize bir dakika daha yaklaşmak demek.

Samuil'in sesi çakıllı bir gümbürtüye dönüşüyor. "Tehlikenin farkında Anastasia. Viktor bizi hayal kırıklığına uğratmaz."

Yumruklarımı sıkıyor, yükselen paniği bastırmaya çalışıyorum. "O paraya ihtiyacımız var Samuil. Bu şansı kaybetmeyi göze alamayız."

Bana o araştıran bakışlarından birini daha atıyor. "Bu işte bir milyon dolarlık ödülünden daha fazlası var, değil mi?"

En derin endişelerimi açığa vurmak istemediğim için gözlerim başka tarafa kayıyor. Ailemize bu kadar yakın olan Samuil'in bile bilmesine gerek olmayan şeyler var. "Sadece... Viktor son zamanlarda garip davranıyor. Ölüm Maçı ile ilgili söylentiler dolaşmaya başladığından beri mesafeli davranıyor."

"Fark ettim," diye itiraf ediyor Samuil. Dövmeli elini sakalında gezdiriyor. "Ama her zamankinden daha sıkı çalıştığını da fark ettim."

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Bunun bizim çıkış biletimiz olduğundan, sonunda tüm bunlardan yolumuz olduğundan bahsetti." Belli belirsiz etrafımızı, kirli duvarları ve ötesindeki gürültülü kalabalığı işaret ediyorum.

Sorumluluğun ağırlığı üzerime çöküyor. Yeraltı dünyasının karanlık pençelerinden kurtulmak istesem de, beni burada tutan bir şey var. Dövüşün heyecanı, adrenalin patlaması, para ödülünün cazibesi, hepsi karşı konulması zor bir kokteyl.

Samuil yaklaşıyor, sesi yumuşuyor. "Bakın, Viktor'la aranızda ne olursa olsun, paraya ihtiyaç duymanızın nedeni ne olursa olsun, ben sizin yanınızdayım. Bir yolunu bulacağız."

Ben cevap veremeden spikerin sesi salonda gürleyerek yağmurun amansız saldırısı üzerinde yankılanıyor. "Sırada, Ölüm Maçı için eleme var! Viktor Zaitsev, lütfen ringe gelin!"

Kalbim boğazıma sığıyor. Her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Ortaya çıkmak zorunda. Sadece gelmek zorunda. Kalabalığın huzursuzluğu yoğun, şiddete olan açlıkları her geçen an artıyor.

Samuil'in kolunu tutuyorum, tırnaklarım derisine batıyor. "Ya gelmezse? Ya ona bir şey olduysa?" Ben panik yapan biri değilim, hiç olmadım. Ancak konu kardeşim olunca işler değişiyor.

"Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyor, sesi kararlılıkla kalınlaşıyor. Ama o konuşurken, endişenin zaten sert olan yüzünde daha derin çizgiler oluşturduğunu görebiliyorum.

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı ve korku dolu gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. "Eğer yarışamazsak, eğer kazanamazsak... Ne yapacağımızı bilmiyorum."

Yağmurun ritmik vuruşu, içimdeki duyguların fırtınalı kasırgasını yansıtarak daha da şiddetleniyor. Soğuk iliklerime kadar işliyor ve kendimi kalabalık odanın sıcaklığına rağmen titrerken buluyorum. Dakikalar geçip de Viktor'dan bir iz bulamadıkça, içimdeki dehşet duygusu kalbimi sıkıca kavriyor.

Samuil eğiliyor, koyu yeşil gözlerinde belirgin bir endişe var. "Ana," diye söze başladı, çocukluğumuzdan beri bana taktığı sevgi dolu lakabı kullanarak, "eğer mesele paraysa-"

Hemen sözünü kestim, zaten nereye gittiğini biliyordum. "Samuil, yapma."

Elini kaldırarak bitirmesine izin vermemi işaret ediyor. "Yardım edebilirim. Sana ve Viktor'a para verebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. Gerçek bir endişe, her zaman orada olan, fark etmemiş gibi davrandığımda bile beni izleyen birinin sıcaklığını görüyorum. "Bunu kabul edemem," diye fısıldıyorum.

Yaklaşıyor, sesi yumuşak ve ısrarcı. "Neden olmasın? Viktor'la yeniden başlamanıza yardımcı olacaksa, o zaman-"

"Mesele para değil," diye cevap veriyorum, gururumun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederek. "Sadaka almayacağım. Ne senden, ne de başkasından."

Samuil iç geçiriyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, hayal kırıklığı hareketlerinden belli oluyor. "Bu bir sadaka değil Ana. Yardım etmeye çalışıyorum. Sen aileden biri gibisin."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum, sözleri karşısında bir sıcaklık dalgası hissediyorum. Ama bu sıcaklık aynı zamanda bir suçluluk duygusuyla lekeleniyor. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama yapamam. Ben böyle yetiştirilmedim. Yol ne kadar zor olursa olsun Zaitsev'ler geçimimizi sağlar."

Aramızdaki atmosfer giderek koyulaşiyor, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz, sessizliği sadece dışarıdaki fırtınanın öfkesi bozuyor ve bu da içimdeki kaosu yansıtıyor gibi görünüyor. Gök gürültüsü uzaktan homurdanıyor, havadaki ağırlığı noktalıyor.

Samuil yaklaşıyor, yakınlığı rahatlatıcı. "Bak, tek istediğim senin güvende olman, mutlu olman. Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"

Bir elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Bunu zaten yapıyorsun. Sadece burada olman, yardım teklif etmen bile çok şey ifade ediyor."

Orada öylece duruyoruz, anın içinde kaybolmuşuz, aramızdaki bağ aşık. Samuil her zaman benim dayanağım olmuştur, bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olduğumda bile. I

Kucağına eğilmek, beni dış dünyadan korumasına izin vermek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum.

Bunun yerine, ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Viktor için çok endişeleniyorum. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum."

Samuil'in bakışları sertleşiyor, endişenin yerini kararlılık alıyor. "Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Endişeme rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor, ağzında bir sırıtma oynuyor. "Ne diyebilirim ki? İnatçı bir Zaitsev'le başa çıkma konusunda yıllarca pratik yaptım."

Gülüyorum, ses gerginliği kırıyor. İyi hissettiriyor, karanlık bir gecede kısa bir anlık neşe. Ama yağmur yağmaya devam ettikçe ve dakikalar ilerledikçe, durumumuzun gerçekliği tekrar ortaya çıkıyor.

Bağrıışmaların ve kargaşanın boğuk sesleri kulaklarımıza ulaşıyor ve dikkatimizi konuşmamızdan uzaklaştırıyor. Samuil'le endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve birlikte gürültüye doğru koşuyoruz. Kalbim hızla çarpıyor, her adımım yaklaşan bir dehşet duygusuyla dolu.

Köşeyi döndüğümüzde mide bulandırıcı bir manzara gözümüze çarpıyor: Kardeşim, bir yığın halinde yere yığılmış, yüzü şişmiş, kan ve çürükler içinde. Kıyafetleri yırtılmış, nefesi kesilmiş. Etrafında kan gölleri oluşmuş, koridorun loş ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyor.

"Viktor!" Çığlık atarak onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Nabzını yokluyorum, parmaklarımda altındaki sabit atışı hissedince içim rahatlıyor. Kötü durumda ama hâlâ hayatta.

Samuil telefonunu çıkarırken nefesinin altından küfrediyor. "Yardım çağırıyorum."

Ancak o konuşurken hoparlörlerden bir anons yükseliyor ve salonda yankılanıyor. "Sıradaki, Viktor Zaitsev!"

Panik beni ele geçirdi. Bu dövüşten gelecek paraya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Geri çekilme düşüncesi akıl almaz. Ani bir karar verdim.

"Onun yerine ben dövüşeceğim," diyerek ayağa kalkıyorum.

Samuil'in gözleri inanamayarak açılır. "Ana, hayır! Bu çok tehlikeli."

Bakışlarına karşılık veriyorum, kararlılığım beni çelikleştiriyor. "Bunun için en az onun kadar çalıştım. Yapabilirim."

Samuil başını sallıyor, sesi çaresizlikle dolu. "Anlamıyorsun, bu sadece kurallarla ilgili değil. Buradaki dövüşçüler acımasız ve inatçı. Kadın olman umurlarında bile olmaz."

Ama ben çoktan uzaklaşmaya başlamıştım bile, üstümdekileri çıkarıp atletik giysilerimi ortaya çıkarıyordum. Samuil'in arkamdan bağırdığını duyabiliyorum ama sözleri uzak bir bulanıklık. Odağım ringde, önümdeki dövüşte.

Viktor'un sesini duyuyorum, zayıf ama acil. "Samuil..."

Onu görmek için dönüyorum, gözleri faltaşı gibi açılmış, arkadaşına odaklanmaya çalışıyor. Samuil yanına koşuyor, yanına çömeliyor. Tereddüt ediyorum, kardeşim ve önümdeki savaş arasında kalıyorum.

Viktor, "Bana bir taksi çağırın," diye homurdanıyor, sesi acıyla dolu. "Hastaneye gitmem gerek. Ama sen... sen Ana'ya göz kulak olmalısın."

Samuil'in gözleri benimkilerle buluşuyor, çatışma dolu. "Viktor, bunu yapmasına izin veremem."

Viktor'un Samuil'in kolunu sıkıca kavrayışını izliyorum, bakışlarındaki aciliyet çok açık. "Kendini öldürtecek, Samuil. Onun için orada olmalısın. Bana söz ver."

Samuil başını sallıyor, sesi duygusallıkla boğulmuş. "Söz veriyorum."

Viktor zayıf bir gülümseme veriyor, sonra bir kez daha baygın bir şekilde geriye yığılıyor. Derin bir nefes alıyorum, beni boğmakla tehdit eden korkuyu elimin tersiyle itiyorum. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

Son bir nefesle arenanın kapısından içeri adımımı atıyorum.

Atmosfer elektrik gibi, kalabalığın arasından geçerken iliklerime kadar bir enerji var, alayları ve ısıkları bir inançsızlık ve alay kakofonisi yaratıyor. Deponun duvarları, gözlerinde küçümseme ve heyecanın bir karışımı parıldayan hevesli seyircilerin kükremesiyle titreşiyor.

Baktığım her yerde yüzler bir kadının ringe çıkmaya cüret etmesine şaşkınlık ve inançsızlıkla buruşuyor. Havayı ter, bayat bira ve kan kokusu dolduruyor. Ama bana yöneltilen sataşmalar ve alaylar ne olursa olsun, gözlerim önümdeki platforma sabitleniyor, kalbim kararlılıkla çarpıyor. Neye tanık olacakları hakkında hiçbir fikirleri yok.

Viktor'un yerini aldığımı fark eden kalabalığın soluk soluğa kaldığını duyarak ringe adım atıyorum. Bazıları şüpheci, bazıları eğlenmiş görünüyor ama ben onlara aldırmıyorum. Odak noktam karşımdaki rakip, bana gizlemediği bir küçümsemeyle bakan kule gibi bir adam.

Maçın başladığını haber veren zil çaldığında, hayatımın dövüşü için kendimi hazırlıyorum. Samuil'in endişeli yüzü, dünya karşımdaki adama ve önümdeki savaşa daralmadan önce gördüğüm son şey.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

SAMUIL

"M Ove!" Yaklaşan "katliam" hakkında gülen birkaç adamın yanından dirsek atarak havlıyorum.

Kalabalığın kükremesi sağır edici, kana susamışlık ve Beklenti. Kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor, her atışım kalabalığın önüne doğru ilerlerken attığım umutsuz adımlarla eşleşiyor. Gözlerim ringden hiç ayrılmıyor, Anastasia'ya sabitlenmiş, canavar gibi rakibine karşı çok küçük ama bir o kadar da meydan okurcasına duruyor.

Dövmek üzere olduğu iri yarı tehdide karşı minyon formunun yan yana durması sarsıcıdır. Adam dev gibi; dövmeli derisinin altında kasları dalgalanıyor. Uzaktan bile göğsüne kazınmış bir kurdun hırıltısını seçebiliyorum, gözleri kötücül bir şekilde parlıyor ve adamın kendi bakışlarını yansıtıyor.

Ana, ne yapıyorsun? Sessiz çılgılık zihnimde yankılanıyor.

Sorguladığım onun cesareti değil; olmak üzere olan şeyin vahşiliği. Yeraltı dövüş çukurları onurun yeri değildir. Her şey hayatta kalmakla ilgilidir ve o adamın onu ölçüp biçme şekliyle, korkarım ona karşı on saniye bile dayanamaz.

"Dövüşü durdurun!" Sesim ham, ringin kenarına yaklaşırken umutsuzca boğazımdan yırtılıyor. Ama acımasız bir gösteriye susamış seyircilerin doymak bilmez tezahüratları tarafından yutuldu.

Neredeyse vardın, diyorum kendime. Sadece birkaç adım sonra onu çekip çıkarabilirim, sonuçları lanet olsun.

Ama kaderin cilvesine bakın ki, evrenin başka planları varmış. Çanın sert sesi havayı yarıyor, tiz sesi sonun başlangıcını işaret ediyor.

Her Gey yavaGlamıG, dünya sapkın bir dansa dönüGmüG gibiydi. Anastasia'nın duruşunu almasını, vücudundaki her kasın gerilmesini, sıçramaya hazır olmasını huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla izliyorum. Önündeki dev, bir sıra lekeli dişini ortaya çıkaran sadist bir gülümsemeyle sırtıyor. Dövüşün kolay olacağına, Anastasia'nın kesilecek bir kuzu olduğuna inanıyor.

Ama dansları başladığında, ona neden her zaman ilgi hemen hatırlıyorum. Sadece güzelliği ya da ateşli ruhu değil, sahip olduğu ham, evcilleşmemiş güç, hesaba katılması gereken bir güç.

Uсталıkla hareket ediyor, adamın ulaşamayacağı yerlere dalıp çıkıyor, küçük boyunu avantaj olarak kullanıyor. Adam ne zaman hamle yapsa, o çoktan iki adım önüne geçiyor, bir gölge gibi kaçıp savruluyor. Kalabalığın alayları yerini şaşkınlık çığlıklarına bırakıyor.

Bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğini biliyorum. Sadece zamanını kolluyor, o tek hatayı, o ölümcül hatayı bekliyor.

Yüzüğün kenarını kavıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz, beni dinleyen herhangi bir tanrıya buradan sağ çıkması için dua ediyorum. Çünkü alternatifi düşünmek bile çok acı verici.

Saniyeler saatler gibi geliyor, her an sıkı sıkıya sarılmış bir gerilim yayı. Anastasia'nın tekniği rakibinin büyük gücüyle keskin bir tezat oluşturuyor. Adam tamamen güç ve göz korkutmayla ilgiliyken, Anastasia'nınki hassasiyet ve strateji. Kendimi zorlukla nefes alırken buluyorum, yaptığı her çalımında, her hesaplı hamlede asılı kalıyorum.

Kaburgasını kıracağı kesin olan bir darbeden sıyrılıyor, topuğunun üzerinde hızla dönüyor ve adamın dizini büken alçak bir tekme atıyor. Kalabalık patlıyor, sergilenen ham yeteneği fark ettikçe sadakatleri değişiyor. Daha önce ona yöneltilen yuhalamalar hayranlık tezahüratlarına dönüşmeye başladı.

Dev hayal kırıklığı içinde hırlıyor, gözleri öfke ve şaşkınlık karışımıyla yanıyor. Buna alışık değil. Dövüşlerinin çoğu birkaç dakika içinde sona erer ama Ana ona parasının karşılığını veriyor.

Onu her köşeye sıkıştırmaya çalıştığında, kadın kaçıyor ve onu daha da sinirlendiriyor. Kendi saldırganlığını ve cüssesini ona karşı kullanıyor, onu yoruyor, enerjisini havadan başka bir şeyle temas etmeyen vahşi salınımlarla harcamasını sağlıyor. Bu bir

Sayırsız kez kullandığım klasik bir taktik ama onun bu taktiğı bu kadar uygulamasını izlemek gerçekten nefes kesici.

Sonraki birkaç dakika bir hareket bulanıklığı. Dövüşün gidişatı değişmeye başladıkça yoğunluk da artıyor. Burada hızlı bir yumruk, orada keskin bir tekme, Anastasia'nın vuruşları daha sık hedefini bulmaya başlıyor. İndirdiğı her darbe kalabalığa bir heyecan dalgası gönderiyor.

Zekice bir hamleyle bir hamleyi savuşturur, adamın başının arkasından tutar ve onu yükselen dizine doğru çeker. Darbe depoda yankılanıyor ve bir anlığına her şey sessizliğe gömülüyor.

Sersemlemiş bir halde geri sendeler, burnundan kan damlamaktadır. Anastasia, fırsatını yakaladığını hissederek rahatlamaz. Havaya sıçrar ve adamın çenesine tam isabet eden bir döner tekme atar. Adam baygın halde yere yığılır.

Bir kalp atışı boyunca tüm kalabalık topluca nefesini tutuyor ve ardından bir tezahürat ve bağırış korusu halinde patlıyor. Her şeye rağmen Anastasia Zaitsev sadece hayatta kalmakla kalmamış, zafer de kazanmıştır.

Dik dururken göğsü kabarıyor, övgüleri içine çekiyor. Yüzünde ve kollarında oluşan morluklara rağmen, yüzünde inkar edilemez bir zafer var. Baş döndürücü bir rahatlamayla birlikte bir gurur dalgası hissediyorum. Bir an bile kaybetmeden ringe doğru ilerliyorum, onu koruyucu bir kucakla sarıyor.

"Sen delisin," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı, bu iki kelimeyle yüzlerce duyguyu aktarmaya çalışıyorum.

Geri çekiliyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Ama ben kazandım, değil mi?"

Ona bir kez daha bakıyorum, az önce tanık olduğum şeyi aklım almıyor.

", gidelim buradan."

Bununla birlikte onu ringden uzaklaştırıp kalabalığın arasından geçiriyorum ki bu hiç de kolay bir iş değil. Oradaki herkes bu kadının, kendisinden üç kat büyük bir adamı ustalıkla alt eden dövüşçünün kim olduğunu bilmek istiyor. Koridorlardan geçip benim kullandığım ofise doğru ilerliyoruz.

Loş ışıklı mekânda, dışarıdaki kalabalığın alçak uğultusu kalın duvarlardan içeri süzülüyor. Ana ofisimdeki koltuğa uzanmış, hâlâ adrenalinin etkisinde, zarif formu dövüşün teriyle parılıyor. Aldığı her nefes kaslarının kıvrımlarının hafifçe esnemesine neden oluyor, bu da gücün ve direncin kışkırtıcı bir göstergesi.

Saç bağıını çözüyor, uzun, siyah saçları koyu bir hale gibi etrafına dökülüyor ve kanepenin solgunluğuyla keskin bir tezat oluşturuyor. Hafifçe ayrılmış o gür dudaklar yorgunluğu ima ama aynı zamanda beni içine çeken alta yatan bir şiddet de var.

Sıkı kolları, bacakları, her santimi güç çığlıkları atıyor ama yine de inkar edilemez derecede kadınsı. Kendimi gözlerimi ayırmak için mücadele ederken buluyorum, her saniye bu düşüncesiz hayranlık anında beni yakalama riskini artırıyor.

Kendimi başka bir yere bakmaya zorluyorum, öz kontrolümün her zerresi test ediliyor. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Öfke ve endişe karışımının beni ezmesini engellemek için.

Omuz silkiyor, ben bileğine bir bandaj sarmaya başladığımda hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Viktor yapamaz. Birinin yapması gerek."

"Bu şekilde değil, Ana. Bu şekilde değil."

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, meydan okuyor ama aynı zamanda bir şeyler arıyor. Bakışlarımız her kilitlendiğinde elimde olmadan onların içinde kayboluyorum. Bu çok uzun zamandır sakladığım bir sır, her zaman dikkatlice sıradan bir dostluk maskesinin arkasına saklanmış.

"Bir şeyi kanıtlamak zorundayım Samuil. Bunu herkese ve belki kendime de kanıtlamalıyım."

İç çektim. ". "

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Sayamayacağı kadar çok kavgaya karışmış bir adam söylüyor bunu."

"Bu farklı."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Çünkü sen sensin. Ve insanlar için çok şey ifade ediyorsun."

Gözleri eğlenceyle ve daha derin, tam olarak çıkaramadığım bir şeyle parlıyor. "Sadece 'insanlar' mı?"

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet. Sadece insanlar."

Ortaya çıkan sessizlikte bir samimiyet var. Odanın küçüklüğü, anın yoğunluğuyla birleşince birden boğucu geliyor. Yıllardır mesafemi korudum, onun yasak bölge olduğuna dair yazılı olmayan kurala saygı gösterdim. Ama şimdi, o bu kadar yakınımıdayken, hayatı potansiyel olarak tehlikedeysen, bu engeller önemsiz görünüyor.

Bandajı bitirip arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. "Ölüm Maçı'na devam edemezsin."

Kaşlarını çatıyor, dizlerini göğsüne çekiyor. "Yapabilirim ve yapacağım." "Ölebilirsin, Ana."

Bakışları yumuşar. "Sen de öyle. Ne zaman o ringe adım atsan ya da Bratva için görevlerinden birine çıksan."

"Aynı şey değil."

Başını eğiyor, uzun siyah saçları bir omzundan aşağı dökülüyor. "Öyle değil mi? İkimiz de savaşıyoruz, Samuil. Biz buyuz işte."

Başka tarafa bakıyorum, düşüncelerim karmakarışık, uzun zamandır gömülü tuttuğum duygular dışarı taşmakla tehdit ediyor. "Ben sadece, seni kaybedemem. Bu şekilde olmaz."

Parmakları çeneme dokunuyor ve yüzümü nazikçe gözleriyle buluşacak şekilde çeviriyor. "Yapmayacaksın. Söz veriyorum."

Verdiği güvenceye rağmen korku içimi kemiriyor. "O maçlarda neler olduğunu gördüm Ana. Acımasızdır."

Bileğini daha yakına çekerek esnekliğini test ediyor. "Bunun için eğitim aldım. Üstesinden gelebilirim."

"Yeteneğinizden şüphem yok. Ama bir yanlış adım, bir anlık tereddüt..."

Gözlerindeki yoğunluk hiç değişmiyor. "Riskleri biliyorum. Ve onları almaya hazırım."

Bu çıldırtıcı. Onu sarsmak ve aynı anda ona sarılmak istiyorum. Ama ikisini de yapamıyorum. Ona karşı ne kadar derin hisler beslediğimi açığa vurmadan olmaz. Duygularımın ağırlığı, Viktor'a karşı sorumluluğum ve Ölüm Maçı'nın yaklaşan tehlikesi üzerime çöküyor.

Tepedeki keskin ıGık odanın kirli duvarlarında düzensiz gölgeler oluşturuyor ve havada hafif bir ter ve kan kokusu var. Anastasia ve benim aramda söylenmemiş sözlerin ağırlığını hissederek huzursuzca yer değiştiriyorum.

"Neden bu kadar korumacı davranıyorsun Samuil?" Sesi sessizliği bozuyor, gerçek bir merakla harmanlanmış bir bıkkınlık notası.

Bu basit bir soru, cevaplamaşı o kadar da zor olmamalı. Yine de, içimde dönen duygularla, bunu kelimelere dökmek bir mayın tarlasında gezinmek gibi hissettiriyor.

"Bak Ana," diye başlıyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek, "bu yeraltı maçlarında çok fazla iyi dövüşçünün yaralandığını -ya da daha kötüsünü gördüm. Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum."

Gözlerini kısıyor, keskin zekası her zaman satır aralarını okumakta hızlıdır. "Tek sebep bu mu?"

Boğazımı temizliyorum, geçmişimizin ve uzun süredir bastırđđđm duygularımın ağırlığı üzerime çöküyor. "Bu... karmaşık."

Bakışları yumuşar. "O zaman benim için kolaylaştır."

Derin bir nefes alarak daha güvenli bir yol seçmeye karar verdim. "Sen Viktor'un kız kardeşisin, o da benim en iyi arkadaşım. Her zaman ikinize de göz kulak oldum. Benim işim bu."

Bir an için beni inceliyor, görünüşe göre sözlerimi değerlendiriyor. Sonra gözlerinde kararlı bir parıltıyla, "Benim için bu kadar endişeleniyorsan, o zaman bana koçluk yap. Beni Ölüm Maçı için eğit."

Kaşların şaşkınlıkla çatıldı. "Sana koçluk yapmamı mı istiyorsun?"

Sıkıca başını sallıyor. "Eğer yanımda olursan, bana rehberlik edersen, belki bu kadar endişelenmezsin. Ayrıca," diye sırtarak ekliyor, "paylaşabileceğimiz kazançları bir düşün."

Düşüncesi bile cezbedici. Her adımda yanında olmak, hazırlıklı olmasını ve korunmasını sağlamak. Ve yine de, risk... "Paraya ihtiyacım yok," diye karşı çıkıyorum.

Anastasya gözlerini devirir. "Mesele para değil Samuil. Beni güvende tutmakla ilgili, değil mi? Ayrıca, senin uzmanlığın ve benim yeteneğimle durdurulamaz oluruz."

Endişelerim devam etse de onun kendine olan güvenine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Gerçekten sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Başka türlü sormazdım."

Aramıza ağır bir sessizlik çöküyor ama rahatsız edici değil. Söylenmemiş bir anlayışla, iyi ya da kötü bu işte birlikte olduğumuza dair sessiz bir anlaşmayla dolu. Sonunda, teslim olmuş bir iç çekişle elimi uzatıyorum. "Pekâlâ, anlaştık. Ama unutma, işler çok tehlikeli bir hal alırsa fişi çekerim. Anlaştık mı?"

Elimi sıkıca kavırıyor ve anlaşmamızı mühürlüyor. "Anlaştık."

Üzerinde el sıkıştıkça omuzlarımdaki yük biraz hafifliyor, ancak önümüzdeki yol belirsizliğini koruyor. Düzenimizi oturttuğumuzda Anastasia'nın yüz ifadesine aciliyet geri dönüyor. "Hastaneye gitmeliyiz. Viktor'u kontrol etmeliyiz."

Kardeşinin içinde bulunduğu durumu hatırlayarak başımı salladım. "Evet, öyle yapmalıyız."

Kirli odadan çıkıp arabama doğru ilerliyoruz. Yağmur dinmiş, geride serin ve berrak bir gece bırakmıştı. G-Wagon'umun motoru kükrerken, önümdeki zorluklara rağmen Anastasia yanımdayken her birinin üstesinden geleceğimizi düşünmeden edemiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

ANASTASIA

"A Sen deli misin? Kız kardeşimin Ölüm Maçı'na katılmasına izin mi verdin? Buradan çıktığımda ayağımı kışına sokacağım."

Viktor'un gözleri kontrol altına alınmış cehennem ateşiyle parlıyor ve bir tezat oluşturuyor

solgun hastane duvarlarına karşı. Şimdiye kadar sabit olan ellerim, bakışlarındaki yoğunluk karşısında hafifçe titriyor.

Sözleri, zayıf bir şekilde söylenmiş olsa da, hastane odasının steril havasını yararak Samuil ve benim aramda ağır bir şekilde iniyor.

Yanımdan ayrılmayan Samuil, Viktor'un gözlerindeki öfkeyi biraz olsun yatıştıran bir sakinlikle karşılık veriyor. "Olan oldu. Onun adı zaten tahtada yazıyor ve o savaştı... şey, bir iblis gibi savaştı."

Ağabeyimin bakışları bana dönüyor, içinde hayal kırıklığı ve isteksiz bir hayranlık karışımı dolaşıyor. "Stasya, öldürülebilirsin."

Her zaman gücün ve boyun eğmeyen kararlılığın simgesi olan Viktor önümde yatıyor, her zaman tanıdığım savaşçıyla tam bir tezat oluşturuyor. Yüzü şişmiş, iki gözü de morarmış, biri hâlâ şiş. Burnu kırılmış ve alnında bir yara var. Görünürdeki tüm derisi, maruz kaldığı vahşetin kanıtı olan hastalıklı mor ve sarı tonlarıyla gölgelenmiş. Kaburgalarından birkaçı kırılmış, elleri morarmış ve yırtılmış; bunlar karşı koymaya çalışırken aldığı savunma yaralarının izleri.

Genellikle tecrübeli bir savaşçının kendinden emin duruşuyla yüksekte tuttuğu geniş omuzları, şimdi steril beyaz çarşafların içine doğru sarkmış gibi görünüyor.

Daha önce onda hiç görmediğim bir çaresizlik.

Onu böyle görmek kolay değil. Ve kardeşimi tanıdığım kadarıyla, bu düzeyde bir savunmasızlık onun için de kolay değil.

Endişesini sıkı bir baş sallamayla karşılıyorum, içine girdiğim tehlikenin sözsüz bir kabulünü sunuyorum. "Biliyorum, Vitya. Ama buna ihtiyacımız var. *Benim* buna ihtiyacım var."

"Kahretsin, Anastasia..." diye mırıldanıyor, sesi teslimiyetçi bir iç çekişe dönüşüyor. Bir eli zayıfça kalkıp şakağını ovuşturuyor, teni solgun, gözlerinde kalıcı bir acı var. "Her zaman dik başlı oldun. Kendi iyiliğin için çok fazla."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, elim onunkini sarmak için uzanıyor, parmaklarımın arasında sessiz bir yemin var. "Sahip olduğumuz tek şey biziz Viktor. Ve sen savaşlarımızı tek başına verirken ben buna seyirci kalamam, kalmayacağım."

Eli benimkinde seğiriyor, kelimelerden daha yüksek sesle konuşan ince, savunmasız bir taviz. "Bunu sana kim yaptı?" Sesim değişmeden soruyorum, gözlerim onun hırpalanmış halini tarıyor.

Viktor'un gözleri hayal kırıklığıyla bulutlanır. "Bilmiyorum. En azından altısı. Lanet olası korkaklar gibi arkamdan vurun."

"Korkaklar," diye yankılandım, içimde kaynayan bir öfkenin taşmakla tehdit ettiğini hissediyordum.

Geniş bedenini hastane duvarına yaslamış olan Samuil onaylarcasına gürlüyor. "Bu işi kendimiz halledeceğiz. Polis yok."

Başımı sallıyorum, kararlılığım sertleşiyor. Biz Bratva'yız, kanun ve intikam bizim işimiz, gereklilikten ve hayatta kalmaktan doğan acımasız bir adalet.

Kardeşim, o hırpalanmış haliyle bile bakışlarımdaki intikam duygusunu fark ediyor. "Stasya, bana dikkatli olacağına söz ver. Bu piçler kirli oynuyor."

"Samuil'in dediği gibi, olan oldu," diye cevap veriyorum, dakikalar önce bize sunulan metanetli güvenceyi papağan gibi tekrarlayarak.

Odaya ağır bir sessizlik çöküyor, her birimiz söylenmemiş anlayış ve dile getirilmemiş korkularla bağlıyız. Viktor gözlerini kapatırken anlaşılmasız bir şeyler söylüyor, damarlarında dolaşan ağrı kesicilere yumuşak, yorgun bir teslimiyet.

Onu izliyorum, her nefesi sessiz bir dua, her nefesi güç ve intikam için seslendirilmemiş bir yakarış.

"Onları bulacağız," diye konuşuyor Samuil, sesi odanın sessizliğinde çakıllı bir vaat gibi. "Onları bulacağız ve bunu onlara ödeteceğiz."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı Viktor'dan ayırıp Samuil'in gözleriyle buluşuyorum, onlarda yansıtılmış bir vahşet, şimdi aradığımız intikamın ortak bir anlayışını buluyorum.

"Geldiğimizi görmeyecekler," diye fısıldıyorum, sesim odanın içinde kayan, makinelerin bip seslerine ve hastanenin ötesindeki uzak gürültüye karışan gölgeli bir yemin.

Parmaklarım Viktor'unkileri nazikçe sarıyor, kalp monitörünün yavaş ve ritmik bip sesi steril havada melankolik bir melodi dokuyor. Soluk duvarlar boyunca uzanan uzun ve kimsesiz gölgeler, bizi kapının ardındaki hareketli dünyadan uzakta sessiz bir kozaya sarıyor.

Viktor'un gözleri titriyor, ela küreler yukarıdaki floresan ışıkların yansımalarıyla dans ediyor. Yutkunuyor, bu hareket sert hatlarında bir çekingenlik yaratıyor. "Muhtemelen kumarbazlardı, büyük bahisçiler..." Sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor, kelimeler çatlak dudaklarından yuvarlanıyor.

Samuil'in sağlam ve heybetli gövdesi yaklaşıyor, gözleri dikkatle kardeşimin yüzüne dikiliyor. "Açıkla."

Viktor'un bakışları aramızda dolaşıyor, derinlerde eski savaşçı ruhunun bir parıltısı parlıyor. "Ya da savaşçıların kendileri." İçinden bir öksürük geçiyor ama devam ediyor. "Ringde neler yapabileceğimi biliyorlar. Ben onların bahisleri ve şansları için bir tehdidim. Hepsi onlar için iğrenç bir oyun."

Elini kavrayışım sıkılaşıyor, gözlerim teninde açan menekşe ve kızıla takılıp kalırken sessiz bir yemin damarlarımda dolaşıyor. "Onları bulacağız Viktor," diye söz veriyorum, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabit. "Onları bulacağız ve bunun hesabını soracağız."

Bakışları kilitleniyor, ifadesinde bir rahatlama ya da güven titreşimi . "Dikkatli olmalısın Stasya. Kirli oynuyorlar ve senin de peşine düşmekten çekinmeyecekler."

Samuil öne çıkıyor, her gözeneğinden sessiz bir güç yayılıyor. "Bu işte yalnız olmayacak Viktor. Yemin ederim."

Viktor'un acı ve yorgunluktan bulanıklaşmış gözleri Samuil'e doğru kayar. Yılların yoldaşlığı ve ringin hem içinde hem de ötesinde verilen savaşlarla birbirlerine bağlı olan ikili, sessiz bir anlayış ve dile getirilmeyen bir bağlılıkla iletişim kuruyor. "Ona göz kulak ol Samuil. Onu güvende tut."

Açıklama Samuil'in dudaklarından sarsılmaz bir kararlılıkla dökülüyor. "Hayatım pahasına."

Odanın loş ışığında, ıstırapın ve yaklaşan intikamın yankıları etrafımızda dolarken, anlaşma . Görünmeden, bizi bağlar

sadakat, dayanıklılık ve ortak, boyun eğmez bir kararlılığın akorları.

Samuil'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir anlığına o soğukkanlı maskesinin altından kırılma fırlıyor. "Şafakta benimle buluş," diyor, "İlk iş olarak eğitime başlıyoruz."

Başımı sallıyorum, önümdeki işe hazırım.

Samuil kapıya doğru dönüyor, çerçevesi koridorun ötesindeki sessiz ışıklara karşı silüet oluşturuyor. Gölgelemlerin arasına girmeden önce duraksıyor ve omzunun üzerinden bize bakıyor. "Kardeşlerimle temasa geçeceğim. Bu hakaret cevapsız kalmayacak. Ailemize, kendimize karşı yapılan bir saldırı Bratva'nın kendisine karşı yapılmış demektir. Bizi geçtiklerine pişman olacaklar."

Ve bununla birlikte, kayıp gidiyor.

Viktor konuşuyor, enerjisi gözle görülür bir şekilde azalıyor. "Ona daha fazla yaslanmalısın, biliyorsun. O her zaman senin arkandaydı."

Ona hızlı ve sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum. "Viktor, ne mırıldanıyorsun?"

Zayıf bir gülümseme sunuyor. "Sadece söylüyorum, Stasya. Hayat kısa ve senin güçlü müttefiklerin var. Dünyayla tek başına başa çıkabileceğini düşünmenin senin tarzın olduğunu biliyorum. Çoğu zaman başını belaya soksa da bu takdire şayan bir özellik."

"Ama-"

"Ama dünyanın yükünü omuzlarında taşımana gerek yok. Samuil senin için, bizim için orada. Ve onunki gibi omuzlar ağırlık taşımak için yaratılmıştır. Onunla birlikte çalışın, müttefik olun. Lütfen."

Durumun ağırlığı üzerimde baskı yaratırken bir cevap ısııyorum.

"Peki. Bu sefer o kadar dik başlı ve inatçı olmamaya çalışacağım."

"Güzel. Tek duymak istediğim buydu." Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama acı içinde yüzünü buruşturuyor. Birkaç dakika kendini toparladıktan sonra tekrar deniyor. "Tanrım, bu çok sinir bozucu."

"Dinlen. olacağım, Vitya." "Her zaman öylesin."

Odadan çıkıp karanlık koridora girdiğimde aklım bir sonraki adımda ne olacağını düşünmekle meşgul. Samuil kısa sürede yanımda, her zamanki odaklanmış niyetiyle hareket ediyor, her adımı hesaplanmış ve emin.

Hastanenin labirenti andıran koridorları sonsuz gibi görünüyor. Yolumuza gölge düşüren dış tehditler ve zorluklar bizi bekliyor. Ama bir şey netliğini koruyor

-Ortak amacımız. Aramızda sağlam bir güven temeli var

Yıllarca bu hayatta birlikte yol almanın ve ortak düşmanlarla yüzleşmenin sonucunda inşa edilmiştir.

Sağlam ve güçlü, bizi savaşa taşıyacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

SAMUIL

P Pancar orbasının keskin, topraksı aromaları pirozhki'tuzlu kokusuna karışarak geniş yemek salonunu yalnızca iyi pişmiş bir Rus yemeğinin getirebileceğı sıcaklıkla dolduruyor. Pancar ve yumuşak sığır eti parçalarıyla dolu zengin, kıpkırmızı çorba, süslü porselen kaselerde her birimizin önünde.

Pancar orbasının yanında, lahana, kıyma ve elma gibi çeşitli dolgulara sahip pirozhki, en iyi çininin üzerinde durmaktadır ve kabukları mükemmel şekilde altın rengindedir. Davetkâr sofraya rağmen odayı bir gerginlik kaplıyor.

Kardeşlerim Andrei, Leo ve Roman kendi koltuklarına yerleşirken, eşleri Sandra, Nikita ve Valentina, altta yatan endişeleri gizleyemeyen sıkı dudaklı gülümsemelerini paylaşarak zarif bir şekilde onlara katılıyor. Her zaman gözlemci olan Damien, keskin gözleri belli ettiğinden çok daha fazlasını kavlıyor ve araya girmek için uygun anı bekliyor.

Sandra ve Andrei'nin küçük ikizleri en uçta, yetişkinleri saran gerginlikten bir anlığına habersiz, sessiz fısıltılarla sohbet ediyor; onların genç masumiyeti bizim acımasız tavrımızla tam bir tezat oluşturuyor.

Bakışlarım aralıklı olarak yemek ve masanın etrafındaki insanlar arasında gidip geliyor. Kan bağıyla, sadakatle ve varlığımıza sızmış, kaderlerimizi ayrılmaz bir şekilde iç içe geçiren karanlık sırlarla bağılı ailem. İçimi çekiyorum, sağlam meşe sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarım masanın serin, cilalı ahşabına hafifçe vuruyor.

"İş konuşmak yok," diye sertçe hatırlatıyor Andrei -Patron-, yoğun bakışları üzerimizde geziniyor, her zamanki sertliği endişesinin ağırlığı altında soluyor.

Yılların disiplinini ve yumuşak gücünü yansıtan gözlere sahip nazik balerin Nikita sessizce, "Bazı meseleler bekleyemez Andrei," diyene kadar kırılgan bir sessizlik hakim olur.

Sessizliğimi bozarken göğsüm sıkışıyor. Bu konuyu açmak için uygun bir zaman değil.

"Viktor Zaitsev saldırıya uğradı."

Bu isim durgun bir gölete düşen bir taş gibi düşüyor ve odanın her tarafına endişe dalgaları yayılıyor. "Tek Göz" olarak da bilinen Leo bana keskin bir bakış fırlatırken, Roman'ın sabit bakışları bir anlık telaşı ele veriyor.

Bir zamanlar "Hayalet" olarak bilinen Valentina ürkütücü bir sakinlik yayıyor, Sandra'nın omurgası belirgin bir şekilde sertleşirken gözleri uyuyan bir tehlikenin ışıltısıyla parlıyor. Ailemizle olan ittifakı evlilikten öte, güçlü kan bağlarının stratejik bir birleşimi. İstikrarımıza yönelik herhangi bir tehdit onun mirasına hakarettir.

"Onu Ölüm Maçı'ndan elemek istediler," diye devam ediyorum, çirkin gerçeği dile getirerek. "En azından benim teorim bu."

"Ya Anastasia?" Roman, ölçülü ses tonuyla endişe ve strateji arasında ince bir çizgi çizerek soruyor.

Onun adı geçtiğinde çenem sıkılıyor, duygularım sakın dış görünüşümün altında bir fırtına gibi kabarıyor. "Onun yerine girdi."

Bıkkın iç çekişler ve inlemeler korusu birbirine karışırken, Sandra'nın sert ve anaç gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bu onun savaşı değil Samuil. O yeraltı dünyasına ait değil."

"İhtiyaç duydukları para ödülünü almanın tek yolunun bu olduğuna inanıyor," diye itiraf ediyorum, Anastasia'nın cüretkâr hamlesine duyduğum hayranlık ve endişenin karışımıyla her kelimem ağırlaşıyor.

Gözlerim Damien'in üzerinde, onun gözlemci sessizliği sonunda bozuluyor. "Saldırganlar profesyonel değildi, yoksa Viktor nefes alıyor olmazdı."

Başımı sallayarak Damien'in acı gerçeğini kabul ediyorum. Varlığı, ailemizdeki acı verici bir ihanetten kaynaklansa da, çoğu zaman değerli içgörüler getiriyor. Belki de bu yüzden -altta yatan düşmanlığa rağmen- masamızdaki yeri tartışmasız kalıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, sandalye usulca yere sürtünüyor. "Ona koçluk yapacağım, onu güvende tutacağım," diye yemin ediyorum, etrafımdakilerden çok kendime

Ben. "Ve eş zamanlı olarak, arkadaşımıza el cüret edenleri bulup haklarından geleceğiz."

Sessiz onay işaretleri masayı çevreliyor, söylenmemiş anlaşma devam ediyor, misilleme ve korumaya dair ailevi bağlarımızın içine yerleşiyor. Dışarıdaki dünya mutlu bir şekilde cahil kalırken, biz yemeğimize devam ediyoruz.

Ancak benim aklım kısmen başka bir yerde, gözlerinde kararlılık ve savaşçı ruhu olan cesur bir kadınla, en azılı savaşçıların bile adım atmaya korktuğu bir dünyaya dalmak üzere.

Yemek yiyoruz ama konunun bir kez daha gündeme gelmesi an meselesi.

Andrei, omuzlarındaki yükü yansıtan karanlık gözleriyle, sesi sessiz bir gümbürtüye dönüşerek yasak diyalogumuzu başlatıyor. "Samuil, Viktor'un başına gelenler münferit değil, bunu hissedebiliyorum."

Başımı sallıyorum, odadaki her ruhtan bir anlaşma birliği geliyor. "O Van."

Andrei'nin kaşları kalkıyor. "Van mı?"

"Van Babanın. Açgözlü parmakları her lanet pastada olan yerel bir bahisçi."

Sandra öne doğru eğiliyor, gözlerindeki yumuşaklığa rağmen zekâsı ve kurnazlığı her zaman keskin. "Adını duymuştum. Parazit bir pislik, bir ruble için her şeyi yapabilecek bir adam. Ama bu doğrudan ailemize yönelik bir saldırı."

Leo düşünceli bir şekilde araya giriyor, gözleri zekice hesaplanmış bir parıltıyla titreşiyor. "Bundan daha fazlası. Bu bir açıklama, soğukkanlılığımızı sarsmak ve duruşumuzu zayıflatmak için tasarlanmış bir gösteri."

Her kelime havada asılı kalıyor.

"İşte benim teorim. Van bahis oranlarını manipüle etmek, bahisleri artırmak ve bunu yaparken de payını artırmak istiyor," diye ekliyorum.

Nikita her zamanki sakinliğiyle Leo'nun elini tutar. "Daha kötülerini de gördük. Sağlam duruyoruz."

Ayakları yere basan sesi, toplu bir onay işareti getiriyor.

Her zaman stratejist olan Roman bir noktaya değiniyor. "O çaylak değil ve desteği var. Yapacağımız her hamlenin keskin olması gerekiyor."

Aklıma Anastasia geliyor, dik başlı ve bilinmeyen bir tehlikenin içine dalıyor.

Valentina'nın keskin bakışlarını üzerimde yakalıyorum. Hayalet olarak geçmiş, gizemli dünyamızdaki tehlikelere karşı sessizce uyarıyor.

"Anastasia," diyorum sesimdeki endişeyi belli ederek, "şu anda bu karmaşanın tam ortasında."

Endişelerim acıma duygusuyla değil, anlayışla karşılanıyor.

Her zaman ailedeki yerini kanıtlamaya çalışan Damien konuşur. "Yani onu hazırlayacağız. Elimizdeki her şeyi ona verelim."

Onun açık sözleri hepimizin düşündüğü şeyin altını çiziyor. Kan bağımız olsun ya da olmasın, birbirimizin arkasındayız.

Andrei hepimizi taradıktan sonra, "Bu Van sorunuyla birlikte yüzleşeceğiz, daha fazla zarar vermediğinden emin olun," dedi.

Kapıyı iterek açtığımda ter kokusu ve spor salonundaki aletlerin metalik kokusu havayı dolduruyor. Sabah ışığı panjurlardaki çatlaklardan içeri sızıyor ve karanlık odayı kısmen aydınlatıyor. Anastasia çoktan oradaydı, kasları terden parlıyordu, saçları bir dövüşçünün at kuyruğuyla geriye . O bir hayal, ölümcül bir hayal. Bu kadar gergin olmak için çok erken.

İrkilmiyor, yüksek tekmelerine devam ediyor, bacağının her bir şaklaması keskin ve kasıtlı. Odaklanması lazer gibi sıkı, ama bu benim yönüme bakmadan konuşmasını engellemiyor.

"Yeterince uzun sürdü."

Cesaret ve kararlılık sesine yansıyor ve sıradan şakalarına rağmen, içindeki savaşçının önündeki savaşa hazırlandığını hissedebiliyorum.

Homurdanarak cevap veriyorum ve onun düzenli bir şekilde rutinini uyguladığı yere doğru ilerliyorum. Hava gergin ve bunun yaklaşan antrenman seansıyla hiçbir ilgisi yok.

Hem şiddet hem de kısıtlama sanatında deneyimli ellerim, o öne doğru eğilip sözsüz bir şekilde esneme hareketleri için yardım isterken yanlarımda seğiriyor. Gözlerindeki niyeti yanlış anlamak mümkün değil; cesur, korumasız. Her zaman korkusuz olmuştur, neredeyse hatasız.

"Esнемeme yardım eder misin?" diye soruyor sonunda, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Basit bir soru. Ondan başka biri olsaydı masum bile sayılabilirdi. Başımı sertçe salladım, sert dış görünüşümün altındaki çalkantılardan hiçbirine ihanet etmedim.

Yaklaşıyorum, ellerim onu sabitliyor, gerilmesine rehberlik ediyor. Her temas noktası ateş ve buz, çok uzun zamandır zorla gömdüğüm duyguların heyecan verici ve dehşet verici bir karışımı.

Kasları avuçlarımın altında geriliyor ve gevşiyor, verdiği her nefes sinirlerimi yakıyor. Bu sadece bir antrenman ya da esneme değil. Bu konuşulmayan bir iletişim, gizli arzuların ve yasak çizgilerin geçici hareketlerle dansı. Vücudu zayıf, formda ve güçlü. Yine de kıvrımlarını, şeklini fark etmemek mümkün değil.

Anastasia yüzünü hafifçe buruşturarak gergiye doğru eğiliyor. "Samuil," diye homurdanıyor, "bu beklediğimden daha çok acıtıyor."

"O zaman doğru düzgün esnemiyorsun," diyorum ve onu nazikçe doğru itiyorum. "Esneklik çok önemlidir. Eğer çok esneksen kaçmayı ya da vurmayı bekleyemezsin."

Yavaşça nefes veriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Peki oyun planımız nedir?" "Önce çevikliğin. Tepki süreni artırmak için alıştırmalara odaklanacağız." Pozisyonunu ayarlıyorum, yüzünü buruşturuyor ama devam etmem için başını sallıyor. "İkincisi, dayanıklılığın. Nasıl dövüştüğünü gördüm. Hızın ve yeteneğin var ama ringde daha uzun süre dayanması gerekiyor."

Sırıttırıyor, o çok sevdiğim ukala sırıtışıyla. "Kapsamlı bir kavgayla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum, ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Yanıldığımı kanıtla."

Kıkırdıyor. "Pekala, koç. Sırada ne var?"

"Güç antrenmanı, ama sadece ağırlık kaldırma değil. Fonksiyonel güç. Gerçek bir dövüşün dinamiklerini yansıtan hareketleri entegre edeceğiz."

Başını sallıyor, gözleri ciddi ve kararlı. "Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Stratejin üzerinde çalışıyoruz," diyorum ellerimle onu bir sonraki esnemeye yönlendirirken. "Ne zaman vuracağını, ne zaman geri çekileceğini bilmek. Mesele sadece yumruk atmak değil, yumruğu doğru zamanda atmaktır."

Söylediğim her şeyi özümseyerek derin bir nefes alıyor. "Anladım. Hadi yapalım şu işi."

Bununla birlikte, dokunuşuma doğru eğiliyor, bir güven eylemi ve ince bir davet ve neredeyse çok fazla.

"Bu bir oyun değil Anastasia," diye homurdanırken buluyorum kendimi, sesim alçak ve uyarıcı bir tonda.

Söylenmemiş sırlarla dolu karanlık gözler benimkilerle buluşuyor, "Oynadığımı kim söyledi?"

Aramızdaki yakınlık boğucu. Ellerimin altında vücudunun her kıvrımı, her bükülüşü zihnimi zorluyor. Ona dokunmanın tanıdık bir yanı var ama bugün her şey daha da güçlenmiş gibi geliyor. Her inlediğinde -yumuşak, istemeden baştan çıkarıcı bir ses- içimdeki sıcaklık artıyor. Bu daha önce ondan hiç duymadığım bir ses ve beni ifade edemeyeceğim şekilde sarsıyor.

Esneme hareketine, ardındaki niyete odaklanmaya çalışıyorum ama bu giderek zorlaşıyor. Ter ve Anastasia'ya özgü bir şeyin karışımı olan kokusu etrafımı sarıyor. Pozisyonunu ayarlarken parmaklarım kalçalarının sıcak tenine değiyor ve spor kıyafetinin altındaki gergin kaslar onun ne kadar formda ve hazır olduğunu gösteriyor. Terden parıldayan görüntüsü, nefes alırken göğsünün kabarması, vücuda oturan kıyafetinin vurguladığı vücut hatları boğazımın kurumasına neden oluyor.

"Samuil?" diye soruyor, tereddüt ettiğimi fark ediyor, bakışları sorguluyor, delip geçiyor.

Kahretsin, bu çok yanlıştır. Elim sırtında kalıyor, istemeden omurgasının çizgisini izliyor, bir sınır açıkça aşılmış oluyor.

Aniden geri çekiliyorum, kendi sınırlarım varlığımın her zerresinde titreşen özlemle şiddetle çarpışıyor.

"Başlamadan önce biraz su almam lazım," diye mırıldanıyorum ve işler bir adım daha ileri gitmeden aceleyle geri çekiliyorum.

Kapıya doğru yöneldiğimde, gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum, hayal kırıklığı ve süregelen arzusun karışımı muhtemelen benimkileri yansıtıyor. Tenim alev alev yanıyor, kapının koluyla uğraşırken ellerim hafifçe titriyor.

Ötedeki koridor serin, az önce boşalttığım odanın hararetli yoğunluğuyla tam bir tezat oluşturuyor. Duvara yaslanıp içimde patlak veren kaosun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyorum. Ama zihnim onun görüntüleriyle çalkalanıyor - güçlü, dirençli, baştan çıkarıcı.

Duvarдан uzaklaşarak küçük mutfığa doğru ilerliyorum, soğuk su Anastasia'nın tutuşturduğu ateşi söndürmeye yetmiyor.

Lavabonun üstündeki küçük aynadaki yansımam, içimde yürüttüğüm savaşı gözler önüne seriyor - karanlık gözler uyumsuzlukla dolu; çene sıkıca kenetlenmiş. Ben uygulayıcıyım, kaosa karşı boyun eğmeyen sert bir duvarım, ama onunla durum farklı. Her zaman farklıydı.

Bir ağız dolusu suyu daha yutarken bir elimi yüzümde gezdiriyor, yapmam gereken şey için kendimi çelikleştiriyorum. Onu korumak, eğitmek ve lanet olası

ellerini ve kalbini ondan çek.

Eğitim odasına tekrar girdiğimde, rutinine geri dönmüştü, yüz hatlarını bir konsantrasyon maskesi süslüyordu, ama daha önce görünmeyen bir kırılma vardı. Gözlerimiz kilitleniyor, an uzuyor ve söylenmemiş kelimeler aramızda asılı kalıyor.

Tepkimi fark edemeyecek kadar zeki. Gözleri, araştıran, çıldırtıcı, ne yüzleşmeye hazır olduğum ne de kabul edebileceğim bir anlayışa işaret ediyor.

"Hadi işe koyulalım," diye bağıyorum, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. Eğer bunu sağ salım atlatacaksak sınırların yeniden belirlenmesi gerekiyor.

Ama bir ritme girdiğimizde, vücudu her vuruş ve blokta akıcı bir şekilde hareket ederken, herhangi bir güvenli çizginin çok ötesinde olduğumuz ve geri çekilmenin artık bir seçenek olmadığı düşüncesinden kurtulamıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

SAMUIL

T Yeraltının gürültüsü, terk edilmiş bir deponun nemli, küf lekeli duvarlarından yayılan sesler, kaos ve beklentinin bir senfonisidir. Para el değiştirdikçe bir anarşi atmosferi hüküm sürüyor. eller ve bahisler telaşlı fısıltılarla oynanıyor.

Daha çok hırpalanmış iplerle sınırlandırılmış derme çatma bir alan olan halka, takılmış ampullerin sert ışığıyla aydınlanıyor ve kalabalığın kargaşası arasında bir odak adası yaratıyor. Gölgeler yıpranmış, kan lekeli ahşap kalasların üzerinde dans ederek geçmişteki şiddetin hikâyelerini anlatıyor.

Nefesim kontrollü nefes alıp vermelerden oluşan düzenli bir akış halinde, ancak sert dış görünüşümün altında, görev ve korku arasında bölünmüş bir fırtına kopuyor. Anastasia, elleri sarılı ve gözleri heyecanla parlayarak bana doğru dönüyor, dudakları konuşmak için aralanıyor.

"Bunu halledebilirim, Samuil."

Çenem sıkılıyor, gözlerim yüzleşmek üzere olduğu canavar gibi adamı tarıyor. Dağ gibi bir adam; steroidler yüzünden kasları şişmiş, her biri muhtemelen katliam zaferlerini simgeleyen dövmeler uzuvlarına yayılmış. Kendine aşırı güvenin ve karşısındaki kadını hiçe saymanın grotesk bir göstergesi olarak sırtıyor. İçimde bir tiksinti kaynıyor, ancak Ana, her zamanki savaşçı, tereddüt etmiyor.

Daha yakına eğildim, sesim alçak ve sertti. "Ana, izin ver ilk raundu ben alayım, onun zayıflıklarını test edeyim. Burada hiçbir şey kanıtlamana gerek yok."

Bakışları inatçı. "Ama biliyorum Samuil. Başka hiç kimse olmasa bile kendim için."

Öfkeyle geri çekiliyorum, gözlerim etrafımızdaki kaosu tarıyor. Havaya ter, kan ve çaresizlik kokusu sinmiş durumda; bu koku en çok da eğlence olarak vahşeti bekleyen seyircilerin aç gözlerinde hissediliyor.

Anastasia'nın eli koluma iniyor, sessiz bir güvence, ama sakın tavrının altında bir endişe titreşimi görüyorum. O cesur, korkusuz değil ve aradaki fark netleşiyor.

Ringe doğru birlikte yürüyoruz, söylenmemiş bir anlaşma bizi kargaşanın ortasında bağlıyor. Sabırsızlık ve coşkudan oluşan kalabalık şiddet çağrısı yapıyor, dövüşçüler anons edilirken tezahüratları çılgına dönüyor.

"Samuil," diye konuşuyor, gürültüden zar zor duyuluyor.

Aşağı bakıyorum, çok şey görmüş ama kırılmamış bir ruhun gözleriyle karşılaşıyorum. "Kendine dikkat et," sözlerim kısa ve duygularımı dizginliyor ama o anlıyor ve ringe adım atmadan önce bir kez başını sallıyor.

Işıklar söndüğünde, spikerin sesi yankılanan alanda gürler. "Bayanlar ve baylar, gecenin ana etkinliğine hazır mısınız?" Kalabalık onaylayarak kükrüyor, ses sağır edici. "Bu köşede, iki yüz yetmiş beş kilo ağırlığında, son on dövüşünde yenilmemiş olan... Breaker!"

Kalabalık tekrar patlar.

Spiker heyecan dolu sesiyle devam ediyor: "Karşısında gizemli yarışmacı... Tsarina!"

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Tsarina*, Anastasia'yı her zaman tanıdığım kendine güvenen kadına yakışan bir isim. Ona bu lakabı kimin verdiğinden emin değilim ama mükemmel. Asil, güçlü ama aynı zamanda kadınsı. Bu onun fazlasıyla hak ettiği bir unvan.

Rakibi gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla ona bakarken, Anastasia yerini korur, meydan okuma bedeninin her çizgisine kazınır.

Zil sesi, vahşetin başladığını işaret eden donuk bir çınlama.

O saldırırken ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, çarpık ifadesinden bir hırıltı fışkırıyor. Ana hızla kenara çekiliyor, ama adam uyuşturucudan beslenen ham bir güç seline dönüşüyor ve Ana'nın yan tarafına sıyrıcı bir darbe indiriyor. Kalabalık kükrer, coşku ve kolektif kana susamışlığın sesidir bu.

Ayağa kalkıyor, hızlı bir yumrukla içeri dalıyor, sonra adam karşı koyamadan tekrar dışarı çıkıyor. Bu şiddet dansı devam ediyor ve savuşturduğu her darbeye, indirdiği her karşı darbeye göğsümdeki düğüm sıkışıyor.

Onun darbelerinden kaçınmak yeterli değil; karşısındaki devî alt etmek ve alt etmek için ona hükmetmek zorunda. Kız yetenekli ve becerikli, ama adam duygusuz bir kas duvarı ve kızın aldığı her darbe içimde bir acıya dönüşüyor.

Raunt ilerliyor, hareket ve saldırganlık bulanıklığı, her dövüşçü darbeler indiriyor, sonuç bir jiletin kenarında sallanıyor. Ana'nın ayak hareketleri hassas, vuruşları bilinçli. Sıkı bir disiplinden doğan bir zarafetle hareket ediyor ve işe yarıyor. Yavaşlıyor ama yenilmiş değil.

Zil tekrar çalıyor, duraklama sinyali veriyor ve o benim durduğum köşeye çekilirken gözlerimiz kilitleniyor, söylenmemiş kelimeler değiş tokuş ediliyor. Ona bir şişe su uzatıyorum, kaslarım gergin, gerekirse çatışmaya girmeye hazırım.

Dudağındaki kanı siler, soluk teninde kırmızı bir çizgi oluşur ve "Onu yakaladım" der.

Gözlerindeki kararlılık alevini, Anastasia'nın amansız ateşini görebiliyorum. Ona sahip, evet, ama ne pahasına?

"Yürümeye devam et, Ana!" kaba sesim, tur devam ederken pis, sert bir şekilde aydınlatılmış yeraltı alanında yankılanıyor. Kırıcı hırlıyor, barbarca bir hırıltıyla ona doğru hamle yapıyor.

"Yakala onu, Kırıcı!" Bağırışlar duvarlardan sekerek etin ete çarpmasıyla karışıyor. Bahisçiler alay ediyor, ucuz votkalarını yudumluyor ve ukala sırtışlarla paralarını yatırıyorlar.

Anastasia -yumuşaklığın altındaki sertleşmiş çelik- Breaker'ın denediği her darbeyi savuşturuyor, her hareketi bir hayatta kalma ve meydan okuma dansı. Her ıskalamada içim burkuluyor, nefesinin her nefesi kafatasımın içinde yankılanıyor.

"Sağ kroşe geliyor!" Uyarım kana susamış kalabalığın bağırışları arasında yankılanıyor. Vücudu, adı Breaker olan haydutun devasa yumruğunun altında zarifçe sallanıyor. Karşı saldırısı -böbreklerine hızlı, cezalandırıcı bir yumruk- kaslı gövdesinden tatmin edici bir inilti çıkarıyor.

Kalabalık kükrüyor, şiddete duydukları arzu havada ağır bir şekilde hissediliyor. "Öldürün onu, bitsin bu iş!" Biri şiddetli bir hevesle bağırıyor. Kalabalığın geri kalanı bundan besleniyor, çılgınca, ancak birkaç tek tük ses araya giriyor, şaşırtıcı bir şekilde onun tarafında. "Canına oku kızım!"

Devasa dövüşçünün nefesi kesildi. Ana'nın dayanıklılığı ve beklenmedik cesareti, kararlılığına yayılan ince çatlaklar gibi. Adam dengesizleşiyor, hafifçe sendeliyor ve Ana'nın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kalbim lanet bir davul gibi, göğsümdeki her gümbürtü onun hesaplanmış vuruşlarıyla senkronize oluyor.

"Ağırlığını kullan, Ana!" Stratejiyi ona bağırarak söyledim. Beni duyuyor, vücudu sallanıyor, tepki veriyor, ölümlü dans eden bir mazlum.

Kritik darbe beklenmedik bir şekilde gelir, şiddetli bir çatırtıyla bağlanan hızlı bir aparkat, Breaker'ın cüssesi kirli zemine çöker, vahşi, boyun eğmeyen bir fırtınanın merhametine yenik düşmüş bir devdir.

Odanın üzerine örtücü, baskıcı bir sessizlik çöker. Sonra, şoktan kaskatı kesilmiş bedenlerin arasında bir yerden yavaş bir alkış başlar, ardından bir başkası, sonra bir başkası, ta ki oda isteksiz bir hayranlık ve inançsızlıkla yankılanana kadar.

"Kazanan-Tsarina!" Sümüklü bir adam olan spiker şaşkınlığını pek gizleyemiyor, sesi hoparlörden titriyor.

Fısıltılar boşlukta dolaşıyor. "Az önce ne oldu öyle?"

"O kız Breaker'ı mı indirdi?"

Dik duruyor, nefesleri kesik kesik geliyor, bakışları ringin öbür ucundan benimkilerle buluşuyor. Birçoğunun fark edemeyeceği bir baş sallama geçiyor aramızdan. Gurur, keskin ve boyun eğmez, gözlerinde parlıyor ve zorlu bir karar varlığının çekirdeğine kök salıyor.

Ana'nın bakışları benimkilere sabitlendiğinde, dudakları muzaffer ama şefkatli bir gülümsemeye dönüştüğünde, yalnız bir an zamanda donuyor. Gözlerinde zafer ve alttan alta bir şefkat titreşiyor, yüzeyin hemen altında ince bir pırıltı. Bana doğru bir adım, sonra bir adım daha atıyor.

O yaklaşan kucaklaşmanın uçurumunda dünya yerinden oynuyor, zaferin parıltısı aramızdaki boşluğu yırtan içgüdüsel bir kükremeye paramparça oluyor. Breaker, korkunç ve öfkeli bir şekilde kendini tuvalden dışarı atıyor, kasları dizginlenemez bir öfkeyle dalgalanıyor.

"Hilekâr!" Sesi bir kükreme, acı ve boyun eğmeyen öfke arasında ezilmiş, intikamcı bir vahşet kütlesi olarak ileri atılıyor.

Ana'nın kıvrak bedeninin onun öfkesinin gelgit dalgası karşısında hiçbir şansı yok. Yumruğu isabet ediyor ve Ana'nın yere yığılmasını görmek içimde ilkel, ham ve dizginlenemez bir şeyi patlatıyor.

Düşünce yok. Sadece tepki.

Ringe doğru hamle yapıyorum, kaslarım tek bir amaçla kıvrılıyor ve serbest kalıyor. Derinlerde yatan, kükreyen bir öfke varlığının her zerresini yırtarak ona çarpıyor, sınırsız bir öfke topu gibi.

"Seni bok parçası!"

Yumruğum çenesine çarpıyor, kemik parmak eklemiyle sarsıcı ve tatmin edici bir çıtırtıyla buluşuyor. Tökezliyor, iri gövdesi dengesizleşiyor ama benim saldırım durmak bilmiyor, her vuruş bastırılmış öfkenin dışı vurumu, içimde biriken her bastırılmış duygunun somut, fiziksel bir tezahürü.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Her darbe noktalanmış bir söz, acı ve tutkulu bir öfkeyle mürekkeplenmiş bir yemin. Onun misillemeleri beceriksizce, Ana'nın darbeleri ve benim dizginlenemez saldırım yüzünden zayıfladı.

Breaker yere yığılıyor, kirli tuval onun hantal formunu bir kez daha karşılıyor, ama zaferimin boşluğunda hiçbir tatmin, hiçbir zafer yok. Bakışlarım ringin karşı tarafında hareketsiz bir yığın halinde duran Ana'ya kayıyor.

Uzuvlarım içgüdüsel olarak hareket ediyor, az önce vahşete karşı keskin bir nezaketle onu kollarımın arasına alıyorum. Nefesleri sığ, bedeni benimkine karşı rahatsız edici derecede gevşek ve göğsümün boşluğunda bir şey daralıyor, bağlanıyor ve boğuluyor.

Soğuktan bayılmış, kirpikleri morarmış yanağında narin bir yelpaze gibi. Bu manzara içimde sonsuza kadar yankılanan sessiz, işkence dolu bir çığlığa neden oluyor.

Ringin dışındaki dünya bir bulanıklık, sesler ve görüntüler belirsiz bir lekeye karışıyor. Tek gerçeklik, beni sabitleyen tek şey kollarımdaki bilinçsiz kadın ve varlığımın her oyuğunda ve girintisinde kaynayan için için yanan bir yemin.

Yumuşak, düzensiz bir fısıltı olan adı dudaklarımın kenarında titriyor, sesim boğuk çıkıyor. "Ana..."

Onu loş tünellerden, şiddet ve intikamdan uzağa taşıyorum, kalbim öfke ve dile getirilmemiş ıstırapla kaplı. Beni parçalamakla tehdit eden duygu fırtınasının ortasında önemli olan tek şey onun güvenliği ve iyileşmesi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

ANASTASIA

"W Ne oldu?" Boğazım zımpara kağıdından yapılmış hissediyorum.
Bilinç ızgaralar karşı benimGöz kapakları,
kaba ve kafa karıştırıcı. için mücadele

ederken, sanki
bir moloz yığınının altından çıkmaya çalışıyorum. Kafatasımın içinde uzak bir
ağrı zonkluyor, beynim bunun nedenini hatırlamam için ısrar ediyor.

Gözlerimi açıyorum, dünya huzursuz bir dansın içinde hafifçe sallanıyor.
Bu benim yatağım değil, bunlar benim çarşaf larım değil ve koku tamamen
yanlış ya da daha doğrusu çok tanıdık. Sedir ve belirgin bir şey... Samuil.
Duyularımı dolduruyor, aynı anda hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici.

Bir anlığına orada uzanıp sessiz sakinliği içime çektikten sonra,
parçalanmış ve pürüzlü hafızam kendini yeniden bir araya getirmeye başlıyor.
Ring. Dövüş. Kabaran kalabalık. Samuil'in yüzündeki her sert çizgiye
kazınmış öfke, benim için şiddete balıklama atlarken.

Ayaklarım soğuk zemine değ erken kalbim göğsümde vahşi ve düzensiz bir
şekilde çarpıyor, hayatta olduğumun, hayatta kaldığ ımın şaşırtıcı bir teyidi.

Bileğim itiraz ediyor ama bu bir kırığın dayanılmaz çığ lığı değil. Daha çok
bir burkulmanın donuk, ısrarcı zonklaması. Görmezden gelerek kendimi
dikleştiriyorum, elim içgüdüsel olarak hassas çeneme kayıyor. Ayna yok ama
derimi boyayan morlukların mozağini hayal edebiliyorum.

Bir televizyonun uzaktan gelen mırıltısı, alçak sesle ve belirsiz bir şekilde
konuşması dikkatimi çekiyor ve Samuil'in kokusu her adımda daha da
güçlenerek ona doğru topallayarak ilerliyorum.

Yaşam alanının soluk ışıltısında beni karşılayan manzara içime - beklenmedik ve karmaşık- bir ürperti gönderiyor.

Samuil kanepeye yayılmış, sadece yorgunluğun izin verdiği bir şekilde bilinçsiz, göğsünün sürekli yükselip alçalması yaşamın tek göstergesi. Yarı çıplak, eşofman altı kalçalarına kadar inmiş, her sert, kaslı çizgisi sergileniyor. Ve orada, dinlenmesinin çiğ, korunmasız savunmasızlığının ortasında, savaşın sonuçlarını görüyorum - eklemleri, morlar ve kırmızıların acımasız bir görüntüsü ve gözünün yanında şişen kararan çürük.

O güzel ve tehlikeli, ölümcül bir kombinasyon, tehlikenin farkında olsam bile her zaman ilgimi çekmiştir.

Nefesim kesiliyor, rahatlama ile adlandırılmayacak kadar korkunç bir duygu arasında bir yerde sıkışıp kalıyorum. O iyi. Hayır, iyi değil, ondan çok uzakta, ama hayatta. İkimiz de hayattayız ve bu gerçek odanın her köşesini dolduruyor.

Uzuvlarım beni ileri doğru çekiyor, fiziksel olmaktan çok duygusal bir çekim, ta ki onun üzerinde durana kadar, parmaklarım yatıştırma, okşama, varlığının gerçekliğini onaylama dürtüsüyle seğiriyor.

Kalbim bir hain, tamamen yersiz hissettiren bir çırpınısla isyan ediyor. Gözlerim Samuil'in huzurlu yüzünün hatlarını izlerken midemde vahşi ve evcilleşmemiş bir kelebek kasırgası çalkalanıyor.

Bu adamı bir ömür gibi gelen bir süredir tanıyorum, varlığı her zaman kaosun kıyısında sallanıyormuş gibi görünen bir dünyada sabit, boyun eğmeyen bir demirbaş. Ona bakarken bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, tanımlanamaz ama inanılmaz derecede derin bir şey.

Uyuyan formunu incelerken, derisini kaplayan yara izlerini fark ettim. Her biri bir mücadeleden, bir hayatta kalma öyküsünden bahsediyor. Dövmeler bazılarını kaplıyor ve kendi ifadelerini oluşturuyor. Her bir işaretin ardında ne olduğunu anlamak için onlara dokunma ihtiyacı hissediyorum.

Genellikle çok sert ve katı olan yüzü uyurken daha genç görünüyor. Genellikle sert bir çizgi halinde olan dudakları şimdi daha yumuşak, davetkâr görünüyor. Onu neden bu kadar farklı görüyorum? İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünyada o her zaman benim koruyucum, kollayıcım oldu. Ama beni Breaker'a karşı sert bir şekilde savunması beni şaşırttı, ona bakış açım da bir şeyleri değiştirdi.

Kendimi onun yanında otururken, bu yeni duygularla mücadele ederken buluyorum. Elim kendiliğinden hareket ediyor, yüzüne yaklaşıyor, dokunmak, hissetmek istiyorum. Odadaki tek ses onun sabit nefes alış veriş ve kendimi ona doğru çekilmiş hissediyorum,

Daha fazlasını istiyorum. Teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakınım, eğilme dürtümle savaşıırken kalbim hızla çarpıyor.

Gözleri yavaşça açılıyor ve o tanıdık yoğun bakışları ortaya çıkıyor. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve oda birden küçülüyor.

"Ana," diyor, sesinde beni ürperten bir sertlik var. Bu sadece benim adım, ama onun dudaklarından çıkınca farklı ve samimi geliyor. "Ne yapıyorsun?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, delici bakışları beni olduğum yerde sabitliyor.

Sessizce, "Bilmiyorum Samuil," diyebildim.

Eli hareket ediyor, ondan görmeye olmadığım bir nezaketle alnımı okşuyor.

"Sıcak hissediyorsun. Her şey yolunda mı?"

Endişesi çok açık ve ben de onun şefkatinden, kokusunun karışımından ve aramızdaki inkar edilemez çekimden etkileniyorum. Her parçam onun ve bizi çevreleyen cinsel enerjinin farkında.

"Hayır... Yani, evet." Kelimelerimin arasında bocalıyorum, nefesim düzensiz. "Ben iyiyim."

Hissettiğim şey hastalık değil. Aramızda asılı olan şeyin ağırlığı ağır ve beni boğmakla tehdit ediyor. Yüzümü arıyor, bir şey arıyor ve onun incelemesi altında kendimi savunmasız hissediyorum.

"İyi değilsin," diyor, bakışları çürükten çürüğe atlıyor. "Aslında, bok gibi görünüyorsun."

Bu beni gülümsetiyor. Gülüyorum. "Tam bir centilmen."

Dudağının köşesi kıvrılıyor. "Kibarlığın da zamanı vardır, gerçeğin de."

Eli yanağımın yanında duraklıyor, sessiz bir soru gibi. Onda bir şey görüyorum, daha önce hiç fark etmediğim bir yumuşaklık, güç ve dayanıklılık katmanlarının altına gizlenmiş. Yasak bir şeye göz atmak gibi ve bu beni cesaretlendiriyor.

Parmaklarım neredeyse kendiliğinden hareket ederek onunkilere sürtünüyor. Dokunuşumuzun kıvılcımı içimde bir sarsıntı yaratıyor. Kelimeler dilimin ucuna geliyor ama korku ve belirsizlik onları susturuyor. Derin bir nefes alıyor, geri çekilmeden önce bir kırılganlık belirtisi.

"Biraz dinlenmelisin, Ana." Geri çekilmesi soğuk bir tokat gibi geliyor ve kalbim hızla çarpıyor, endişe ve arzu içimde bükülmüş bir düğüm.

Parmaklarım onunkileri kavıyor, umutsuzca tutunuyorum.

Yoğun ve okunmaz gözleri benimkilere sabitleniyor. "Sana teşekkür etmek istiyorum," kelimeleri güçlükle  ıkarabiliyorum. "Her Şey için. Orada olduğun için."

Cevap vermiyor ama geri de  ekilmiyor. Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Elini bırakıp ayağa kalkmadan önce ağır ve yüklü bir sessizliği paylaşıyoruz. Yatak odasına geri dönüyorum, onu her adımda, her nefeste hissediyorum, olabileceklerin tadı ve bunu istemenin tehlikesi beni tüketiyor.

Uzandığımda, etrafım onun izleriyle çevriliyken, rahatlık ve kafa karıŐıklıėının bir karışımı beni sarıyor. Neredeyse o anımızın yankısı düŐüncelerime musallat oluyor ve nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim bir ateşi tutuŐturuyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

SAMUIL

T Spor salonunun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Anastasia egzersizin ortasında ortaya çıkıyor. O bir güç, güç ve zarafet bir arada. Sıkı kollarında ter parlıyor, atleti ikinci bir deri gibi ona yapışıyor ve vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Altında kas var. Torbaya yumruk üstüne yumruk atarken saçları geriye doğru çekilmiş, telleri boynuna yapışmış.

Çok güzel bir manzara ve keşke görmezden gelebilseydim.

Sertçe yutkunuyorum ve göğsümdeki sıkışmayı bastırmaya çalışıyorum. Dikkatimin dağılmasını göze alamam. Özellikle de onun tarafından. Zihnimin arkasında bir kaşıntı var, Ana'nın şortunun kalçalarını sarma şekliyle ya da vücudunun ritmik hareketiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kaşıntı.

Viktor'un saldırısıyla ilgili ipucu içimi kemiriyordu. O kaypak piç Van, her şey kötüye gitmeden hemen önce Viktor'la konuşurken görülmüş. Hiçbir şey olmayabilir. Ya da ihtiyacımız olan buluş olabilir. Her iki durumda da, ne haltlar döndüğünü bulmam gerek.

Ama şu anda Ana, farkında olmasa bile odaya hükmediyor. Attığı her yumruk, yaptığı her hareket, bir tür ham enerjiyle yankılanıyor. Karşı koymak için savaştığım bir çekim bu.

Ana'nın yumruklarının kum torbasına vurduğu ritmik gümbürtüler kulaklarımı dolduruyor. Ancak zihnim şu ana odaklanmayı reddediyor. Sürekli Van'a ve aldığım küçük habere geri dönüyor. Viktor neden o sansarla buluşmakla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişt?

Kafa travması hafızasını etkiliyor olabilir. Bu makul bir varsayım. Daha sonra hastaneye uğrayıp daha fazla ayrıntı için ona baskı yapmalıyım. Van'la buluşması hakkında bir şeyler hatırlıyor olmalı.

Van'ı bulmak başlı başına bir zorluk haline geldi. Adam kaçamak davranıyor, gölgelere girip çıkıyor, sadece zaman yüzünü gösteriyor. Bilinen bir adresi yok, hareketlerinde bir düzen yok. Bu sinir bozucu. İhtiyacım olduğunda birini bulamamak bir sorun.

İpucu ortaya çıktığından beri onunla bir buluşma ayarlamaya çalışıyorum, ama zor olduğunu kanıtlıyor. Benim kendi yöntemlerim var elbette ama Van uzun zamandır bu oyunun içinde. Giriş ve çıkışları biliyor.

Parmaklarım içgüdüsel olarak sıkıştı. O bir hayalet olabilir, ama her hayaletin uğrak yeri vardır. Onunkini bulacağım. Bu düşünce kararlılığımı pekiştiriyor. Ama şu anda Ana'nın eğitimi dikkat istiyor.

Islık çalıyor, keskin ve ani bir ıslık, hayallerimi yıkıyor. Bu o şakacı, dikkat çekici kurt ısıklarından biri ve bakışlarımı neredeyse anında onunkilere çeviriyorum. Ana sırtıyor, yanakları egzersizden kızarmış, gözlerinde bir muziplik parıltısı var.

"Beynini kızartan ne? Düşüncelerinin kokusunu alabiliyorum," diye alay ediyor, dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı kalkıyor.

Keskin ve sert gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir anlığına dünya sadece ikimize daralıyor. Bakışlarımı kaçırıp ağırlık ve ekipman raflarına odaklanmaya çalışıyorum.

Daha önce dikkatimi çekmeye çalıştığını fark etmeyecek kadar dalgın olduğum için sinirlenerek homurdandım. "Sadece Bratva işleri. Endişelenmene gerek yok."

Kaçamak bakışlarım karşısında gözlerini deviriyor, şakacı havası hiç bozulmuyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak başını eğiyor ve spor salonunun ortasındaki açık alanı işaret ediyor. "İdmana var mısın? Bir sonraki rakibim senin gibi yapılı. Beni nelerin beklediğine dair bir fikir verebilir misin?"

Bir an için onu inceliyorum, duruşundaki meydan okumayı kavırıyorum. Zihnim Van'daki durumla meşgul olsa da, iyi bir müsabaka kafamı toparlamama, beni merkeze oturtmama yardımcı olabilir.

"Pekâlâ," diye yumuşadım, parmaklarımı çıtlattım. "Ama sana karşı yumuşak davranmamı bekleme."

Ana sırtıyor, gözlerini aydınlatan bir beklenti kıvılcımı. "Bunu hayal bile edemezdin."

Spor salonunun ortasında onunla karşı karşıya geldiğimde, formlarımızın zıtlığını fark etmeden edemiyorum - onun nispeten hafif yapısına karşılık benim daha hantal, kaslı fiziğim. Ama verebileceği zararı gördüm. O küçük bedeninin üretebildiği güç miktarı hayret verici. Görünüşün beni rehavete sürüklemesine izin vermek hata olur.

Tek kelime etmeden tişörtümü çıkarıyorum, kumaş ilk ısınmamızdan beri tenimde oluşan tere yapıyor. Minderin yanında bir yığın halinde duruyor. Anastasia'nın gözleri göğsümün ve karın kaslarımın genişliğinde gezinirken hızlı bir titreşim yakalıyorum. Nefes alışındaki hafif duraklama, boğazındaki minik kasılma gözümünden kaçmıyor. Bu beni olması gerekenden daha fazla eğlendiriyor. O anla doğrudan ilgilenmek istemediğim için sadece bir kaşımı kaldırıp sırtıyorum.

"Hazır mısınız, *Tsarina*?" Yeni savaşçı lakabını kullanarak, sesimde alaycı bir resmiyet tonuyla soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerinde kararlılık parlıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Dansımız yavaşça başlıyor, her birimiz diğerinin hareketlerini ölçüyoruz, reflekslerin ve niyetlerin bir testi. Attığım her adım, her savrulma hesaplanmıştı. Onun ilk hamlelerini benim yapımdaki bir adama yakışmayacak bir çeviklikle savuşturuyorum. Ama hızın en az kaba kuvvet kadar değerli olduğunu bilecek kadar çok dövüşte, ölüm kalım durumlarında bulundum.

Ana'nın odaklanması yoğun, yumrukları keskin ve hızlı. Cüssemi bana karşı en iyi nasıl kullanabileceğini anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Ama hâlâ sürprizlerle dolu. Sola çalım atıyor ve ben de buna kanarak karnıma bir yumruk indirmesine izin veriyorum.

Arkasındaki güç beni hazırlıksız yakaladı. Kahretsin, bu düşündüğümde daha fazla acıttı. Ona olan saygım daha da derinleşiyor. Eğer bu o ise, eğitiminin başında, yakında ringde tam bir terör estirecek.

"İyi atıştı," diye homurdanıyorum, aslında ne kadar acıdığını göstermemeye çalışarak.

Sırtıyor, dövüşün ateşi gözlerinde canlı. "Sadece iyiliğe karşılık veriyorum."

"Görüyorum ki bu gerçek bir kavga," diyorum, sesimde belli belirsiz bir kuru eğlence var.

Ana'nın sırtışı genişliyor, dişleri yırtıcı bir gülümsemeyle parlıyor, enerjisi bulaşıcı. "Ne kadar gerçek olduğunu morluklardan anlayacaksın," diye karşılık veriyor.

Başımı sallayarak kendimi hazırlıyorum, birbirimizi tekrar ölçüp biçerken ayaklarım minderde kayıyor. Hızlı, hareketleri çevik ve kesin, her yumruğu ve tekmesi şiddetli bir kararlılıkla destekleniyor. Darbelerinin çoğunu savuşturmayı başarıyorum, yapabildiğim yerde karşılık veriyorum ama her zaman bir nebze de olsa kendimi tutuyorum.

Dakikalar ilerledikçe, hava ortak eforumuzla yoğunlaştıkça, onun hayal kırıklığının arttığını hissediyorum. Ana'nın gözlemci olmamak gibi bir özelliği yok ve açıkça her şeyimi vermediğim gerçeğini yakalamış durumda.

"Benden geri mi duruyorsun?" diye suçluyor, yarım yamalak bir yumruğu savuştururken hafifçe nefes nefese kalıyor.

"Sana bunu söyleten ne?" Masummuş gibi davranarak karşılık veriyorum.

Yumruklarımdan birini daha savuşturdu, gözleri ateşli bir meydan okumayla parlıyordu. "Seni tanıyorum Samuil. Bunu gerçek bir dövüş olarak görmezsen nasıl öğrenebilirim ki?"

Sırıتما dürtüsüne direniyorum, bunun sadece onun öfkesini körükleyeceğini biliyorum. "Çariçe'yi incitmek istemedim," diye hafifçe takılıyorum ama şakanın altında bir samimiyet katmanı var. Onun dövüştüğünü gördüm ama içimdeki koruma içgüdüğü onun incindiğini görmek istemiyor, hiç kimse tarafından, özellikle de benim tarafımdan.

Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Endişen çok dokunaklı ama dans etmek isteseydim balo salonuna giderdim."

Gözlerinde bir parıltı, açık bir meydan okuma var. Tamam o zaman. Bunu o istedi. Hızlı, kontrollü bir yumrukla saldırıyorum, orta kısmını hedefliyorum. Tam zamanında kaçtı, sırtışı genişledi.

"Bu daha iyi," diyor, ses tonu neşeli.

Yoğunluk artıyor, yumruklarımız ve tekmelerimiz daha güçlü, daha ciddi hale geliyor. Savruluyor ve kaçıyoruz, hareketlerimiz saldırganlık ve savunmanın kusursuz bir tangosu. İçimizden biri her vuruş yaptığında, başını sallayarak onaylıyor, ikimizin de ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna dair sözsüz bir anlaşma yapıyoruz - gerçek bir meydan okuma.

Sonunda cüsemden ve gücümünden yararlanarak üstünlüğü ele geçirmeyi başardım. Kollarından birini arkasından tutarak büküyorum ve vücut ağırlığımı kullanarak ikimizi de yere düşürüyorum. Sırtı mindere çarpıyor ama bacakları içgüdüsel olarak belime dolanıyor ve beni bacak gücüyle itmeye çalışıyor.

Ama onu yakaladım ve cüsem ile gücümün avantajını kullandım. Diğer kolunu başının üstünde sabitleyerek onu altımda hareketsiz hale getiriyorum. Aramızdaki hava yoğun, dövüşten kalan adrenalinle yüklü.

İkimiz de nefes nefeseyiz, nefeslerimizin sesi gergin atmosferde birbirine karışıyor. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, gözlerimiz ateşli bir bakışla kilitlenmiş. Bakışlarındaki şiddetli meydan okuma başka bir şeye yumuşuyor, tanıdığım bir şeye çünkü ikizinin içimde yandığını hissedebiliyorum.

Yakınlık sarhoş edici. Her nefes alışımında ter ve Anastasia'nın eşsiz kokusu bir araya geliyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, kalp atışları göğsümde hızlanıyor, yumuşak nefesleri yüzümü gıcıkıyor. Alan bu andan, bu odadan ve altımdaki bu kadından başka hiçbir şeye daralmıyor.

Karar, bizim için verilmiş gibi görünüyor. Sanki görünmez bir güç tarafından bir araya getirilmiş gibi dudaklarımız buluşuyor. Öpücük ilk başta yumuşak, sadece dudakların fırçalanması gibi, ama hızla derinleşiyor, daha acil, daha tutkulu hale geliyor. Serbest bırakılan duyguların kasırgasında kaybolurken etrafımızdaki dünya kayboluyor.

Vücutlarımızın birbirine bastırılmış hissi öpüşmenin aciliyetini artırıyor. Sıcaklık, sürtünme, çıldırtıcı. Altımdaki her kıvrımını, aldığı her hızlı nefesi hissedebiliyorum. Sertliğim kadınlığına değdiğinde, dünya kendi ekseninde dönüyor. Nefes nefese kalıyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor, daha fazla temas, o elektrik hissinden daha fazlasını istiyor. Gırtlaktan gelen ve arzuyla dolu iniltisi doğrudan kasıklarına ulaşıyor.

Lanet olsun.

Bu ses, onun ıslak sıcaklığının bana karşı verdiği kusursuz hisle birleştiğinde, kontrolüm uçuşumun kenarında sallanmaya başladı. Ham ihtiyaç, istek, baskın geliyor ve kısa bir an için tek yapmak istediğim onun içine gömülmek ve tutkunun ikimizi de tüketmesine izin vermek.

Ama sanki üzerime soğuk su sıçramış gibi, gerçekliğin ağırlığı üzerime çöküyor. Bu doğru değil. Bu, geri dönemeyeceğimiz komplikasyonlar ve yansımalarla dolu tehlikeli bir yoldayız. Kendimi bırakmaya zorlamadan önce bileklerini kavrayışım bir an için sıkılaşıyor ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

Sersemlemiş görünüyor, göğsü kabarmış, dudakları öpüşmemizden şişmiş. Daha önce şehvetle kararmış olan gözlerinde şimdi biraz şaşkınlık, hatta belki biraz da incinmişlik var.

"Yapamayız," diye homurdanıyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

Nutku tutulmuş, hâlâ düşüncelere dalıyor, hâlâ aramızdaki yoğun bağıın etkisinden kurtulamamış. Odadaki hava yoğun.

Son bir kez daha bakıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Anastasia'nın içimde uyandırdığı duygu fırtınasıyla arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak salondan çıkıyorum. Uzaklaştığım her adım geri dönme, sahiplenme, tüketme dürtüsüne karşı bir savağ.

Çıkışımı yaparken, gözlerinin geri çekilen formunda olduğunu hissedebiliyorum, ondan yayılan arzu, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı karışımını pratik olarak hissedebiliyorum. Bu planın bir parçası değildi ve şimdi her şeyi değiştirmekle tehdit eden bir anın sonuçlarıyla boğuşmak zorunda kaldım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 8

ANASTASIA

M Kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor, öpüşmenin yankıları zihnimde tekrar tekrar çalıyor. Bir an boğuşuyorduk, kavgaya tutuşmuştuk ve bir an sonra tutkulu bir baleye karışmıştık

Dudakların ve dillerin, arzunun ve özlemin. Bana karşı olan sertliğinin hissi, arzusunun inkar edilemez kanıtı... sarhoş ediciydi.

Kendimi başka bir gölge boksu raunduna atmaya çalışıyorum, sakinleşmeyi ve az önce olanların anısını silmeyi umuyorum. Her yumruğun, her tekmenin hayali bir Samuil'e indiğini hayal ediyorum, ama dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini ya da bana bastırıldığı ağırlığını aklımdan çıkarmak imkansız. O anın sıcaklığı, aramızdaki bağın yoğunluğu aklımdaki tek şey.

Siktir et.

Eldivenlerimi bırakıp çıkışa doğru ilerliyorum. İşleri olduğu gibi bırakmam, bırakmayacağım. Onunla yüzleşmeliyim.

Dakikalar sonra Samuil'in dairesinin önündeyim. Parmak eklemlerim, hayal kırıklığımı ve netlik ihtiyacımı anlatan bir güçle ahşap kapıya çarpıyor. "Aç kapıyı, Samuil!" Sesim koridorda yankılanarak talep ediyorum.

Cevap yok.

Lanet olsun

ona.

"Hadi, seni korkak!" Bağıryorum, aniden gidişinin acısı ses tonumdan belli oluyor.

Bu işe yarar gibi görünüyor. Bir kilidin dönme sesini duyuyorum ve aniden kapı açılıyor, Samuil orada duruyor, gözleri karanlık ve fırtınalı, çenesi sert bir çizgiye oturmuş. Göğsünün çıplak derisi her nefeste kabarıyor ve bakışlarımı gözlerinde sabit tutmamı zorlaştırıyor.

"Ben korkak değilim," diye homurdanıyor, sesi alçak ve tehditkâr. Sinirlerine dokunduğumu, egosuna bir yumruk attığımı ve başka biri tarafından söylense yumrukla karşılık verilecek sözler söylediğimi hissedebiliyorum.

Çenem meydan okurcasına kalkıyor. "O zaman neden kaçtın?"

Bir anlığına gözlerimiz kilitleniyor, aramızda sayısız duygu dönüyor - öfke, kafa karışıklığı, arzu. İstenmeyen bir yüzleşmenin sallanıyoruz ve tek bir itiş bizi uçuşumun kenarına gönderebilir. Ama ben buna hazırım, sonu nereye varırsa varsın.

Samuil'in duruşu sertleşiyor, doğru kelimeleri ararken gözleri anlık olarak başka yerlere kayıyor. Yüz hatlarına sinen, duygularını ifade etmekte zorlanan o tanıdık hayal kırıklığı ifadesini tanıyorum. Kaba kuvvet içermeyen durumlarda iletişim kurmaya çalıştığında bunu daha önce sayısız kez görmüştüm.

"O kadar basit olmadığını biliyorsun Ana," diye mırıldanıyor, bakışları omzumun hemen üzerindeki bir noktaya sabitlenmiş.

Göz teması kurmasını umarak aramızdaki mesafeyi kısaltarak yaklaşıyorum. "O zaman basitleştir. Konuş benimle."

Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı, gözlerinde yorgun bir teslimiyet vardı. "Beni bilirsin. Kendimi kelimelerle ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmadım."

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor, sabırsızlığım artıyor. "Biliyorum ama..." Duraklıyorum, aklıma bir fikir gelince alt dudağımı ısırıyorum. Bir adım daha atarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Eğer bana nasıl hissettiğini söyleyemiyorsan, o zaman göster."

Kaşları birbirine çarpıyor, yüzünü bir anlığına şaşkın bir ifade gölgeliyor. Ama sözlerimdeki ima kafasına dank edince, koyu renk gözleri yoğun bir şekilde yanıyor ve formumun üzerinde geziniyor. Bakışlarının ağırlığını ve aramızda her an tutuşmakla tehdit eden cinsel gerilimi hissediyorum.

Bir kalp atışı boyunca hareketsiz ve sessiz duruyoruz, aramızdaki bağın yoğunluğu içinde asılı kalıyoruz. Onun harekete geçmesini, bir sonraki adımı atmasını, söylenmemiş sözler ve ifade edilmemiş duygular arasındaki boşluğu doldurmasını bekliyorum. Top artık onun sahasında.

Aramızdaki hava neredeyse elektrik yüküyle titreşiyor, ikimizin de çok uzun zamandır inkar ettiği çatırdayan bir gerilim. Sonra, mıknatıs gibi

dudaklarımız bastırılmış arzulardan doğan bir şevkle çarpışıyor. Ağzı talepkâr, öpücüğü beynimdeki tüm mantıklı düşünceleri çalıyor. Öpücüğün ardındaki katıksız tutku ve o anın yoğunluğu dizlerimin titremesine neden oluyor.

Bir an için geri çekilir, gözleri kapalıdır, sesi şehvet ve çatışma karışımıdır. "Ana, bu... Tanrım, bu çok kötü bir fikir."

İfadesinin cüretkârlığı, sözleriyle eylemlerinin zıtlığı bir kıkırdamaya neden oluyor - dudaklarında yumuşak, nefes nefese bir ses. "Şimdi mi?" Elimi göğsünde gezdirip kaslarının sert düzlemini hissederken sırtarak meydan okuyorum.

İnliyor, alçak, gırtlaktan gelen bir ses ve bir saniye sonra tekrar tutkunun içinde kayboluyoruz. Eller dolaşüyor, dokunuyor, keşfediyor, sahipleniyor. Üzerimizden çıkardığımız her kıyafet aramızdaki ihtiyacı, açlığı daha da artırıyor.

Biçimi görülmeye değer; geniş omuzları, dövmelemlerle kaplı güçlü kolları, her biri hayatın ve karşılaştığı zorlukların sessiz bir hikâyesini anlatıyor. Göğsü yontulmuş kaslardan oluşan geniş bir alana yayılıyor, bu da aynı sertlikte ve belirginlikte bir karına yol açıyor. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? Koruyucu ağabey figürünün altında gizlenen bu adamın ham, inkar edilemez çekiciliğini gözden kaçırmıştım.

Elleri de aynı derecede iddialı, beni kendine çekiyor, aramızda boşluk bırakmıyor. Her santimi katı, talepkâr ve ısrarcı. Yatak odasına giden hararetili yolumuza devam ederken, dünyamı bir anda alt üst eden bu adamın her gizli yönünü keşfetmek için kendimi istekli, neredeyse çaresiz buluyorum.

Yatağın kenarına geldiğimizde, artık kontrolün ikimizde de olmadığı açık. İkimiz de bu gelgitli tutku dalgasının merhametine kalmışız, nereye götürürse götürsün sürüklenmeye hazırız. Tüm çekinceler, tüm engellemeler buharlaştı, yerini yakın olmak, keşfetmek, sahiplenmek ve sahiplenilmek için ilkel bir ihtiyaç aldı.

Gözlerindeki için için yanan bakış daha da yoğunlaşıyor. "Ana," diye geveliyor, sesi uyarılmanın etkisiyle sertleşmiş, "yatak odasında sevdiğim özel bir şey var." Sanki tepkimi ölçüyormuş gibi duraklıyor. "Tabii sen de buna hazırsan."

Merak içimde alevleniyor, için için yanan uyarılmayla harmanlanıyor. Bu ani ifşaat ilgimi çekiyor, arzusun bu keşfedilmemiş topraklarında daha derinlere inmeye hevesliyim. "Anlat bana," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, meydan okuyor, onu teşvik ediyorum.

Yatağının altına gizlenmiş siyah bir kutuya uzanıyor. Dikkatlice açtığında, önümdeki manzaranın beklenmedik ama heyecan verici olduğunu fark ediyorum. Yumuşak ipler, bir göz bağı ve tam olarak tanımadığım birkaç şey daha içeren esaret aletleri.

Samuil tepkimi ölçmeye çalışıyor. "Çok vahşi bir şey değil," diyor. Sadece duyuları yükseltecek kadar. Her şey güvenle ilgili."

Gözlerim eşyalara, parıldayan gümüş ve kontrast oluşturan siyah malzemelere takılı kalıyor. Daha önce hiç böyle bir şey denemedim ama yine de bu oyuncakların görüntüsü içimde bir şeyleri ateşliyor, bir merak ve arzu ateşi. Zonklayan bir sıcaklığın, beni her zamankinden daha canlı hissettiren nabız gibi atan bir beklentinin farkındayım.

"Seni bağlamak istiyorum," diye devam ediyor, sesi çakıllı, niyetle damlıyor. "Tamamen teslim olmanın, kendini bırakmanın zevkini yaşamana izin vermek." Bakışları benimkileri inceliyor, karanlık ve yoğun. "Tabii sen de istersen."

Vücudumdaki her sinir evet diye bağıyor. Onun merhametine sığınmak, kendini defalarca kanıtlamış bu adama kontrolü teslim etmek düşüncesi çok ağır basıyor. Başımı sallamadan önce dudağımı ısırıyorum, içimde bir heyecan zonkluyor. "Evet. Bunu istiyorum."

Samuil'in gülümsemesi güven verici ve baştan çıkarıcı. Yumuşak bir ip seçerek dikkatle hareket ediyor. Parmakları tenimi sıyrıyor, bileklerimi bağlayıp titiz düğümlerle yatak direklerine sabitlerken ürpermeme neden oluyor. Hareket yavaş ve samimi. Her ilmek ve çekişte kendimi daha açıkta, daha savunmasız hissediyorum, sahip olduğu gücün bilgisiyle bu his yoğunlaşıyor.

Bitirdiğinde, heyecan, beklenti ve savunmasızlığın birleşimi vücudumu uğulduyor, bir sonraki ne olursa olsun özlem duyuyor. Kısıtlamaların hafifçe çekilmesi, sınırlı hareket, sadece duyguyu arttırmaya hizmet ediyor ve beni deneyimin derinliklerine çekiyor. Sadece bağlanma eylemi beni huzursuz ediyor, başlamak üzere olduğumuz baskınlık ve boyun eğme dansı için hazır ve istekliyim.

Oda arzusunun elektrik uğultusuyla canlanıyor, aramızda ham bir enerji dolaşıyor. Korunmayı sağladıktan sonra, kendini benimle aynı hizaya getirerek yer değiştiriyor. İçime girdiği an, sanki her santimi bana uymak için özel olarak yapılmış gibi, mükemmel bir yapboz parçası, başımı döndüren bir sinerji.

Bileklerimin etrafındaki iplerin hissi, kısıtlama ve özgürlüğün bir karışımı olan bir karmaşıklık katmanı ekliyor. Başlangıçta, esaret yabancı hissettiriyor, bir

keşfedilmemiş bölge. Ama güçlü itişlerinin her birinde, bileklerime doğru hafifçe çekilmesi, beni deneyimde topraklayan, kışkırtıcı bir çapa haline geliyor. Sadece fiziksel olabilecek bir şeyi yoğun duygusal bir şeye, bir güven egzersizine dönüştürüyor.

"Benim için gel, Ana. Şimdi," diye homurdanıyor, sesi derin, otoriteyle sırılsıklam. Ses tonundaki emir çok açık. Sanki sözleri içimdeki bir şeyin kilidini açmış gibi. Yüksek sesli bir çığlıkla paramparça oluyorum, zevk her santimimi tüketiyor.

Kendi doruk noktasını takip ediyor, zevk dalgaları onu ele geçirirken vücudu geriliyor. İkimiz de aşağı inip kendimize gelmeye çalışırken bir durgunluk, sessiz bir yoğunluk var. Hâlâ içimde olduğu hissi ve beni bağlayan ipler, o ana bir samimiyet katmanı ekliyor.

Doruk sonrası berraklık üzerime çöküyor, dünya tekrar keskin bir odak haline geliyor. Düğümleri nazıkçe çözerek bileklerimi serbest bırakıyor. Özgürlük hissi, kısıtlamaların süregelen hayali hissiyle birlikte, garip bir şekilde heyecan verici. Bedenim heyecan verici zirveler ve sinir bozucu düşüşlerle dolu bir roller coaster yolculuğuna çıkmış gibi hissediyor.

İçgüdüsel olarak, bir pervane gibi ona doğru çekiliyorum. Şu anda tek arzum onun sağlam gövdesini üzerimde hissetmek. Kaslı ve güven verici kolu etrafımda kıvrılıyor ve beni vücudunun sıcak kozasına çekiyor. Kalp atışları kulağımda sabit bir ritim oluşturuyor ve beni sükûnete sürüklüyor.

Parmaklarının her fırçası, dudaklarının şakağıma her nazik dokunuşu, hafifçe ham olan sinirlerime merhem oluyor. Yataktaki Samuil ile -komutan, talepkâr- şu anda beni tutan şefkatli, koruyucu figür arasındaki karşılaştırma çarpıcı. Arzularımızın yabancı topraklarına girdikten sonra tam olarak nasıl bir rahatlığa ihtiyaç duyduğumu kelimeler olmadan anlıyor gibi görünüyor.

Sakinleştirici bir bariton olan sesi kulağımda gürlüyor, "İyi misin?" Başımı sallıyorum, daha da sokuluyorum. "İyiden de öte. Sadece işliyorum."

Kıkırdaması içimde titreşiyor. "kadar zamanın var. Ben buradayım." Zihnim dönüyor, her dokunuşu, her hissi ve dizginlenemez tutkuyu yeniden canlandırıyor. Hem bunaltıcı hem de heyecan verici. Küçük bir kahkaha göğsümden kabarcıklar çıkıyor. "Az önce ne halt ettik biz Samuil?"

Kıkırdıyor, nefesi saçlarımı ısıtıyor. "Beklenmedik ama hoş karşılanmayan bir şey başlattı."

Bu duygu, içimde kopan duygu fırtınasını mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Bu şaşırtıcı ve ileriye giden yol belirsiz. Yine de, öngörülemezliğin içinde bir heyecan var.

Kucağının sıcaklığında, varlığının rahatlığıyla çevrelenmiş uyku, beni yavaşça avucunun içine çekiyor. Göz kapaklarım ağırlaşırken fark ettiğim son şey, alnıma yumuşak bir öpücük konduran dudakları oluyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

SAMUIL

T Dışarıdan süzülen loş ışık onun formunu yakalayıp beni uykunun derinliklerinden çekip çıkarıyor. Anastasia yanıma sokulmuşken uyanmak sarsıcı bir farkındalık. Çalkantılı bir karışımı pişmanlık ve

Memnuniyet içten içe kaynıyor. Bir sınırı yıktık, muhtemelen ikimizin de geçmeyi hayal etmediği bir çizgide dans ettik.

Uyurken farklı görünüyor, daha yumuşak. Bir bakışıyla bir erkeği yerine mihlayabilecek o sert gözler şimdi kapalı kapakların ardında saklı. Dolgun dudakları hafifçe ayrılmış, derin ve ritmik nefes alıyor. Taşdığını bildiğim tüm ateş ve vahşiliğe rağmen, uyuduğunda neredeyse narin, kırılgan görünüyor.

Ben onu izlerken o kıpırdanıyor, o keskin gözleri açılıyor ve benimkilere kilitleniyor. Her zaman yüzeyin hemen altında gizlenen o tanıdık kıvılcım orada, ama ona bir parça yaramazlık eşlik ediyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye takılıyor, sesi uykudan kısılmış ama şakacı tonu belli.

Bu bir hafiflik anıdır, paylaşılan şakalar sonraki anların gerilimini kırmaya yardımcı olur. İkimiz de dinamiğin değiştiğini, artık ikimizin de gerçekten hazırlıklı olmadığı altta yatan bir akım olduğunu fark ettik.

Odada sevişme sonrası sakinliği var, nefeslerimiz sessizlikte senkronize oluyor. Ana'nın parmakları göğsümde belli belirsiz izler bırakıyor. Daha fazla iç çektiğini hissediyorum

duyduğumdan daha fazla. "Viktor..." diye başlıyor, tereddüt ediyor, sonra ne söylemek istediğini tartıyor.

O tanıdık endişe dalgasını hissederek onu hafifçe sıkıca kavıyorum. "Sence ona söylemeli miyiz?" Sormak istediğim bir soru değil ama sorulması gereken bir soru.

Hafifçe kaşlarını çattı, bakışları mesafeliydi, "Yani, o benim kardeşim. Ama ikimiz de yetişkiniz Samuil. Bunun için onun onayına ihtiyacımız olmamalı..." diyor, aramızda belli belirsiz bir işaret yaparak.

"Ona saygı duyuyorum," diye cevap veriyorum, sesim alçak ve düşünceli. "Eğer biz, bilirsin, bir şey olacaksak, o zaman farkında olmalı."

"Ama ya bu sadece bir anlık bir muhakeme hatasıysa?" diye karşı çıkıyor, gözlerinde şakacı bir parıltı var, ama yarı şaka yaptığını anlayabiliyorum.

Kıkırdıyorum ama kısa sürüyor. "O zaman neden drama ekleyelim? Bırakın bu bizim küçük sırrımız olsun."

Bir kaşını kaldırıyor, dudakları sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Peki o zaman, biz neyiz Samuil?"

Bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum ve midemin çukurunda o tanıdık ağırlığı hissediyorum. "Bilmiyorum Ana. Bu yeni bir şey. Bunu etiketlememiz gerekiyor mu? İşleri karmaşıktırmaya mı?"

Omuz silkiyor, parmakları hâlâ tenimde. "Her şeyin bir etikete ihtiyacı yoktur."

Zihnim koşturuyor. Hazırlıklı olmadığım bir konuşmaydı bu, ama olacağını tahmin etmeliydim. "Baskı yapmayalım. Bakalım nereye varacak. Biraz eğlenelim," diye öneriyorum, atmosferi hafif tutmaya çalışıyorum, ancak konuşmanın önemi ikimiz için de kaybolmuş değil.

Sırıttırıyor, ruh hali gözle görülür şekilde yükselmiş. "Bu kulağa hoş geliyor."

Anlaşmamız aramızda havada asılı duruyor, bir tür pakt. Bunun nereye varacağını sadece zaman gösterecek, ancak şimdilik geleceğin yazılmamış olarak kalmasına izin vermekten memnunuz.

Telefonum komodinin üzerinde agresif bir şekilde titriyor, ekranından gelen ışık loş odada istenmeyen bir kesinti yaratıyor. Gece geç saatlerde gelen mesajların nadiren iyi haber olduğunu bildiğimden telefona uzanıyorum. Mesaj basit ama anlamlı: *Van, Black Diamond'da görülmüş. Poker oyunu.*

Bir lanet mırıldandım. Kara Elmas, Bratva'mızın daha az göze çarpan, yasadışı yeraltı inlerinden biri. Yüksek bahisler, yüksek egolar. Van gibi bir yılan için mükemmel bir yer.

"Gitmeliyim," diyorum, giyinmek için hareket ediyorum, sorumluluğun ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

"Bensiz mi gidiyorsun?" Ana'nın sesi sessizliği yarıp geçiyor. Arkama dönüp baktığımda onu dik otururken görüyorum, çarşaf belinde toplanmış, gözlerindeki hiddetli parıltı her şeyi anlatıyor.

İç çektim. "Burada kalmalısın. Tehlikeli olabilir." Ama sözcükler dudaklarımdan çıkarken, kulağa ne kadar boş geldiklerini fark ediyorum. Bu Anastasia, korku onun kelime dağarcığında yok.

Yataktan sıçrayıp hızla giysilerini topladı. "Sen kardeşimin katilini kovalarken burada öylece yatacağımı mı sanıyorsun? Tekrar düşün, koca adam."

Ellerim belinde, onu kendime çekmekten kendimi alamıyorum. "Sadece bana yakın duracağına söz ver. Haydut-kahraman anları yok, tamam mı?"

Başını eğiyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Eğer yaparsan söz ver."

Geceye doğru yola çıkıyoruz, havada bir tehlike vaadi var. Anastasia'nın söz konusu tehlikeye doğru yürümesi fikrinden ne kadar hoşlandığımdan emin değilim ama yeraltı dünyasının yolumuza çıkaracağı her şeye hazır hissediyorum.

CHAPTER 10

ANASTASIA

W Yanımdaki bu adam kim? Kulübün girişine yaklaştığımızda kendimi gerçekten şaşkın buluyorum. Black Diamond, arka odasıyla ünlüdür. anlaşımlar ve yasadışı faaliyetler - önümüzde uzanıyor. Binanın kendisi esrarengiz bir yapı; uzun, karanlık ve görünüşe göre herhangi bir yaşamdan yoksun, kalın duvarlardan yankılanan hafif bas sesi ve kulübün adaşının yumuşak, neon ışıltısı dışında. Kapıda iki hantal figür nöbet tutuyor; cüsseleri ve tavırları buranın sıradan ziyaretçilere göre bir yer olmadığını açıkça gösteriyor.

Samuil, her zaman koruyucu, hatta biraz zorba olarak gördüğüm bir adam, biz yürürken başka bir şeye dönüşüyor gibi görünüyor. Hikâyelerini duydum, yaralarını gördüm ve hatta birkaç kavgasına şahit oldum, ama bu? Bu farklı bir şey. Bratvanın korkulan teğmeni, şöhreti karanlık köşelerde kısık sesle fısıldanan adam.

Gece geç saatlere kadar süren tartışmaları, gölgeler arasında kendi dünyasından bir parça paylaştığı sessiz anları hatırlıyorum, her zaman dikkatli, her zaman sansürlü. Ama şimdi, girişe yaklaştığımızda, daha uzun boylu, daha korkutucu görünüyor. Etrafını saran hissedilir güç ve tehlike aurası ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bundan emin misin?" Sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor, derin ve gürültülü, endişe ve emrin o kendine özgü karışımını taşıyor. "Kaçmak için son şansın."

Bakışlarını karşılıyorum, gözlerinin yoğunluğu içimi delip geçiyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Hatırladın mı?" Sırıtiyorum, "Bu gece senin gölgenim."

O da sırtıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece kararına saygı duyarak başını sallıyor. Kapıya yaklaşıyor ve muhafızlara başıyla selam veriyor.

"TeHb," diye parolayı söyler. Gölge.

Bir anlık tereddütten sonra muhafızlardan biri kenara çekilerek girişimize izin veriyor. Kapı canavarın karnına açılıyor ve bizi bilinmeyen bir dünyaya, risklerin de riskler kadar yüksek olduğu bir dünyaya çekiyor.

Samuil'i takip ederken, bu gece nihayet efsaneyi iş başında göreceğimi düşünmeden edemiyorum.

Black Diamond'a girmek tamamen farklı bir dünyaya girmek gibi hissettiriyor. Mülâyim, neredeyse ürkütücü dış cephe aldatıcıdır ve içerideki zenginliği gizler. Altın vurgular loş ışıktaki parıldıyor ve zengin, koyu renkli ahşaba karşı yerleştirilmiş. Müşteriler gözle görülür bir şekilde elit, kıyafetleri üst düzey tasarımcı takımlarından, muhtemelen çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalı olan tasarımcı elbiselerine kadar değişiyor. Samuil takım elbise giyiyor ve ben kendimi biraz rüküş hissetmekten alamıyorum. Yine de hiçbir zaman gece elbisesi giyen bir kız olmadım. Konuşmalar düşük bir uğultuya karışıyor, sadece ara sıra bağırışlar ya da kahkahalarla kesiliyor.

Ortada, pelüş kadife iplerle kordon altına alınmış poker salonu yer alıyor; yüksek bahis oynayanların aklımın alamayacağı bahislerle oynadıkları bir faaliyet yuvası. Dar, payetli elbiseler giymiş göz alıcı sunucular tarafından kuşatılmış olan bu kişiler, bir sonraki hamlelerini düşünürken şampanya ve yüksek kaliteli likörlerini yudumluyorlar.

"Ee," Samuil'e yaklaşıp sesimi duyurmaya çalışıyorum, "kimin için buradayız?"

Samuil hiç vakit kaybetmeden poker masasının bir ucuna doğru başını sallıyor. Orada, her ne kadar pasaklı olduğu inkar edilemez olsa da, zenginlik damlayan bir adam oturmaktadır. Takım elbisesi iyi dikilmiş olsa da, üzerine yapışmış gibi görünen kalitesiz tavrını gizleyemiyor. Ama asıl dikkatimi çeken, önünde yığılı duran ve ya yeteneğinin ya da şansının bir kanıtı olan fiş dağı.

"Neden gidip onunla sohbet ?" Şimdiden bir plan oluşturarak öneriyorum. Samuil'in gözleri anında reddederek parlıyor. "Bu güvenli değil, Ana."

"Beni dinleyin," diye devam ediyorum, ses tonum kararlı. "Ona doğru yürürsen, bunu bir mil öteden anlayacaktır. Ama ben? Ben sadece gecesinin çıkarmak isteyen bir kadını. Burada bal sirkeden daha etkili olabilir."

Samuil bunu düşünüyor gibi görünse de çatık kaşlarından şüphe duyduğu belli oluyor. Avantajımı kullanmaya karar verdim. Onun cüssesine bakıyorum,

Yaralı eller, diye ekliyorum sırtarak, "Ya da bu durumda yumruklar." İsteksizce de olsa kıkırdıyor, "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Heyecan ve korkuyla karışık bir telaş hissederek başımı sallıyorum. Adımlarımda kendinden emin bir salınımla masaya yaklaşarak, takım elbiseli yılanla etkileşime girmeye hazırlanıyorum. Ne kadar ikna edici olabileceğimi görme zamanı.

Yaklaştığımda kolonyasının ağır kokusu beni sarıyor, keskin bir odun ve misk karışımı, açıkça pahalı ama çok bolca uygulanmış. Hemen yanında durup parlak bir gülümseme sunuyorum. "Merhaba."

Koyu renk gözleri, hızlı ve hesapçı, beni bir kez daha gözden geçiriyor, figürümde rahat olduğumdan daha uzun süre kalıyor. Ama aynı hızla odağını tekrar oyuna çeviriyor, parmakları pratik bir rahatlıkla fişlerinin üzerinde oynuyor.

"Şirket mi?" Sesi alçak ve hırıltılı, dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum, soru beni biraz şaşırtıyor. "Affedersiniz?"

Benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir sırıtışla çıkışa doğru başını sallıyor. "Yuri'ye iyi olduğumu söyle. Şu anda çalışan bir kıza ihtiyacım yok. Kazancımı artırmaya çalışmakla meşgulüm."

Tanıdık bir öfkenin kabardığını hissediyorum, ellerim onun kendini beğenmiş yüzüne vurma isteğiyle seğiriyor. Ama planladığım gibi sirke yerine balı tercih ederek onu dizginliyorum. "Yanlış bir fikre kapılmışsın. Ben telekız değilim, sadece etkileyici bir galibiyet serisi yakalamış gibi görünen bir adamın ilgisini çeken biriyim."

Bana tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor, sırıtışı hiç değişmiyor. "Bilmen gereken tek şey, masadayken dikkat dağıtıcı şeylerle ilgilenmediğim. Özellikle de benim gözüme girmeye çalışan küçük güzel bir şeyle."

Gururumu bir kenara bırakıp ona en başta neden yaklaştığımı kendime hatırlatıyorum. "Bak, sadece düşündüm ki-"

Küçümseyici bir el hareketiyle araya giriyor. "Bu gecelik işim bittiğinde, belki o zaman. Yani kendimi cipssiz bulursam, biraz teselliye ihtiyacım olursa."

Sözlerindeki açık ima tüylerimi diken diken ediyor. Duraksıyorum, cevabımı dikkatlice oluştuyorum. "Umalım da senin iyiliğin için kazanmaya devam et o zaman."

Kıkırdıyor, görünüşe göre eğleniyor. "Hep öyle yaparım."

Uzaklaşıyorum, bir duygu kümesi dışarı taşmakla tehdit ederken bile yüzüm nötr. Bir yanım bu maskaralığı bırakmaya, bir hışımla dışarı çıkmaya hazır.

hayal kırıklığı. Ama bir başka yanımda, her zaman var olan stratejist yanımda, bana oyunda zedelenmiş egolardan daha fazlası olduğunu hatırlatıyor. Şu anda içinde bulunduğumuz oyun her neyse, birkaç küçümseyici sözden ve önemsiz daha büyük. Sadece durumu kendi lehime nasıl çevireceğimi bulmam gerekiyor.

Kalabalığın arasından geçip dudaklarında alaycı bir sırıtışla duran Samuil'in yanına dönüyorum. "Bu... verimli görünüyordu."

Gözlerimi devirerek, "Beni, adı herifleri baştan çıkarma becerilerim için getirdiğinizi fark etmemiştim" diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor ama sesi gerçek bir eğlenceden yoksun. "Daha iyi bilmeliydim."

Sırıyorum, "Belli ki. O karşı konulmaz buraya kadarmış." Samuil kaşlarını kaldırarak, "Ne dedi?" diye soruyor.

"Parası bitene kadar oynayacak. Bu gerçekleştiğinde belki sohbet etmek isteyebileceğini söyledi."

Samuil'in ifadesi okunamıyor, keskin gözlerinin ardındaki dişliler gözle görülür şekilde dönüyor. Bir an için sessiz kalıyor, bakışları poker masasına sabitlenmiş, durumu değerlendiriyor. Sonra, tek kelime etmeden, otorite havasıyla öne doğru adım atıyor. Kendinden emin bir şekilde oturuyor ve hemen dikkatleri üzerine çekiyor. Nefesimi tutuyorum, havadaki gerilimin yoğunlaştığını hissediyorum.

Samuil tam olarak rica sayılmayacak bir ses tonuyla, "Beni içeri alın," diyor.

Van yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyor. "Bakın kim katılmaya karar vermiş. Ama paran nerede? Bahis olmadan oynayamazsın."

Belli ki Samuil'i küçümsemeye, kendi alanında egemenlik kurmaya çalışıyor. Ama Samuil'i tanırım. Kolay kolay sinirlenmez ve kazanmaya niyetli olmadığı oyunları oynamaz.

Samuil'in çenesi bir an için geriliyor, bu da bir sonraki hamlesini düşünmekte olduğunu açık bir göstergesi. Sessiz bir yüzleşmeyle dolu an uzayıp gidiyor. Kartlar, fişler, para, hepsi aralarında gelişen güç oyununun sadece bir fonudur.

Samuil'in kendine güveni asla sarsılmaz. Yeraltı ininin gergin ortamında bile yerinden oynatılamaz bir kaya gibi. Gözleri masayı, oyuncuları tarıyor ve sonra Van'a takılıyor. Tam el bittiğinde ve diğer oyuncuların dikkati kazançlarına ya da kayıplarına yöneldiğinde, Samuil eğilip Van'a kısık ama kararlı bir ses tonuyla hitap ediyor.

"Paradan başka bir şey için oynamaya ne dersiniz?" diye öneriyor.

Van eğleniyormuş gibi görünmeye çalışarak Samuil'in gözlerine bakıyor, belli ki ilgisini çekmiş. "Peki senin için paradan daha değerli ne olabilir?"

Samuil soruyu bir an havada asılı bırakarak merak uyandırıyor. "Bilgi."

Van'ın gözleri kısılıyor, neşeli tavrı azalıyor. "Ne hakkında?"

Samuil daha da yakına eğiliyor, sesi bir bağırıştan daha fazla ağırlık taşıyan bir fısıltı. "Tam olarak ne olduğunu biliyorsun."

Bir duraklama olur. Van'ın sahte kabadayılığı parçalanmaya başlar ve altındaki korkak ortaya çıkar. Ama sonra, ani bir kendini beğenmiş sırtışıyla sesini yeniden bulur. "Pekala, ama bunu daha ilginç hale getirelim. Eğer bir sonraki eli kazanırsam, sevgili arkadaşını gece için dışarı çıkarabilirim."

Samuil'in gözleri tehlikeli bir kıvılcımla parlıyor. Ondan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyorum; ham korumacılık, düşündüğü hesaplanmış riskle çatışıyor. Van'ın cüretkâr teklifini geri çevirmeye hazır bir şekilde ağzını açıyor.

Ama ben ondan önce davrandım. "Elbette," diye cıvıldadım, umursamazmış gibi davranarak.

Başını bana çevirdi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Samuil'in hazırlıksız yakalandığı nadir bir manzara. "Ana-" diye başlıyor, ses tonundan uyarı damlıyor.

"Hayır," diye sözünü kestim. "değil."

Bir an için beni inceliyor, motivasyonumu çözmeye çalışıyor. Ama aslında bunun oyunla, Van'la ya da cesaretle bir ilgisi yok. Mesele kendimi savunmak, ona ve diğer herkese sadece bir piyon ya da ödül olmadığımı hatırlatmak. Kendi seçimlerimi yapıyorum.

Masadaki gerilim artık canlı bir şeydir. Bir fırsat yakaladığını hissedenden Van, Samuil'e kıkırdayıp sırtırken yeni keşfettiği bir hevesle desteyi karıştırıyor. Ancak Samuil'in soğukkanlı dış görünüşünün altında kaynayan öfkeyi görebiliyorum. Buna neden olan sadece oyunun riskleri değil. Başka bir adamın beni kazanılacak ya da kaybedilecek bir şey, gösteriş yapılacak bir ödül olarak görmesi. Meydan okuyarak da olsa buna razı olmam, öfkesini daha da körüklüyor.

Kartlar dağıtıldıkça ve oyun ilerledikçe, kendimi neyin ortasında olduğuma dair karışık duygularla boğuşurken buluyorum. Kumarın heyecanı, zekâ ve stratejinin sessiz savaşı var ama aynı zamanda Samuil ve benim aramdaki gerilim de var. Karşılıklı her bakışımız, her ince dokunuşumuz çok şey anlatıyor.

Samuil'in eli güçlü. Masadaki diğer herkes buna karşı pas geçerdi. Kartlar açıldıkça odadaki sürtüşme artıyor, ancak alttan alta başka bir şey daha var - Van'ın her hareketini izliyor, tavrındaki ince değişiklikleri not ediyorum. Kartlarını özel bir şekilde karıştırıyor, bazı kartları eline aldığı anda bileğinde hafif bir seğirme oluyor.

Hile yapıyor.

Bunun farkına varmak içime bir yumruk gibi indi ama şimdilik bunu kendime saklıyorum. Eğer haklıysam, bunu ona karşı kullanabiliriz.

Son karta kadar geldi. Kazanan elini açıklarken Van'ın yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi vardır. Tepkiler anında geliyor. Diğer oyuncuların bazılarından homurdanmalar, bir diğerinden duyulabilir bir iç çekiş. Ama Samuil, her zamanki gibi soğukkanlı, kayıtsız kalıyor.

Van, neşeyle parasını toplarken gözleri bana kayıyor. "Görünüşe göre bu akşamki ödülüm sensin."

Samuil'in çenesi sıkıştı. "Oyun henüz bitmedi."

Van ikimizin arasına bakarak gülüyor. "Bana öyle geliyor. Tabii sonuçlara itiraz etmek istemiyorsanız?"

düşmanlığı hissedebiliyorum. Samuil'in bakışları buz gibi soğuk. Seçeneklerini değerlendiriyor.

Samuil'in koluna dokunarak dikkatini çekiyorum. "Güven bana," diye fısıldıyorum.

Gözleri bir an benimkileri arıyor, içsel mücadelesi belli oluyor. Sonunda isteksizce de olsa başını sallıyor. "Eğlenmene bak, Van," diyor, sesi küçümseme dolu. "Ama unutma, her şeyin bir bedeli vardır."

Van kıkırdıyor, uyarıyı ciddiye almıyor. Elime uzanarak beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Yerimde durarak geri çekiliyorum. "Seninle gelebileceğimi söyledim. Ama bir an için bile bana ücretli yoldaşlarından biriymişim gibi davranabileceğini düşünme."

Merakla ve biraz da eğlenerek bir kaşını kaldırıyor. "Alınan. Bunu sevdim."

Birlikte çalışma odasından çıkıyoruz, aklım plan yapmakta. Eğer Van bu oyunu kazandığını düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Çariçe'ye karşı gelirsene ne olacağını ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

CHAPTER 11

ANASTASIA

Tehirde ilerlerken Van'ın arabasının pelüş derisi kalitesiz atmosferi gizleyemiyor. Neon ışıklar yanından geçip gidiyor ve onun baskın kolonya kokusuyla karışıyor. Arka koltuk daha çok bir bir araçtan çok bir avcının inine benziyor. Arkasına yaslanmış, kolunu koltuğun üst kısmına uzatmış, gözlerinin beni neredeyse soyduğu gerçeğini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Tüm doğru yerlerde kıvrımların var," diye sırtarak yorum yapıyor ve beni bir et parçası gibi süzüyor.

Aldırmıyormuş gibi yaparak . "Çok ."

"Ve sen çok sertsin. Birlikte vakit geçirdiğim kızların çoğu yumuşak, benim hoşuma gitmeyecek kadar şımartılmış. Sen farklısın."

Kolunu indirirken sırtışı daha da büyüyor, eli koltuğun üzerinde kayarak kalçama doğru ilerliyor. Ama ben hazırım. Bana dokunur dokunmaz elim dışarı fırlıyor ve bileğini mengene gibi kavırıyor. Hızlı bir çevirmeyle bileğini öyle bir kilitledim ki acıdan nefesi kesildi.

"Bir daha iznim olmadan bana dokunursan o eli kaybedersin," diye uyarıyorum, sesim soğuk ve inatçı.

Şaşkın bir kahkaha atıyor, yüzü acıdan hafifçe kızarıyor ama gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Onu bırakarak arkama yaslanıyorum ve kendime bir sırtıma izni veriyorum. "İnan bana, buzdağının sadece görünen kısmını gördün."

Araba, girişi müşterilerle dolup taşan ve parlak neon tabelasıyla adını duyuran gösterişli bir gece kulübünün önüne yanaşıyor. Dışarı adımımızı attığımızda içeriden gelen gümbür gümbür bas sesleri havayı dolduruyor.

Van bileğini ovuşturarak ama muzip bir gülümsemeyle kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

Teklif edilen kolu görmezden ama onun yanında yürüyorum. "Yolu göster."

Doğuştan gelmeyen bir özellik olan çapkınlığı arttırmak için aklıma bir not alıyorum. Erkeklerle kırıpklerimi kırıpştıran biri değılim ama kardeşime kimin zarar verdiğini öğrenebileceksem, bu ödenecek küçük bir bedel.

Kulübe girerken, durumumu düşünmeden edemiyorum. Samuil ortalıkta yokken, elimde nadir bir fırsat var. Kartlarımı doğru oynamalı, şüphe uyandırmadan olabildiğince çok bilgi edinmeliyim. Oyun başladı ve ben oynamaya hazırım.

Kulüp zengin, altın ve gümüşlerle kaplı. Tavandan sarkan kristal avizelerin ışıkları her yönde kırılarak dans ediyor ve hoparlörlerden yükselen ritmik ritimleri tamamlıyor. Pelüş kadife koltuklar duvarları kaplıyor ve özel kabinler ısıtılı boncuklu perdelerle kaplanarak bir nebze mahremiyet sunuyor.

Mekân para çığılıkları atarken, aynı zamanda yadsınamaz bir ucuzluk katmanı da var. Yunan tanrılarını andıran altın heykeller ve bir tanesinin modern zaman güneş gözlükleri. Barmenler, kokteylleri ustalikle karıştırmalarına rağmen, çok fazla payetli gösterişli yelekler giyiyorlar. Kesinlikle benim tarzım bir yer değıl.

Ancak Van'ın keyfi yerinde gibi görünüyor. Kendinden emin adımlarla ilerliyor, en küçük hizmetler için tomar tomar para saçıyor. Her birkaç adımda bir yeni biri yaklaşıyor ve her biri ona aşinalık gösterisinde diğersini geçmeye çalışıyor.

Grotesk bir gösteri ama bana ihtiyacım olan içgörüyü veriyor. Para, bağlantılar, onaylanma ihtiyacı-Van zayıflıklarını koluna takıyor. Gözle görülür bir şekilde yaltaklanmak istesem de dilimi ısııyorum, her seferinde hayret ediyormuş gibi yapıyorum. "Gerçekten herkesi tanıyorsun, değıl mi?" Etkili olması için kırıpklerimi kırıpştırarak söylüyorum.

Göğsünü daha da şişirerek sırtıyor. "Sadece bilmeye değıer olanları."

Bara vardığımızda, bana ne istediğimi sorma zahmetine girmiyor. Bunun yerine, en pahalı şampanya şişesini sipariş ediyor, rakamların dilinden dökülmesine izin veriyor, sanki fiyattan haberdar olduğumdan emin oluyor

Bu kadar para harcamak onun için günlük bir olay. Öyle de olabilir.

ie ve arkamılda kıkırdayan kadınlardan oluşan bir çevreyle beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. Özel bir kabinin bizi beklediği ikinci kata ıkıyoruz. Gözlerden uzak, ağır kadife perdelerle örtülü ve aşağıdaki kulübün panoramik manzarasını sunan yüksek bir yer. Müşteriler renkli ışıkların altında kouturan karıncalar gibi görünüyor.

Kabini gösterişli bir şekilde ıaret ediyor, "nden buyurun."

Oyun devam ediyor ve koltuğumuza yerleirken, kendimi daha derine inmeye, zırhında çatlaklar aramak için drtmeye ve gözetlemeye hazır hale getiriyorum. Gece yeni balıyor ve ben daha yeni balıyorum.

Van kadehini kaldırıyor, sırtıından kibir akıyor: "Beklenmedik zevklere."

Kadehimi onunkiyle buluşmak için kaldırıyorum ve içten içe geri tepmeme rağmen sahte bir gülümseme oluşturmayı baarıyorum. "refe." ampanya pürüzsüz, dilimin üzerinde hoş bir kabarcık patlaması var. Kısa bir an için, tüm bu durumun tek avantajı olan lüks içki için gerçekten minnettarım.

Ama bunu uzun süre erteleyemem. Harekete geçme vaktim geldi.

Akıcı bir hareketle masanın öbür ucuna uzanıp Van'ın bileğini kavrıyorum ve kendi momentumunu kullanarak kolunu arkaya doğru büküyorum. Onu kabinin arkasına doğru iterek yaklaıyorum. Nefes nefese kalıyor, yüzünde akınlık ve acı karışımı bir ifade var. Tutuumun altında nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

"Bu ne lan!" diye tkrmeyi başardı, kurtulmaya çalışıyordu ama ben onu kilitlemitim. "Hangi cehennemde ğrendin-"

"Bildiğim her şeyi bana ağabeyim öğretti," diye araya giriyorum, daha sert bastırarak onun üzerinde kurduğum anlık gücün tadını çıkartıyorum.

Yüzünü buruturdu. "Senin kardeşin de kim?" Sırtıyorum. "Bilmiyormu gibi davranma."

Botaki elimle pahalı takım elbisesinin kollarına uzanıyorum ve hemen hilesinin kanıtlarını buluyorum. Kartlar pel halının üzerine yuvarlanıyor ve hilelerini ortaya çıkartıyor.

"Kazanacağını biliyordum," diye tısladım kulağına. "Seni dikkatle izledim, kolundaki kartlarla nasıl manevralar yaptığınızı gördüm. stnlğn sende olduğunu sanıyordun ama kontrol hiçbir zaman sende değildi. Kontrol bizdeydi."

Gözleri farkına vararak büyür. "Bana tuzak kurdun!"

Kolunu sırtına doğru daha sert büküyorum, sadece meramımı anlatmaya yetecek kadar. "Şimdi, gerçek bir konuşma yapmaya ne dersin?"

Van'ın gözleri bir çıkış yolu arıyor. Son bir hamleyle kadehindeki şampanyayı doğrudan gözlerime fırlatıyor. Ani acıdan geri çekilip elimi bırakıyorum. Fırsatı değerlendirip homurdanarak beni kenara itiyor. Geriye doğru tökezliyorum, sıvıyı gözlerimden uzaklaştırıyorum, ancak onu pelüş mobilyaların üzerinde debelenirken görüyorum, her haliyle bir sıçan gibi görünüyor.

Kaçış planı açıktır: kapıya ulaşmak, dışarı çıkmak ve kulübün kalabalığında kendini kaybetmek. Kabinin kapısını pervasızca açıyor ama özgürlük yerine Samuil'in geniş göğsüyle karşılaşılıyor.

Van kayarak durur ve neredeyse Samuil'e kafa üstü çarpar, Samuil bir milim bile kıpırdamaz. Van'ın solgun yüzü şaşkınlık ve dehşetin komik bir karışımıyla bükülüyor. Tüm bunların şiirsel adaletine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun, Van?" Samuil'in sesi zehir damlayan derin bir gümbürtü.

Van sesli bir şekilde yutkunuyor, Samuil'den bana ve geriye bakıyor. Gözlerindeki korku çok açık. Bir adım daha yaklaşp onu sıkıştırıyorum. "Kaçabileceğini mi sandın?"

Bir tarafta Samuil, diğer tarafta ben, kapana kısılmış, kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmış durumda. Ciddi bir acı çekmeden kaçış olmadığının farkına vardı, çünkü kekelemeye başladı, "Bak, ben, ben yaptım, istemedim-"

Samuil'in sabrı tükeniyor. "Konuşmaya başla. Şimdi."

Van'ın kabadayılığı, geriye ne kadar az kaldıysa, tamamen parçalanıyor. Gözleri kapana kısılmış bir hayvan gibi aramızda gidip geliyor ve sesi titriyor. "Viktor benimle sohbet etti, şüpheli bir şey duyup duymadığımı öğrenmek istedi. İzlendiğine dair bir hissi varmış. Tam olarak belirtmedi, belli bir grup insandan şüphelendiğini söyledi. Ama ben daha bir şey söyleyemeden, o haydutlar-"

"Hangi haydutlar?" Gözlerimi kısarak bastırıyorum.

Van tekrar yutkunur. "Bilmiyorum, yemin ederim. Ama yeni bir güç sahibinin hak iddia etmeye çalıştığı konuşuluyor, fısıldanıyor."

"İsimler. Şimdi." Samuil'in sesi, talepkâr ve acımasız bir şekilde araya giriyor. "Elimde isim yok," diyor. "Ama başka bir şeyim var."

"Ne oldu?" Çok sabırsız hissederek talep ediyorum.

Van'ın hızlı nefes alış veriş i odanın durgunluğuyla keskin bir tezat oluşturuyor. "Bana dedi ki..." Van'ın sesi , "...yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledi. Uzakta

Tüm bu çılgınlıktan. Kendine karşı bahis oynayacak, elemeleri geçecek ve kazancını kullanacaktı. Amerika bir rüyaydı."

Bilgi damarlarıma buz gibi yavaşça nüfuz ediyor. Samuil'e bir bakış atıyorum, çenesi gergin, gözlerinin üzerinden bir acı gölgesi geçiyor.

"Çıkmak mı istedi?" Samuil'in sesi zar zor fısıltıya dönüşüyor, her kelimeyi inançsızlık boyuyor. "Ayrılmak istedi ve bana söylemedi mi?"

Van bir çöküşün eşiğinde görünüyor, ihanetinin ağırlığı vicdanında açıkça hissediliyor. "Bunun bir sürpriz olmasını istedi. Senin için. Ana için. Hepiniz için bir çıkış yolu. Yeni bir başlangıç için son bir fedakarlık yapması gerektiğini söyledi."

Son bir fedakarlık mı? Viktor'a çok benziyor. Her zaman büyük resmi düşünür, her zaman yükü tek başına taşımaya hazırdır.

"Bunca zaman yanılmışız," diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime. "Bu bölge ya da güçle ilgili değildi. Bu kişiseldi."

Samuil başını sallıyor, gözlerinde yeni bir ateş yanıyor. "Viktor'un planını kimin öğrendiğini bulmamız gerekiyor. Ve daha da önemlisi, nasıl olduğunu bulmalıyız."

Yakın tehlikenin geçtiğini hissedenden Van tedirgin bir şekilde yer değiştiriyor. "Bakın, size her şeyi anlattım. Artık gidebilir miyim?"

Samuil ona uzun, sert bir bakış atar, açıkça kararını tartmaktadır. Sonunda sertçe başını sallar. "Çık dışarı. Ve eğer hayatına değer veriyorsan, bu konuda kimseye tek kelime bile etme."

Van'a ikinci kez söylenmesine gerek yok. Ayağa fırlar ve arkasına bile bakmadan ortadan kaybolur.

Bu ifşanın ağırlığını hissederek iç çekiyorum. "Samuil, biz-"

"Daha sonra." Sesi hırçındı, belli ki hâlâ bir şeyler düşünüyordu. Van'ın sipariş ettiği pahalı şampanya şişesine uzandığımda odadan çıkmak üzere hareketlendi.

"Ne yapıyorsun sen?" Samuil kaşlarını şaşkınlıkla birleştirerek soruyor.

Elimdeki şişeyi çevirerek sırtıyorum. "İyi bir alkolün boşa gitmesine izin vermek suç olur. Ayrıca," diye göz kırptıyorum, "ona ihtiyacımız olabilir."

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Her zaman bardağın dolu tarafını gören birisin, ha?"

"Bunu biliyorsun." Şişeyi bir ödül gibi tutarak kulüpten çıkarken onu takip ettim, ikimiz de gerçeği ortaya çıkarmaya her zamankinden daha kararlıydık.

bunun dibine kadar.

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

SAMUIL

Işşeyi dudaklarıma götürüp şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Hafif ve kabarcıklı, şu anda zihnimin üzerindeki ağırlıkla keskin bir tezat oluşturuyor.

Yanımda, Ana sessiz bir zarafetle hareket ediyor, formu her zamankinden daha bastırılmış. Aramızda dolaştırdığımız şişedeki köpüklü sıvı gerginliği pek azaltmıyor.

Apartmanı ileride beliriyor ve girişe ulaştığımızda sessizliği bozmaktan kendimi alamıyorum, "Çok sessizsin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, "O günü düşününce, beni suçlayabilir misin?"

Yapamam, pek sayılmaz. İfşaatlar, tehlike, ilişkimizdeki yeni keşfedilen karmaşıklıklar... Kabul edilmesi gereken çok şey var.

"Şaşırtıcı derecede centilmensin," diye takılıyor, kapıyı onun için açık tutarken gözlerinde şakacı bir parıltı var.

Sırıttıyorum. "Sadece önemsemişim kişiler için."

Ön kapısına geldiğimizde, anahtarlarını çıkarmaya başladı. Ama sonra duraksıyor, alt dudağını ısıyor, belli ki bir şeylerle boğuşuyor.

"Ana?" Nazıkçe dürtüyorum.

İç çekiyor, omuzları hafifçe çöküyor.

"Biliyordum." Kaşlarımı kaldırdım, "Neyi

biliyordun?"

"Viktor hakkında. Amerika'ya taşınma planı hakkında." Gözleri suçluluk ve meydan okumanın bir karışımıyla dolu.

İçime bir şok dalgası yayılıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. "Biliyor muydun? Neden bana söylemedin?"

Bir an için gözlerini kapatıyor, kendini toparlıyor. "Bu benim sırrım değildi Samuil. Viktor bana söz verirdi. Doğru zaman geldiğinde herkese anlatacağını söyledi."

Bunu hazmetmekte zorlanıyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri hayatını kökten değiştirmeyi ve kıtalar ötesine taşınmayı planlıyordu. Ve benim hiçbir fikrim yoktu. "Ne kadar sürecek?" Sesim amaçladığımdan daha keskin çıktı.

İrkildi. "Birkaç ay."

Yapbozun her parçası, her konuşma, kaçırdığım her ipucu yerine oturmaya başladı.

"Bana söylemeliydin," diye , incinmişliğim sesimden belli oluyor. "Onun güvenine ihanet edemezdin Samuil. O benim kardeşim."

Basit ifadesi aramızda havada asılı kalıyor, duygulardan ve söylenmemiş sözlerden oluşan bir uçurum. Derin bir nefes alıyorum, duygu kasırgasını dizginlemeye çalışıyorum. Tıpkı Viktor gibi onun da kendine göre sebepleri vardı.

Kapının kilidini açtı ve dairesine girdik. Sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkamdan kapatıyor. Tanıdık bir yer, sayısız kez bulunduğum bir yer, ama bu gece farklı hissettiriyor - son ifşaatlarımızın alt akıntısıyla dolu.

İç geçiriyor, bir elini kuzguni saçlarında gezdiriyor. Bu bilinçsiz bir hareket, derin düşüncelere dalmış olmasıyla ilişkilendirmeye başladığım bir hareket. Kendi dairemdeki mobilyalara kıyasla her zaman komik derecede küçük bulduğum modern, şık bir parça olan kanepesini işaret ediyor. "Otur," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak.

"Neden?" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak soruyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor, onları, her ikisini de kaybetme düşüncesi beni bunaltıyor. "Sen de mi gitmek istiyorsun? Yaptığım bir şey yüzünden mi? Ya da yapmadığım bir şey mi?"

Ana'nın gözleri yumuşar. "Bu seninle ilgili değil Samuil. Her şey öyle değil."

Hayal kırıklığının alevlenmesine engel olamıyorum. "O zaman neden? Neden bunu benden saklıyorsun?"

Bir an doğru kelimeleri arıyor. "Viktor'un da benim de hayalimiz her zaman büyük işler başarmaktı. Profesyonel MMA dövüşçüleri olmak, uluslararası sahnelerde yer almak ve soyadımız ya da bağlantılarımızla değil yeteneğimizle tanınmak."

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak devam etmesini bekliyorum.

"Ne zaman iş bağlantıları kurmaya çalışsak, anlaşmalar ya da sponsorluklar sağlamaya çalışsak, ailemizin Bratva ile olan bağları engel oldu. Korkuyorlar Samuil. Bizimle bağlantılı olmanın ne anlama gelebileceğinden korkuyorlar."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, sözlerinin acısı evime çok yakın. "Yani Rusya'dan ayrılmanın bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşiyor. "Buradan uzakta hayallerimizi gerçekleştirmek için daha iyi bir şansımız var. İsmimizin bu kadar ağırlık taşımadığı bir yerde."

Aramıza sessizlik çöküyor, söylenmemiş sözlerin ve bastırılmış duyguların ağır bir örtüsü.

Sonunda sessizliği bozdum, sesim titriyordu. "Ben sadece... Keşke bana söyleseydin. Yardım edebilirdim. Belki burada bir şeyleri değiştirmenin bir yolunu bulabilirdim."

Ana uzanıp koluma nazik bir el koyuyor, dokunuşu içimde bir elektrik sarsıntısı yaratıyor. "Bu o kadar basit değil Samuil. Ve her şeyi düzeltmek de senin sorumluluğun değil."

Kıs kıs gülerek başka tarafa bakıyorum. Tüm bunların ağırlığı beni eziyor ve incinmişlik, ihanet ve işleri yoluna koymak için yanıp tutuşan bir arzuyla boğuşmak zorunda kalıyorum. Bizimki kadar karışık bir dünyada 'doğru' ne anlama geliyorsa artık.

Ana bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor, parmakları hafifçe titriyor, maskelemeye çalıştığı kırılğanlığın bir ipucu.

İç çekiyor, bakışlarımla doğrudan yüzleşiyor. "Samuil, bilmediğin o kadar çok şey var ki."

"O zaman beni aydınlat," diye cevap veriyorum, sesim olmasını istediğimden daha kısık.

Derin bir nefes alıyor. "Ailemiz öldürüldüğünde küçük bir kız olsam da, o yara hala orada. Ve bu dünyayla her karşılaştığımızda o yara biraz daha açılıyor. Üzerinden çok uzun zaman geçmesine rağmen hala acıyor."

Ailesinin kaderini öğrendiğim günü çok iyi hatırlayarak rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. O zamanlar Bratva'yla olan ilişkim yeni yeni filizleniyordu ama böyle bir hayatın risklerini ve bedelini anlayacak kadar çok şey görmüştüm.

Sesi güçlenerek devam ediyor. "Ama bununla da kalmadı. Büyükanne ve büyükbabalarımız, her ikisi de, kısa bir süre sonra parmaklıklar ardına atıldı. Bratva'yla bağlantılı suçlar tabii ki. Hapishanede uzun süre kalmadılar. Sonra bizim

Amcalar, teyzeler, hatta uzaktan kuzenler.... Hepsini teker teker kaybettik. Kurşunlarla, ihanetlerle, bu hayatın onlara dayattığı lanet seçimlerle."

Başka tarafa bakıyor ve bir an için yılların ağırlığını, tüm kayıpların onun üzerinde yarattığı baskıyı görüyorum.

"Hepsi, her kayıp, her yara izi Bratva'ya, bu dünyaya bağlı. Ve artık canımıza tak etti, Samuil. Sadece yeni bir başlangıç istiyoruz, tüm bu çılgınlıktan, bu hayatın yarattığı gölgelerden uzakta."

Sözlerini özömsüyorum, içimde sayısız duygu dönüyor. "Bildiğin her şeyden kaçacaksın."

Başını sallıyor. "Geleceğimizi korumak için, sonumuzun ailemizin geri kalanı gibi olmamasını sağlamak için."

Ardından uzun bir duraklama geliyor. Onu izliyorum, yüz hatlarını inceliyorum, yüzünün her çizgisine kazınmış kararlılığı görüyorum. "Viktor'un dövüşü iptal etme planından haberim yoktu," diye itiraf ediyor. "Ama şimdi bakınca akıllıca bir hamle olduğunu görüyorum. Bunu yaparak Ölüm Maçı'nın daha tehlikeli rauntlarından kaçınıyor ama yine de hayatlarımızı değiştirecek kadar para kazanıyor."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum. "Bir mirastan kaçmaya çalışıyorsun," diye mırıldanıyorum, bir şeylerin farkına varıyorum.

Karanlık ve yoğun gözleri benimkileri arıyor. "Yaşamaya çalışıyoruz Samuil. Gerçekten yaşamaya, sürekli omuzlarımızın üzerinden bakmadan. Her yeni günün son günümüz olabileceğinden korkmadan."

Sözlerinin ağırlığı üzerine çöküyor, seçimlerinin, hayallerinin ve mücadelelerinin sonuçları çok açık hale geliyor.

Düşüncelerimle boğuşurken oda sessizleşiyor - yaklaşan turnuvanın baskısı, bu hayatın tehlikeleri, Ana ve Viktor'un gidişi - hepsi beni boğmakla tehdit ediyor. Vahşi ve pervasız bir fikir zihnimde kıvılcımlanıyor. Öne doğru eğildim, gözlerim Anastasia'nın kilitlendi. "Bir sonraki maçı at. Tıpkı Viktor'un yapacağı gibi."

Gözleri irileşir, şaşırır. "Ne?"

"Kendinize karşı bahis oynayın," diye açıklıyorum, sesim demir gibi sert. "Maçı erkenden bırak. Kiminle dövüşeceğin düşünüldüğünde, oranlar zaten rakibinin lehine olacaktır. İnsanlar bunun sadece bir hata olduğunu düşünecek ama doğru oynarsan çok para kazanabiliriz."

Yüzü inançsızlıkla buruşuyor, kaşları çatılıyor. "Bilerek kaybetmemi mi istiyorsun?"

Yutkunuyorum, kelimeleri arıyorum. "Ana, bu bir çıkış yolu. Buradan uzakta, Bratva'dan uzakta, Viktor gibi yeni bir başlangıç yapmak için yeterli parayı toplamamanın bir yolu.

amaçlanmıştır."

Duruşu sertleşiyor, gözlerindeki inançsızlık netleşiyor. "Ben Viktor değilim. Bilerek kaybedebilir miyim bilmiyorum."

Sesindeki çaresizlik hissediliyor. Onu bu şekilde görmek canımı acıtıyor. "Senin incinmen düşüncesine dayanamıyorum," diye itiraf ediyorum, her kelimesi varlığımın derinliklerinden geliyor. "Başka bir yolu varken olmaz."

Bir adım geri atıyor, nefesi kesiliyor. "O kadar basit değil Samuil. Benim gururum-"

Yaklaşarak sözünü kestim. "Biliyorum. Ama bazen en zor seçimler daha iyi bir hayata götüren seçimlerdir. O ringde bir kez daha durmaktansa seni güvende, tüm bu kaostan uzakta görmeyi tercih ederim."

Yüzünden çelişkili bir ifade geçiyor, duyguları savaş halinde. "Neden?"

Boğazım düğümleniyor, uzun zamandır içimde tuttuğum kelimeler dökülmekle tehdit ediyor. "Çünkü sana değer veriyorum," diye itiraf ediyorum, sesim sertleşiyor. "Olması gerekenden daha fazla. Bizim dünyamızda güvenli olandan daha fazla."

CHAPTER 13

SAMUIL

H Gözleri benimkileri arıyor, gerçeği bulmak için. Sonra, sanki görünmez bir güç tarafından birbirine çekilmiş gibi, dudaklarımız buluşuyor. Dünya kayboluyor, yaklaşan tehditler ve tehlikeler ortak tutkumuzun sıcaklığında buharlaşıyor. O an

Öpücük çaresizdir, korku, özlem ve ihtiyaç karışımıdır.

Aramızdaki tutku, yoluna çıkan her şeyi tüketen azgın bir ateş. Anın sıcaklığı bizi ele geçiriyor ve giysilerimiz teker teker düşüyor, dikkatsizce yere iniyor. Dışarıdaki dünya kayboluyor ve kendi kozamızda sadece ikimiz kalıyoruz.

Ana'nın bakışları aç, hatta yırtıcı, parmaklarını alaycı bir şekilde göğsümde gezdirirken, tırnakları hafifçe çiziyor ve içimde zevk sarsıntıları yaratıyor. Gözlerinde muzip bir parıltıyla vücudumda aşağı doğru kaymasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Tenime değen nefesinin sıcaklığı kışkırtıcı. Beni ağzına aldığı anda, vücudum tepki olarak geriliyor. Duygu neredeyse ezici, bana verdiği zevk ve anın sarhoş edici samimiyetinin bir kombinasyonu. Elimde değil ama o çalışırken izliyorum, hareketleri kendinden emin ve emin.

Zevkin yoğunlaşması ve çok fazla olma tehdidinde bulunması çok uzun sürmedi. Bir hırıltıyla saçlarını hafifçe kavrayıp durmasını işaret ediyorum. Beni bırakıyor, gözleri muziplikle parlıyor, dudakları nemli, ağzının kenarlarında bir memnuniyet sırtışı oynuyor.

"Yani," diye nefes alıyor, sesi gururla karışık, "hoşuna gitti mi?"

Kıkırdıyorum, göğsümün derinliklerinden gelen derin bir gümbürtü. "Hiçbir fikrin yok."

Ana gülüyor, dişleri hem masum hem de baştan çıkarıcı bir hareketle alt dudağını yakalıyor. İkimiz de arzunun sisine kapılmışız, anın ham yoğunluğu bizi birbirimize bağlıyor.

Dansımıza devam ediyoruz, alay ediyoruz, tadıyoruz, dokunuyoruz. Her hareket, her fısıltı, henüz gelmemiş bir zevkin vaadi.

Ana'yı zahmetsizce kaldırıp kanepeye yerleştiriyorum. Dudaklarından yumuşak bir şaşkınlık nefesi kaçıyor, gözleri heyecan ve beklenti karışımıyla parlıyor. Birkaç dakika önce takındığı hınzır gülümseme şimdi yerini özlem dolu bir bakışa bıraktı. Bir kalp atışı boyunca bakışlarıyla buluşuyorum, hamlemi yapmadan önce oradaki ham duygunun tadını çıkarıyorum.

Yavaşça, kasıtlı olarak kalçalarının arasına giriyorum. Ellerim kalçalarını kavıyor, onu daha yakına çekiyor, bizi mükemmel bir şekilde hizalıyor. Titrediğini hissedebiliyorum, içinden bir beklenti ürpertisi geçiyor. Başımı eğiyorum ve onun uyarılmışlığının baş döndürücü aroması duyularımı dolduruyor. çekmek için bir an duraklıyorum, sonra sert ve kendinden emin bir dokunuşla onun en mahrem yerlerini keşfetmeye başlıyorum.

Oda, nefes alış verişlerimizin ve dudaklarından kaçan yumuşak iniltilerin sesi dışında sessiz. Her nefes alış veriş ve her titreyiş onu memnun etme, vermeye kararlı olduğum zevk dalgalarında kendini kaybetmesini sağlama ihtiyacımı körüklüyor. Tadı tatlı nektar ve ateşli tutkunun birleşimi gibi ve ben bundan sarhoş oluyorum.

Elleri saçlarıma uzanıyor, parmakları saç tellerimin arasından geçiyor, artan bir yoğunlukla kavıyor ve çekiştiriyor. Kreşendonun yükseldiğini, vücudundaki gerilimin zirveye ulaştığını hissedebiliyorum. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, onun çözüldüğünü görmek için ilkel bir dürtü tarafından yönlendiriliyorum.

Sesi yükseliyor, nefes nefese yalvarışlar ve inlemelerle dolu. Ve sonra, işte orada. İçinden geçerken serbest kaldığını hissedebiliyorum, vücudu bunun gücüyle sarsılıyor ve seğiriyor. Haykırırken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bir an için diğer her şey kayboluyor. Önemli olan tek şey Ana, onun zevki ve aramızdaki inkar edilemez bağ.

Doruk noktasının dalgaları geri çekilmeye başladığında geri çekiliyorum, kızarmış yüzünü görmek için yukarı bakıyorum, gözleri memnuniyetle parlıyor. Bu manzara nefesimi kesiyor ve bir an için sözsüz bir değiş tokuşa kilitleniyoruz.

Onu kaldırırken, bacaklarının belime dolanması hissinin tadını çıkarıyorum. Narin ve ağırlıksız hissediyor, yine de ateşin tamamen farkındayım ve

barındırdığı güç. Onu duvara doğru itiyorum, serin yüzey vücutlarımızın sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Pozisyonumuz çok samimi, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyor.

İçine girmeye başladığımda eğilip dudaklarını derin, ruhunu yakan bir öpücükle yakalıyorum. İlk başta yavaş bir ritim tutturuyorum, her bir hamlem kasıtlı ve derin oluyor, ondan zevk iniltileri yükseliyor. Onu duvara yaslamış olmanın, vücudunun tüm ağırlığının benimkiyle desteklenmesinin verdiği his sarhoş edici.

Elleri omuzlarımı kavriyor, hız arttıkça tırnakları tenime batıyor. Dünya sadece ikimize daralıyor, birleşik tutkumuzun sesleri odayı dolduruyor. Tekrar sınıra yaklaştığını hissettiğimde, tüm enerjimi onu aşmaya odaklıyorum, hareketlerim daha çılgınca büyüyor.

Tekrar doruğa ulaştığında, sanki içinde bir fırtına kopuyor ve ben onu sıkıca tutup dışarı çıkmasına izin veriyorum. Zevk çılgınlıkları kulaklarımda yankılanıyor, beni sevindiren ve tatmin eden bir memnuniyet senfonisi.

Ağır ağır nefes alarak bana boğucu bir bakış attı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla "Otur" dedi. Yakındaki pelüş bir sandalyeye doğru başını sallıyor.

Kaşlarını kaldırarak, "Patronluk , değil mi?" diye cevap veriyorum. Sırıttırıyor, "Tahmin bile edemezsin."

Ana'nın yatak odasında kaybolan silüetinin görüntüsü içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bakışlarım kalçalarının kışkırtıcı kıvrımında ve bacaklarının güçlü, tonlanmış kaslarında kalıyor. Geri döndüğünde, elindeki yumuşak kumaşlar hemen dikkatimi çekiyor.

Kaşlarını kaldırarak, "Bu nedir?" diye sordum.

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Ödeşme zamanı," diyor göz kırparak.

Kendinden emin bir şekilde bana yaklaşıyor, gözlerindeki ışıltı kontrolü ele almak üzere olduğunu belli ediyor. Belirsizlikte, ne planladığını bilmemekte bir heyecan var. Daha önce paylaştığımız şefkatli anlarla birlikte onun bu baskın yönünü görmek içimde bir akor oluşturuyor ve arzusunun alevlerini körüklüyor.

Ana ellerimi tutuyor ve yavaşça arkamdan bağlıyor. Kumaş tenime karşı yumuşak bir his veriyor ama düğümleri sağlam. Hafifçe çekerek güçlerini test ediyorum, ama sağlam duruyorlar. İyi iş çıkarmış.

Bana bakıyor, memnuniyeti bakışlarından belli oluyor. "Rahat mısınız?" diye alay ediyor.

Sırıtıyorum. "Başka seçeneğim var mı?"

Hafifçe gülüyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Artık değil."

Ana üstümdeki pozisyonunu alıyor, hareketleri zarif ve kasıtlı. Kontrolü ele geçirdiği hissi, ağırlığının üzerimde yarattığı baskı hissi, aletimin onun içinde derinlere kaydığı sıcaklık ve ıslaklık ezici, zevk ve beklentinin sarhoş edici bir karışımı.

Bağlı ellerim diğer tüm hislerimi güçlendiriyor, her dokunuşun, her hareketin aşırı farkında olmamı sağlıyor. Şu anda üzerimde sahip olduğu kontrol heyecan verici.

Bana binerken hareketleri akıcı ve ritmik. Öne doğru eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor, inlemeleri ikimizin de yaşadığı zevkin bir kanıtı. İçimdeki gerilimin arttığını hissedebiliyorum, basınç her itişte yoğunlaşıyor. Mükemmel bir ritimle daha hızlı hareket ediyor.

Ona dokunamayınca, duyumlara, birlikte çıkardığımız zevk inlemelerinin sesine, teninin tenime değmesine odaklanıyorum. Arada bir dudaklarımı yakalamak için eğiliyor, öpücükleri tatlılık ve vahşetin bir karışımı.

Oluşan hazzın kreşendoya ulaşması uzun sürmez. Başını geriye atıyor, silueti loş ışıkla çerçevelenmiş, saf bir coşku görüntüsü. Aminin beni sıkıca kavradığını hissedebiliyorum.

Homurdanıyorum ve sertçe boşalıyorum, yükümü vücudunun derinliklerine fırlatıyorum, orgazm her şeyi tüketiyor.

O anın yoğunluğu azalırken, kumaşı çözüyor ve ellerimi serbest bırakıyor. Onu yakınımaya çekiyorum, bedenlerimiz rahatlatıcı bir kucaklaşmayla iç içe geçiyor.

"Tam bir dönüş," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru, tanıdık kokusunu içime çekerek.

Hafifçe kıkırdıyor. "Sadece skoru eşitledim."

Aramızdaki tutkulu ilişkinin verdiği efor vücutlarımızı terden kayganlaştırıyor ve kemiklerimizin derinliklerine yerleşen hoş bir yanma oluyor. Ayrıldığımızda Ana yatak odasına doğru birkaç adım atıyor ve ben onun hareketlerinde bir kırılma, sık sık sergilediği sert dış görünüşünü yalanlayan bir yumuşaklık fark ediyorum. Ben de arkasından yaklaşıyorum.

Yorganın altına kayıyor, bakışları beni takip etmeye çağırıyor. Hiç tereddüt etmeden yanına uzanıyorum. Gözlerinde sessiz bir istek, sessiz bir özlem var gibi. Bana biraz daha yaklaşıyor ve bu sanki dile getirilmemiş bir davet gibi, kucağıma sığınmak istiyor.

Hevesle kolumu ona doluyorum, onu kendime çekiyorum ve o da bana sokuluyor, başı omzumun kıvrımına yaslanıyor. Nefes alışının sabit ritmini, göğsünün benimkine doğru inip kalkışını hissettiğimde, derin bir farkındalık kaplıyor içimi. Tüm gücüne ve sertliğine, etrafına ördüğü duvarlara rağmen hala rahatlık arıyor. Ve kendimize ayırdığımız bu mahrem alanda, korunmasına ve el üstünde tutulmasına izin veriyor.

Parmakları benimkileri buluyor, zahmetsizce iç içe geçiyor ve bu jest kalbimin duygularla kabarmasına neden oluyor. Basit ama çok şey anlatıyor. Belki de dünya ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, her zaman böyle anlarımız olacağına dair sessiz bir söz. Kaosun ortasında teselli ve şefkat anları.

Ona daha sıkı sarılıyorum, vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissediyorum. Nefes alış verişini derinleşerek uykuya daldığının sinyalini veriyor ve ben de elimde olmadan memnun bir iç çekiş yapıyorum. Bu gece, poker oyunundaki yüksek bahislerden paylaştığımız yakınlığa kadar bir duygu kasırgasıydı ama Ana'yla yatmak, onu yakınımda tutmak mükemmel bir son gibi geliyor.

CHAPTER 14

SAMUIL

"W Şanssız kadın kim?" Viktor gözlerinde muzip bir parıltıyla soruyor. Başını eğerek boynumdaki işarete dikkatle bakıyor.

Tabii ki, morluğu fark ederdi, diye düşünüyorum kendi kendime. Her zaman Gözlemci, her zaman farkında. Daha yüksek bir yaka takmalıyım.

Viktor'un hastanedeki odası bu kadar erken bir saat için şaşırtıcı derecede aydınlıktır. Sabah güneşi panjurların arasından süzülüyor ve hırpalanmış yüzüne altın tonları yansıtıyor. Yaralarına rağmen gözlerinde inkar edilemez bir ışıltı var. Yatalak olmak içindeki savaşıyı bir nebze bile azaltmamış. Viktor gibi bir adam için geçici bir aksilik. Çabucak toparlanacaktır, bundan eminim.

Sorusuna cevap vermek yerine, yatağın başucundaki taze çiçeklere, iyi dileklerini iletenlerin kartlarına, arka planda usulca bipleyen hastane ekipmanlarına bakarak odaya göz gezdiriyorum. "Bana karşı naz yapmana gerek yok," diye alaycı bir gülümsemeyle devam ediyor, tereddüt ettiğimi hissederek.

Omuz silkiyorum, bir an için başka tarafa bakıyorum.

"Belki biri vardır," diye itiraf ediyorum ama daha fazla ayrıntı vermiyorum. Viktor'un Ana'yla ilişkimizi öğrenmesi düşüncesi en hafif deyiimiyle sinir bozucu. Ana'ya karşı korumacı doğası göz önüne alındığında nasıl tepki vereceğini bilemiyorum.

Bu sırrın ağırlığı odaya ağır bir hava katıyor ve onu karanlıkta tuttuğum için suçluluk duymaktan kendimi alamıyorum. Sessizlik çok garip bir hal almadan önce konuşmayı başka bir yöne çekiyorum.

"Yaklaşan elemeler hakkında ne hissediyorsun?" Dikkatini dağıtmak umuduyla soruyorum. Ölüm Maçı hepimizin zihninde büyük bir yer kaplıyor.

Viktor iç geçiriyor, parmaklarıyla çarşafı dövüyor. "Yalan söylemeyeceğim, zor olacak, özellikle de şu anki durumumu düşünürsek. Ama bu karmaşadan çok önce eğitim alıyor ve hazırlanıyordum. Bunun beni kenara itmesine izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, onun azmine duyduğum hayranlık bakışlarımda belirginleşiyor. İkimiz de aynı kumaştan kesilmişiz. Damarlarımızda Bratva kanı akıyor, ne olursa olsun her zaman savaşmaya hazırız. Yine de odada beklenti ve belirsizlik karışımı bir gerilim var.

Elimi omzuna koyarak, "Bunu atlatacaksın," diye onu rahatlatıyorum. "Sen tanıdığım en iyi dövüşçülerden birisin."

Kıkırdıyor, hareketin neden olduğu acıdan hafifçe irkiliyor. "Teşekkürler Samuil. Senden duymak çok anlamlı." "Sadece arkamı kollayacağına söz ver." diye eklemekten önce kısa bir duraksama oluyor.

"Her zaman," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. Birlikte çok şey yaşadık, sayısız zorlukla karşılaştık, onu asla hayal kırıklığına uğratmam. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Bana bilmiş bir bakış atıyor. 'Şanssız kadın' hakkında beni daha fazla sıkıştırmak istediğini söyleyebilirim, ama en azından şimdilik kendini tutuyor.

Sohbet başka konulara kayıyor - Bratva'nın durumu, gelecek planlarımız, günlük işler. Yine de aklımın bir köşesinde Ana'nın düşüncesi beni hem endişelendiriyor hem de ileride olacaklar için heyecanlandırıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi yaklaşan yüzleşmeye hazırlıyorum. "Viktor," diye başlıyorum, sesim alçak ve gergin, "Ana Ölüm Maçı'nda dövüşüyor."

Odanın atmosferi anında değişir, hava ölçülemez bir gerilimle doludur. Viktor'un gözleri şok içinde açılır ve ardından öfkeyle kısılr. "Buna izin mi veriyorsun?" diye tükürür, sesi inançsızlıkla doludur.

Başımı dik tutmaya çalışarak bir savunma dalgasını geri itiyorum. "Bu benim seçimim değildi Viktor. Bunu kendi özgür iradesiyle yapıyor. Ayrıca, onun ne kadar yetenekli ve kararlı olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Yüzü öfke ve korku karışımı bir ifadeyle kızarıyor. "Mesele bu değil. Ölüm Maçı herhangi bir dövüş değildir, diğerlerinden daha acımasız ve engelsizdir. "

Durumun ciddiyetini çok iyi bildiğim için başımı sallayarak onaylıyorum. "Farkındayım," diye cevap veriyorum sessizce, "o da öyle. Ama o yeteneklerine, gücüne inanıyor. Ben de öyle."

Şakaklarını ovuşturan Viktor, sadece saniyeler içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Ağır ağır nefes veriyor, bakışları uzaktaki duvara sabitlenmiş. "Ona hayır demeliydim. Onu durdurmalıydim."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Ana bir şeyi kafasına koyduğu zaman onu durdurmak mümkün değildir," diye nazikçe hatırlatıyorum.

Viktor sessizliğini koruyor ama gözlerindeki duygu kasırgasını görebiliyorum: öfke, korku, belirsizlik ve suçluluk.

İlerleyerek aklımı kurcalayan diğer konuya dalıyorum. "Tam ifşaattan bahsetmişken," diyorum ona delici bir bakış fırlatarak, "Neden bana bahisten bahsetmedin? Ana ile Amerika'ya gitme planlarından?"

Viktor'un yüz ifadesi hayal kırıklığına dönüşüyor. "bir şey değildi," itiraf ediyor, sesinde yorgunluk var. "Sadece geçici bir hayal, uzak bir olasılık. Tüm bu kaostan uzakta yeni bir başlangıç yapma fikri. Ana'yı güvende tutabileceğim bir yer."

"Belli ki kaderin başka planları var," diyorum biraz buruk bir ifadeyle.

Viktor acı çekmiş görünüyor. "Sana bu yükü yüklemek istemedim. Emin olana kadar olmaz."

Ben cevap veremedim Viktor ani bir ruh hali değişikliğiyle araya giriyor. "Ana'nın dövuştüğünü söylemiştin. Nasıldı?"

Konuşmamızın ağırlığına rağmen yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyor. "İlk dövüşünü kazandı. Rakibini kolaylıkla alt etti."

Viktor'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, ama sonra alnındaki endişe çizgileri derinlere kazınmış olsa da gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor. "O benim kız kardeşim," diyor, ses tonunda bir hayranlık dokunuşu belli oluyor.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Evet. Geldiği kadar vahşi."

Odadaki gerginlik yavaşça dağılır ve yerini ortak endişeler, savaşlar ve sırlardan doğan bir yoldaşlığa bırakır.

Viktor'un bakışları düşer ve konuşmadan önce derin bir nefes alır, sesi fısıltıdan öteye geçmez. "Ben bir korkaktım Samuil."

Kaşlarımı çatarak en iyi arkadaşıma, benimle birlikte her şeyi yaşamış olan adama bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana taşınmadan, bahisten bahsetmedim. Bu nasıl açacağımı bilemedim" diye itiraf ediyor, göz temasından kaçınarak. İçindeki kargaşayı görebiliyorum.

gözler, Ana ile ilişkiimi itiraf etmek konusunda yaşadığım mücadelenin aynısı.

Küçük, ironik bir kahkaha atıyorum. "Tanıdık geliyor," diye mırıldanıyorum, sakladığım sırrı düşünerek.

Viktor başını kaldırıp bakıyor, imamı anlıyor. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Kelimeler dilimin ucunda, serbest bırakılmaya hazır bir şekilde duruyor. Ama yine de kendimi tutuyorum, tereddütüm ilişkimizin karmaşıklığından ve Viktor'un şu anda içinde bulunduğu kırılgan durumdan kaynaklanıyor. "Biz neredeyse bir aileyiz Viktor," diyorum sonunda, sesim alçak ve ciddi. "Her ne olursa olsun, bunu paylaşabilmeliyiz. Yargılamak yok."

Viktor zorlukla yutkunarak yavaşça başını sallar. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Daha sonra anlayacağımı düşündüm. Bilirsin, doğru zaman geldiğinde. Ama şimdi görüyorum ki hiçbir zaman mükemmel bir zaman yok."

İçimi dökmek için itiraf etmeyi çok istiyorum. Aramızdaki hava gerçeğe duyulan ihtiyaçla dolup taşıyor. Ama sonra duvardaki saate bir bakış beni gerçekliğe geri döndürüyor. Ana'nın maçı yakında başlıyor ve benim orada olmam gerekiyor. Güçlü olabilir ama yalnız olmamalı.

Gözlerimdeki aceleciliği gören Viktor hemen toparlıyor. "Git," diyor bakışlarındaki anlayışla. "Onun için orada ol. Sana şimdi ihtiyacı var."

Suçluluk ve minnettarlık karışımı bir duygu kaplıyor içimi. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Anlayışın için. Her şey için."

Viktor'un gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşacıktı. "Kız kardeşimi her zaman kolladığın için teşekkür ederim. Sana sahip olduğun için çok şanslı."

Onun sözleriyle göğsümde sıcak bir gerginlik oluştu. Bu gerçekten ironik. Aramızda söylenmemiş ne kadar çok gerçek var.

Son bir kez başımı sallayarak dönüyorum ve odadan çıkıyorum.

Loş koridorlarda ilerlerken kalbimin çılgın ritmi kulaklarımda uyumsuz bir melodi çalıyor, adımlarım uğursuzca yankılanıyor. Dövüş birazdan başlıyor olmalı ve Ana'nın olması gereken yerde olmaması vücudumdaki her sinirin çılgınlık atmasına neden oluyor. Bu bana çok tanıdık geliyor, Viktor'la geçirdiğimiz o uğursuz gecenin anılarını canlandırıyor. Onun tehlikede olabileceği düşüncesi omurgamdan aşağı soğuk bir dehşet dalgası gönderiyor.

Kalabalığı iterek geçiyorum, seyirciler ana olayı beklerken oluşan beklenti gürültüsünü zar zor fark ediyorum. Odaklandığım tek bir görev var, o da Ana'yı bulmak.

Soyunma odalarına yaklaştığımda boğuk sesler duyuyorum. Gergin, agresif. Adımlarım hızlanıyor, içimdeki batma hissi daha da belirginleşiyor. Köşeyi döndüğümde, en kötü korkularım gerçekleşiyor.

Ana'm orada, etrafı beş adamla çevrili. Hızlı bir değerlendirme onun yaralanmadığını doğruluyor, ancak duruşu tamamen savunmada - vücudu dengeli, gözleri keskin, her santimi savaşçı. Yine de onu köşeye sıkıştırma şekillerinde yadsınamaz bir kırılmanlık var. Kahkahaları karanlık ve tehditkâr. Açıkça, güç oyunundan zevk alıyorlar.

"Biraz kaybolmuş gibisin, tatlım?" diye alay ediyor biri, sırtışı kötü niyetli. Gözleri kızın üzerinde geziniyor ve içimde şiddetli bir koruma duygusu alevleniyor.

Bir diğeri eğilerek onu daha da korkutmaya çalışıyor. "Ringe giden yolu kaçırdın, değil mi? Merak etme, sana göstereceğiz."

Ana'nın keskin ve tereddütsüz sesi onların alaylarını kesip atıyor. "Geri çekil lan," diye uyarıyor. Ama ihtimaller onun lehine değil. Ağır düşmanlık patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi hissettiriyor.

Bir an kendimi toparlayıp, sahip olduğum otoritenin her zerresini kanalize ediyorum. "Çıkışı bulmakta zorlanıyor musunuz beyler?" Buz gibi bir zehir damlayan sesim koridorda yankılanıyor.

Bütün başlar bana doğru dönüyor. Koridoru ağır bir sessizlik kaplıyor. Yüz ifadeleri şaşkınlık ve tanıma karışımı, ama dikkatimi çeken Ana'nın gözleri, meydan okuma ve yanılmıyorsam bir parça rahatlama dolu fırtınalı derinlikler.

Beş kişinin en büyüğü öne doğru adım atarak bana doğru yaklaşıyor. "Bu seni ilgilendirmez," diye hırlıyor.

Sırıttıyorum. "O benim işim."

Herkes durumu değerlendirip diğerinin bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken bir duraklama, bir sessizlik anı yaşanıyor.

İçlerinden biri kim olduğumu anlayınca alaycı bir tavırla, "Bakın kim gelmiş," diyor. "Yumruklar. Genç kızı kurtarmaya mı geldin?"

Parmak eklemlerimi kırıyorum, ses yüksek sesle yankılanıyor.

Acil tehdit açık ve sayı avantajına sahip olsalar da itibarımın farkındalar.

Ana'nın sesi sessizliği bölerek, "Siz çocuklar oyununuzu yeniden düşünmek isteyebilirsiniz."

Ortam elektrikli, potansiyel şiddetle dolu. Bakışlarım bir grup adamın üzerinden hiç ayrılmıyor.

Hiçbir şey söylemiyorlar, etrafımızda yarım bir daire oluşturup her an daha da yaklaşırken yüzlerinde hınzır, uğursuz bir sırıtma var.

Sonunda biri öne atılıyor ve yumruğunu bana doğru savururken bir savaş çılgılığı atıyor.

İşte böyle, savaş başladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

ANASTASIA

T Burada dövüşmenin farklı bir ritmi var, her zaman uyum sağlayabildiğim bir ritim. Her hareket, her seçim, eşsiz bir dansın parçası oluyor.

Her pivot, kaçış ve blokta durumu değerlendiriyor, her saldırganın zayıf noktasını ve bundan faydalanmanın en iyi yolunu not ediyorum. Adrenalin beni ateşliyor ve hareketlerim hesaplı. Bu adamlar, tüm kaba güçlerine rağmen, stratejiden yoksunlar. Ve bu onların çöküşü olacak.

Ancak Samuil farklı bir hikaye. O doğanın bir gücü. Benim hızlı ve stratejik olduğum yerde, o sadece ham güç ve azim. Saldırganlarımızdan birinin sendeleyerek geri çekilmesine ve burnunun kırılmasına neden olan darbeyi indirirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzünde konsantrasyon ve öfke maskesi var ve bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Muhtemelen iki kişiyi alt edebileceklerini düşünüyorlardı ve çoğu durumda haklılardı. Ama biz diğer insanlar gibi değiliz.

Dövüş devam ederken, yeteneklerimiz ve takım çalışmamız sayesinde iki saldırganımız yere serildi ve etkisiz hale getirildi. Üstünlüğü ele geçiriyoruz ve zaferin elimizde olduğunu hissediyoruz.

Ama sonra her şey değişir.

Gözümün ucuyla bir parıltı yakalıyorum, kusursuz ve ürpertici. Kalan adamlardan biri bir bıçak çekmiş, keskin kenarı koridorun loş ışıklarını yansıtıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve zaman yavaşlıyor.

Riskler tavan yaptı.

Samuil onu görmez; saldırganlardan diğeriyle meşguldür ve ağır darbeler indirmektedir. Bıçaklı haydut ona doğru ilerlemeye başlıyor, yüzünde sinsî bir sırıtma yayılıyor. İçimdeki her şey bir şeyler yapmak için çığlık atıyor, yaklaşan tehdidi önlemek için herhangi bir şey.

Biraz boşluk yaratmak için en yakındaki saldırgana hızla bir döner tekme atıyorum, sonra bir an bile kaybetmeden bıçaklı adama doğru koşuyorum. Her saniye önemli.

Tam Samuil'e ulaşmak üzereyken, onu yandan yakaladım. Sürpriz unsuru benim lehime işliyor ve tökezliyor ama bıçağı bırakmıyor. Kontrol için boğuşuyoruz, bıçağın soğuk çeliği tehlikeli bir şekilde tenime yakın.

Etraftaki arbede sesleri devam ediyor ama bu yakın alanda sadece ben, haydut ve o lanet bıçak var. Üstünlüğü ele geçirmesine izin veremem.

Onu dengesinden uzaklaştırmak için tüm gücümü ve momentumumu kullanıyorum ama o acımasız. Bıçak tehditkâr bir şekilde parlıyor ve duvarda ürkütücü gölgeler oluşturuyor. Kriz anlarında zamanın garip bir şekilde uzayıp kısılma şekli vardır. Bıçaklı adam saldırırken, acı ve daha fazlasını vaat eden bıçaktan kaçınmak için yeniden konumlanmaya çalışıyorum. Ama bir saniye çok yavaşım ve

Kaçınılmaz olana hazır ol.

Aniden, bir hareket bulanıklığı oldu. Samuil oradaydı, diğer adamlara uyguladığını izlediğim aynı şiddetle saldırganın önünü kesiyordu. Müdahalesinin gücü adamı benden uzaklaştırıyor ama bunun bir bedeli var. Mide bulandırıcı bir kesik sesi duyuyorum ve Samuil'in kesildiğini anladığımda dünya ekseninden kayıyor gibi oluyor, yan tarafında beliren kara leke en büyük korkumu doğruluyor.

Donup kalacak, dehşeti sindirecek zaman yok, çünkü diğer saldırgan üzerimde. Yıllar boyunca aldığım eğitimle geliştirdiğim reflekslerime güvenerek tepki veriyorum. Karnına hızlı bir dirsek atınca iki büklüm oluyor ve yüzüne indirdiğim bir dizle yere yığılıp bayılıyor.

Samuil'e döndüğümde kalbim boğazıma düğümleniyor. Kendisini bıçaklayan adamın elindeki bıçağı, ham güç ve saf iradenin bir karışımını kullanarak güreşerek çıkarıyor. Bir an için çıkmaza girmiş gibi görünüyor. Sonra, hem öfke hem de acı dolu bir kükremeyle Samuil avantajı ele geçiriyor, saldırganı etkisiz hale getiriyor ve muhtemelen adamın yüz kemiklerini yeniden düzenleyen bir yumrukla onu yere yıkıyor.

İkimizin zor nefes ve etrafımızdaki aciz adamların iniltileri dışında sessizlik çöküyor. Havada metalik bir kan kokusu var. Kazandık ama ne pahasına?

Samuil'in yüzü solgun, alnı terden sırılsıklam ve yüz hatlarında acı dolu bir ifade var. Ama inatçı ve güçlü bir şekilde ayakta duruyor, yarası sadece bir sıyrıkmiş gibi davranmaya çalışıyor.

"Samuil..." Nefes alıyorum, ona doğru koşuyorum, ellerim yarasının üzerinde çırpınıyor, dokunmalı mıyım yoksa baskı mı uygulamalıyım emin değilim.

Homurdanıyor, doğrulmaya çalışıyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor ama gözlerindeki gerginlik farklı bir hikâye anlatıyor.

"Değilsin," diye karşı çıkıyorum, sesim titriyor. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var, hem de hemen."

Bana bakıyor, gözlerindeki tipik temkinli bakış yavaşça dağılıyor ve bana altında nadiren görülen bir zayıflık gösteriyor. Bu bakışta minnettarlık, acı ve daha fazlası var; bu bakış, o korkunç ana rağmen göğsümde sıcak bir dalgalanma yaratıyor.

"Buradan çıkacağız," diyorum ona, şiddetle kararlı bir şekilde. "Birlikte."

Samuil fermuarları çıkarırken kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunları yanında mı taşıyorsun?"

Yüzü acıyla karışık olsa da dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Her zaman hazırlıklı. Mesleki tehlike," diye homurdanıyor ve adamlardan birinin bileklerini tutuyor.

Homurdanıyorum, "Ceplerinde başka sürprizler var mı? Endişelenmeli miyim yoksa heyecanlanmalı mıyım?"

Kahkahası kısa süreli ama içtendir.

Diğer adamları bağlamasına yardım ederek hepsinin güvende olduğundan emin oluyorum. Hiçbir yere gitmediklerinden emin olduktan sonra, dikkatim yan tarafındaki derin yaraya geri dönüyor, kan hala dışarı sızıyor. Parmaklarım yapışkan ıslaklığa sürtünüyor, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Bunu neden yaptın?" Minnettarlık ve öfke arasında gidip gelerek soruyorum.

Karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben senden daha iyiyim."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ismim dahili telefondan gürleyerek beni gerçekliğe geri döndürüyor. Bir sonraki dövüş. Benim dövüşüm. Başlamak üzere.

"İyi olduğunu bilmem gerek," diye mırıldanıyorum, ringdeki görevim ve Samuil'e bakma ihtiyacım arasında kalıyorum.

Gözlerinde kararlılıkla ringin olduğu yöne doğru başını sallıyor. "Git. Ben iyi olacağım. Hissettiğin öfkeyi al ve rakibine karşı kullan."

Bunu ikimiz için de kazan."

Gözlerim yaşıyor ama başımı sallıyorum ve dudaklarına hızlı, sert bir öpücük konduruyorum. "Beni bekle. Geri geleceğim."

"Ben de burada olacağım, seni destekleyeceğim" diye cevap veriyor, sesi gurur ve sarsılmaz bir inançla dolu.

Son bir bakışla ringe doğru koşuyorum, tüm duygularımı, tüm ateşimi önümdeki dövüşe yönlendirmeye hazırım. Samuil için.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

ANASTASIA

T Kalabalığın uğultusu etrafımı sarıyor, her biri kan için haykıran seslerin ahenksizliği. Enerji sarhoş edici, içgüdüsel bir beklenti dalgası cildimi karıncalandırıyor ve kalbimi hızlandırıyor. Anlar içinde Bunun gibi, dövüşçü olmadığım bir zamanı hatırlamakta zorlanıyorum. Çok tanıdık geliyor ama yine de heyecanı ve coşkusu her zaman yepyeni hissettiriyor.

Bir an durup bana bakan yüzlere bakıyorum; hafifçe şaşıyorum. Kalabalık adımı haykırıyor, birkaçı ellerinde yüzümün olduğu ve altında Tsarina lakabımın yazılı olduğu pankartlar tutuyor. Görünüşe göre biraz takipçi kazanmışım. "Bugün popüleriz," diye fısıldıyorum kendi kendime, sırtarak.

Ringin diğer tarafında, iri cüsseli bir adam bana bakarak alay ediyor. Kas yığını, Samuil'den neredeyse bir karış daha uzun, kafası tıraşlı ve sakalı boynundaki dövmeleri gizleyemiyor. Ona "Buldozer" diyorlar, bu da ardında enkazdan başka bir şey bırakmamasının bir kanıtı.

Onu eleştirel bir gözle değerlendiriyorum, Samuil'le yaptığım konuşmaların ve tutkulu anların anıları zihnimde uçuşuyor. Bu adam, bu kaba adam, Samuil'in sapkın bir karikatürü - ruhsal derinlikten, kurnaz zekâdan ve sessiz güçten yoksun. Sadece kalbi olmayan kas yığını.

Buldozer öne çıkıyor, sararmış, çarpık dişlerini göstererek sırtarak başını yana eğiyor. "Dümdüz edilmeye hazır mısın, küçük kız?" diye sesleniyor, sesi gürleyerek.

Seyircilerden birkaçı gülüyor ama ben yılmıyorum. Ayaklarımın üzerinde hafifçe dönüyorum. "Kimin dümdüz olacağını göreceğiz," diye karşılık veriyorum, umarım kabadayılığım hissettiğimden daha emin geliyordur.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz gong sesi duyuldu ve maç başladı. Buldozer sallanarak geliyor, her darbesi bir binayı yerle bir edecek kadar güç taşıyor. Önce sola, sonra sağa kaçıyor, geniş yaylarının altından eğiliyor, iskaladığım her vuruşta rüzgârın şiddetini hissediyorum.

Her hamlesi güçlü ama tahmin edilebilir, çabucak kavradığım bir ritim. Bir saldırganlık ve kaçma oyununa dönüşüyor. Buldozer hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, kaçırdığı darbeler öfkesini körüklüyor.

Fazla uzanmış bir salıncaktan yararlanıyorum, yakınına kayıyorum ve kaburgalarına sağlam bir yumruk indiriyorum. Acıyla homurdanıyor ve bir anlığına gözlerinde şüphe görüyorum. Kaba kuvvet yerine hız ve hassasiyeti hedefleyerek avantajımı kullanıyorum.

Buldozer'in yumruğu her önüme geldiğinde, bir sonraki hamlesinin yörüngesini o daha farkına bile varmadan okuyarak ustalıkla kaçıyorum. Birincil avantajı olması gereken ağırlığı, onun aleyhine işleyen bir şey haline geliyor. Her ıskaladığı hamle, her dengesiz ileri atılış başka bir zayıf noktasını ortaya çıkarıyor.

Her zamanki taktiklerinin bende işe yaramadığı açık. Bir sonraki rauntta farklı bir strateji deniyor, beni köşeye sıkıştırmaya çalışarak daha itidalli bir şekilde üzerime geliyor. Özellikle sert bir darbenin altından sıyrılıp dizine sağlam bir tekme atıyorum, ardından da onu tökezleten bir aparkat indiriyorum.

İhtiyacım olan son hamle bu. Geriye doğru momentumunu ona karşı kullanarak, göğsüne doğru son ve güçlü bir tekme atıyorum. Buldozer devrilmiş bir ağaç gibi yere düşüyor ve ben geri çekiliyorum, göğsüm kabarıyor, kollarım zaferle havaya kalkıyor.

Seyirciler onaylarını haykırıyor. Alkışlarının sesi, adımın yankılanan tezahüratı sarhoş edici olmalı. Ama aklım galibiyetin ihtişamında değil, Samuil'de. Ödülümü bile almadan ringden dışarı fırlıyor ve derme çatma sağlık bölümüne doğru yol alıyorum.

Onu bir bankta oturmuş, gömleğinden kan sızan tarafına bir gazlı bez bastırırken buluyorum. Solgun, dudakları olması gerekenden bir ton daha açık ve bir an için kalbim korkuyla ağlıyor.

Başını kaldırıyor, her zamanki sert bakışları acıyla yumuşamış ama hâlâ tetikte. "İyi misin?" diye soruyor, sesi sert.

"İyiyim, sayende," diye cevap veriyorum, hasarı incelerken dudağımı ısıyorum. "Ama... Tanrım, Samuil, çok fazla kanaman var."

"Seni kurtarmak için buna değdi," diyor basitçe.

Boğazımdaki yumruyu yutarak konuyu değiştiriyorum. "Maçı ben kazandım, gerçi bunu tahmin etmişsinizdir."

"Kalabalığın uğultusunu ve senin adının söylendiğini duydum." Kıkırdıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Yine de hiç şüphem yoktu."

Elini tutuyorum ve bir anda içime bir rahatlık geliyor. O an şefkatli, kaosun ortasında kısa bir soluklanma. Koşullara rağmen, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Kan bezi ıslatıyor ve her an daha da endişeleniyorum ama Samuil'in direnci sağlam. "Hastane yok," homurdanıyor gözlerimdeki endişeyi görünce, bezi tutuşu zayıflıyor.

Paniğe kapıldığımı hissediyorum. "Çok fazla kan kaybediyorsun! Başka seçeneğimiz yok."

Samuil boştaki eliyle telefonunu çıkarıp benimkine sokuyor. Çoktan aramaya başladı. Diğer uçtan tanıdık bir ses geliyor. "Roman."

"Samuil yaralandı," diye geveliyorum, sesim titreyerek. "Bıçak yarası. Hastaneye gitmeyecek. Ne yapmalıyım?"

Roman, her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde, en ufak bir korku belirtisi göstermeden cevap veriyor. "Benimle güney girişinde buluş. Orada bekle."

Hiç tereddüt etmeden Samuil'in ayağa kalkmasına yardım ettim ve kolunu omuzlarıma doladım. Damarlarımda dolaşan adrenalin bana güç veriyor ve onu Roma'nın belirttiği çıkışa doğru yönlendiriyorum.

Akşamın soğuğu, yeraltı dövüş ringinin sıcak ve nemli atmosferiyle keskin bir tezat oluşturuyor. Buluşma yerine varır varmaz, renkli camlı şık siyah bir araba yanaşıyor -Roman'ın özel aracı. Arka kapı açılıyor ve kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olduğu tahmin edilen çarpıcı bir kadın ortaya çıkıyor. Tertemiz giyinmiş, saçlarını düzgün bir topuz yapmış ama yine de inkar edilemez bir sertliği var, deneyimden bahseden türden aura.

"Ben Nat," diyor, gözleri benimle yaralı Samuil arasında gidip geliyor. Yanıt beklemeden devam ediyor: "İkiniz de binin."

CHAPTER 17

SAMUIL

T Araba yolda hızla ilerliyor, her sarsıntı, her tümsek, her çukur vücuduma keskin acılar gönderiyor. Kendimi sabitlemek ve acıya teslim olmamak için nefes alıp vermeye odaklanıyorum.

Nat acemi değil, yetenekli bir doktor ve yaralarımı klinik bir hassasiyetle inceliyor. Her türlü yarayı görmüş ve tedavi etmiş. Elleri nazik ama sert, bastırıyor ve hasarın boyutunu değerlendiriyor. Her dokunuşu içimde bir şok etkisi yaratıyor.

"Sakin ol koca adam," diyor yüzümü buruşturduğumu fark ederek.

"Daha kötülerini de yaşadım," diyerek cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, bu sefer kötü olduğunu biliyorum. Gerçekten kötü.

Özellikle hassas bir noktayı dürtüyor ve dudaklarımdan kaçan homurtuyu bastıramıyorum.

"Bebek gibi davranma," diye dalga geçiyor, gözleri şakacı bir şekilde parlıyor. Kıkırdayarak karşılık veriyorum: "Beni güldürme. Çok acıtıyor."

Onun kıkırdaması benimkine katılıyor, bu ses durumun ciddiyetini hafifletiyor. Arabayı sürmeye devam ettikçe, manzara şehrin çoğu tarafından unutulmuş endüstriyel ve terk edilmiş binalara dönüşmeye başlıyor.

Sonunda büyük, sıradan bir depoya yanaşıyoruz. Soluk boyası ve eski tuğla işçiliğiyle kolayca gözden kaçabilecek türden bir yer, bu da onu gizli operasyonlar için mükemmel kılıyor. Arabadan indiğimizde, bir anlığına geriniyorum ve neden olduğu acıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum.

Her zaman dikkatli bir gözlemci olan Ana, "Dışarıdan bakınca öyle görünmüyor ama burası aslında-" diyor.

"Son teknoloji ürünü," diye bitiriyor Nat, deponun kapısını açarken. Ve abartmıyordu da. İçerisi başka bir dünyaya adım atmak gibi. İçerisi bembeyaz duvarlar, tertemiz zeminler ve modern ekipmanlarla pırıl pırıl. Burası derme çatma bir ameliyat merkezi ve acil bakım kliniği ama en üst düzey tesislere rakip olabilecek bir yer.

"Bu etkileyici," diye itiraf ediyorum, gözlerim odayı tarıyor, özenle düzenlenmiş aletleri ve en üst düzey teknolojiyi inceliyor.

Nat, sesinde bir parça gururla, "Bu iş kolunda öğrendim ki, ne zaman radar dışı bir ameliyathaneye ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz," diyor.

Başımı sallıyorum, ona olan saygım artıyor. O aletlerini hazırlarken aklımın bir köşesinde bir düşünce beliriyor: Yaralarımın sorumlu olan insanlar hâlâ dışarıda bir yerlerde. Ve yaralarım sarıldığında, ödeyecekleri bir cehennem olacak.

Nat'in parmakları, gömleğimin düğmelerini açıp omuzlarımdan aşağı iterken ustalıkla çalışıyor. Bakışları hiç kırılmıyor ama bu durumdan duyduğu iç huzursuzluğu hissedebiliyorum. Yaranın etrafındaki deri kızgın ve iltihaplı görünüyor, kıpkırmızı kesik soluk, dövmele tenimde keskin bir şekilde göze çarpıyor.

Ana yanımda, gözleri endişeyle dolu, yarayla Nat'in yüzü arasında gidip geliyor. Sonunda ikimizin de aklındaki soruyu sorarken sesi gergin, "O iyi olacak mı?"

Nat'in gözleri yaraya odaklanıyor, parmakları yaranın etrafındaki bölgeyi nazıkçe yokluyor. Saniyeler dakikalara dönüşüyor. Nat sonunda sessizliği bozarak, "Bu yüzeysel bir yırtık," diyor. Boş bakışlarımızı görünce detaylandırıyor: "Yani nispeten sık bir kesik. Ana arterlere ya da hayati organlara isabet etmemiş."

İçimden bir rahatlama dalgası geçiyor, göğsümdeki endişe sarmalı gevşiyor. Ana muhtemelen tuttuğunu fark etmediği bir nefes veriyor. Nat planını özetleyerek devam ediyor. "Yarayı antiseptikle temizleyeceğim, biraz antibiyotik merhem süreceğim ve enfeksiyonu önlemek için dikeceğim. daha hızlı iyileşmesine yardımcı olur."

Gerekli malzemeleri toplarken, hızlı ve etkili hareketlerini, her adımındaki özgüveni fark etmeden edemiyorum. Hafifçe sırtıyor, gözleri önce yaraya sonra da benimkine kayıyor. "Biliyorsun, sana 'Yumruk' demeleri, bıçaklı bir kavgaya sadece bunu getirmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Acıya rağmen kıkırdıyorum. Ortamı yumuşatmayı ona bırakıyorum. "Not edildi," diye karşılık veriyorum.

Telefonumun keskin sesi şakalaşmamızı böldü. Ana cebinden çıkarıp Andrei'nin adının ekranda yanıp söndüğünü gördükten sonra bana uzatıyor. "Selam," diye selamlıyorum, Nat yarayı temizlemeye başlarken sesim biraz gergin çıkıyor.

Andrei'nin sesi endişe doludur. "Küçük bir çizik olduğunu duydum. İyi misin?"

"Sadece bir sıyrık," diye cevap veriyorum, neşeli görünmeye çalışarak, ama Andrei'nin sesindeki gerginliği duyabiliyorum.

"Onları yakaladık," diyor, etki yaratmak için duraklayarak. "Seni pusuya düşüren adamlar. Hazır olduğunda onlarla biraz sohbet etmek istersin diye düşündüm."

Dudaklarım yırtıcı bir sırtışla kıvrılıyor, beklentinin ateşi gözlerimi aydınlatıyor. "Oh, kesinlikle," diye homurdanıyorum, sesimde intikam vaadi var.

Andrei'nin kahkahası diğer uçtan gürlüyor, ortak anlayışla dolu bir ses. "Güzel. Dinlen, koca adam. Yakında yeterince eğleneceğiz."

Telefon bağlantısını kesip arkama yaslanıyorum ve Nat'in sihrini konuşturmasına izin veriyorum. Her dikişin acısını hissederken, beni incitmeye ve Ana'yı tehdit etmeye cüret eden o adamların görüntüsü zihnimi dolduruyor. Başlarına ne geleceği hakkında hiçbir fikirleri yok. Hem de hiç.

Depo loş bir şekilde aydınlatılmış, duvarlara ürkütücü gölgeler düşüyor. Havada misk gibi bir koku var, eski ahşap ve çatışma karışımı. Burası hem Andrei hem de benim için tanıdık bir ortam, gizli toplantıların yapıldığı, insanların konuşmaya ikna edildiği bir yer.

İki adam sandalyelere bağlanmış oturuyor, birinde meydan okuyan bir ifade, diğerinde korku. Andrei yan tarafta duruyor, uzun, heybetli figürü alanı dolduruyor. Bir adım öne çıkıp meydan okuyanın önünde duruyorum.

"Doğrudan konuya girelim," diye homurdanıyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Seni kim kiraladı?"

Adam yere tükürüyor, dudaklarında bir sırtıma beliriyor. "Bizden hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

Onunla göz göze geldim. Sonra hızlı bir hareketle karnına bir yumruk indiriyorum. başladı, nefesi kesilmişti, ama görebiliyordum ki

gücünü toplayarak sert oynamak istiyor. Diğeri her an kırılacakmış gibi görünüyor.

Andrei de korkmuş adamın yüzüne yaklaşarak ona katılıyor. "Bunu uzun ve acılı bir hale getirebiliriz," diye fısıldıyor, soğuk bakışları hiç . "Ya da çabucak bitebilir. Seçim senin."

Meydan okuyan kişinin sesi, "Beni kıramayacaksın" diye tükürürken gergin.

"Seni kırmama gerek yok," diye karşılık veriyorum, sesimden tehdit damlıyor. "Sadece onu kırmam gerekiyor." Şimdi solgun görünen ve alnından ter damlayan arkadaşına doğru başımı sallıyorum.

Adamın cesareti bir an için kırılıyor, gözleri ortağına doğru kayıyor ve o anda onları yakaladığımızı anlıyorum.

Bir yumruk daha yedikten ve Andrei'den bir tehdit daha aldıktan sonra ikinci adam dayanamaz. "Pekâlâ, pekâlâ," diye hayıflanır, gözleri yaşarır. "Sadece dur, lütfen."

"Bizi Romenler kiraladı. Vasile Popescu'nun ailesi," diyor sesi titreyerek.

İsim tanıdık geliyor. Vasile Popescu, son şampiyon. Ana'nın sıradaki ve son rakibi. Andrei ve ben bakıştık.

"Neden?" Kendi ağzından duymak istediğim için soruyorum.

Adam yutkunuyor, terini ve gözyaşlarını siliyor. "Viktor'u ortadan kaldırdılar çünkü en büyük tehdit oydu. Ama şimdi o ortadan kalkınca kız için endişeleniyorlar."

Yumruklarımı sıktım. "Neden?"

"Bir kadın tarafından aşağılanmayı reddediyorlar," diyor, sesi pişmanlık dolu. "Onun kazanmaması için her şeyi yaparlar, her türlü hileye başvururlar."

Depodaki atmosfer yüklü. Bilginin ağırlığı bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Ana düşündüğümüzden daha büyük bir tehlike içinde.

Andrei'nin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor: "Burada işimiz bitti." Adamların götürülmesini işaret ediyor ve onlara son bir kez tehditkâr bir bakış atıyor.

Depodan çıkıyorum, gece havası tenime soğuk geliyor, geçmişte yaşananlar hâlâ zihnimde taze. Romen mafyası hiçbir şey için durmayacak ve Ana'nın bir sonraki dövüşünün hayatının dövüşü olacağı açık. Onu maçı bırakmaya ikna etmeliyim.

Yaranın acısı, bu dünyanın ne kadar tehlikeli keskin bir şekilde hatırlatıyor. Yaraya bastırıldığında, taze kan lekesi görüyorum.

Kumaş. Nat'in yaptığı işin dikişleri hala taze, hareket ettikçe çekip sızlıyor. Talimatları zihnimde tekrarlanıyor, dinlenmem, kendimi zorlamamam, vücudumun iyileşmesine izin vermem için sert bir uyarı.

Ancak ailenin toplandığı ana odaya girmek için kendimi hazırlarken görev ve duygular bu mantıklı düşünceleri bir kenara itiyor. Her adım, yeni öğrendiğimiz bilgilerin ağırlığıyla yankılanıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve tanıdık yüzlerle dolu bir denizle karşılaşıyorum. Bakışlarım anında Ana'yı arıyor. Sert ve ateş dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. Andrei'nin her şeyi çoktan aktardığını söyleyebilirim. Kavgaya hazır ama benim beklediğim gibi değil.

"Bu ne cüret? Beni tehdit etmeye, Viktor'u tehdit etmeye nasıl cüret ederler?" Sesi meydan okuma ve öfke dolu bir şekilde çınlıyor.

"Strateji geliştirmeliyiz Ana. Pervasızca saldırmamalıyız."

Bir adım daha yaklaşıp parmağını göğsüme soktu. "Sırf bir adam bir hatuna yenilmeyi kaldıramıyor diye kenara atılmayacağım."

Bileğini tutuyorum, odanın sıcaklığı gerginlikle yükseliyor. "Düşünmen gerek! Kirli oyunlar oynamaktan çekinmiyorlar. Bu gece benim başıma gelenler senin de başına gelebilir."

Aileden bir onay mırıltısı odayı doldurur, ancak Ana'nın yüzü daha da kararlı hale gelir. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman yapmak zorundaydım."

İçimdeki hayal kırıklığının kabardığını hissedebiliyorum. "Seni incinmiş görmek istemiyorum. Bunun için hayatını riske atmanı istemiyorum. Her zaman başka bir yol vardır."

Ana'nın dudakları gergin bir çizgi oluşturur. "Biliyor musun, bunu neden yapmam gerektiğini herkesin içinde senin anlayacağını düşünmüştüm. Bu Viktor için, bizim için. Geleceğimiz için."

Herkes bizi izliyor, bu çiğ yüzleşmeye tanıklık ediyor. Bir sonraki sözlerimde dikkatli olmam gerektiğini biliyorum ama duygularım kabarıyor. "Ana, seni kaybedemem. Anlamıyor musun? İhtimallerin sana karşı yığıldığı bir dünyaya adım atmana seyirci kalamam."

Daha da sinirleniyor, her nefes alışında göğsü kabarıyor. "Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır! Ondan değil. Sadece-"

"O zaman ne var Samuil?" diye çıkışıyor, sesi kırılıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanıyor.

Odanın sağır edici sessizliği itirafımın ağırlığıyla delindi. Yapmayı planlamadığım bir itiraf, en azından şimdi, bu şekilde değil.

"Çünkü seni seviyorum!" İstediğimden daha yüksek sesle bağırdım. Yıllardır içime attığım her duygu, her his dışarı dökülüyor. "Seni her zaman sevdim, Ana. Her anını, her bakışını, her gülüşünü, her kavganı. Her zaman seni güvende tutmak istedim, her zaman yanında olmak istedim. Sana bir şey olması düşüncesine bile katlanamıyorum."

Oda o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez. Anastasia'nın sert yüzü parçalanıyor, gözleri kocaman açılmış, benimkinden herhangi bir hile izi arıyor. Ama bulduğu tek şey ham, filtelenmemiş duygular. İtirafım havada asılı kalıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, her bir atış sözlerimin gerçekliğini yankılıyor. Ana'nın daha önce çok ateşli olan gözleri şimdi kaybolmuş gibi bakıyor, itirafımın ağırlığı omuzlarına çökmüş durumda.

"Belki de sizi biraz yalnız bırakmalıyız," diye öneriyor Andrei, yumuşak sesi odanın sessizliğini bozuyor. Herkes onaylarcasına başını sallıyor ve gizlice çıkmaya hazırlanıyor.

"Hayır," diye çıkışıyorum, duygularımın hamlığı sözlerimi keskinleştiriyor, "Zahmet etme."

Ana uzanmaya çalışıyor, parmakları kolumu zar zor sıyrıyor. "Samuil-"

Ama ben çoktan harekete geçtim, aile üyelerinin yanından hışım ile geçiyorum, adımlarım ağır ve kararlı. Burada kalamam. Şimdi kalamam. Kaçma, nefes alma, az önce sergilediğim savunmasızlığı kabullenme ihtiyacı beni sadece daha hızlı dışarı itiyor.

CHAPTER 18

ANASTASIA

T üşüyen akşam havasına adımımı atıp ceketimi üzerime daha sıkı geçirdiğimde aile odasındaki sohbetin uğultusu azalıyor. Moskova sokakları bir kaleydoskopu şehri sesler ve hareket ediyor Gölgeler. Akşamın geç saatlerinde binalara altın rengi bir ışık vuruyor ve uzaktan gelen trafik sesleri şehrin kalp atışlarını sürekli hatırlatıyor.

Düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Samuil'in itirafı sadece şok edici değil, dünyayı sarsan bir şeydi. Onu her zaman koruyucum, Viktor'un en iyi arkadaşı olarak görmüştüm. Aşk, o geleneksel, kalp çarpıntısı anlamında, konu ona geldiğinde hiçbir zaman radarıma girmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Attığım her adım otomatikmiş gibi geliyor, sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi ve farkına bile varmadan onun dairesine doğru ilerliyorum. Daha önce defalarca gittiğim bir yol ama bu gece yabancı, keşfedilmemiş gibi geliyor.

Sözleri zihnimde tekrarlanıyor. "*Çünkü seni seviyorum! Seni hep sevdim!*" Gözlerindeki kırılganlık, itirafının yoğunluğu, hepsi çok gerçekti. Bana aşık olmuştu. Bana. Ana, sert, saçma sapan bir dövüşçü, en iyi arkadaşının kız kardeşi.

Bunun farkına varmak çok zor. Kalbim küt küt atıyor, üstelik sadece tempolu yürüyüşümden dolayı değil. Onu görmek zorundayım. Anlamak zorundayım.

Apartman binası görünüyor, kararan gökyüzüne karşı heybetli gri bir yapı. Yaklaşan konuşmanın ağırlığını ve belirsizliğini üzerimde hissedebiliyorum.

Evinin kapısının önünde dururken duygularım yeniden kabarıyor. Midem her kavgadan öncekinden daha fazla düğümleniyor. Belki, sadece belki, ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Ama bunu bırakın ona, kendime bile itiraf etmek ürkütücü.

Cesaretimi toplayıp kapıyı çalıyorum ve onun kapıyı açmasını bekliyorum.

Bunu yaptığında, Samuil'in gözleri benimkilere kilitleniyor, araştırıyor. Aramızdaki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. Sonunda sesimi buluyorum. "Konuşmamız gerek."

Kapıyı daha geniş açıyor, yüzünde yorgun bir gülümsemenin izi var. "Gel. içeri."

Onun dairesine adım attığımda, anılar sel gibi geri geliyor.

Burada güldüğümüz, bir sonraki dövüş için strateji geliştirdiğimiz ya da sadece sessizce oturduğumuz, her birimizin kendi düşüncelerinde kaybolduğu zamanlar oldu. Burası iyi bildiğim bir yer ama yine de çok yabancı geliyor.

Yüzümü ona dönerek derin bir nefes alıyorum. "Bak Samuil, endişeni takdir ediyorum. Bildiğinden daha fazla. Ve" Bir an duraksadım, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başka tarafa baktım, "bana karşı bir şeyler hissettiğin gerçeği... bunu hazmetmek çok zor."

Bana bakıyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade, devam etmemi bekliyor. Kalbim hızla çarpıyor ama devam ediyorum. "Sanırım ben de sana karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Sadece..." Onun anlayacağı bir benzetme bulmaya çalışıyorum, "...sanki aynı hikayeyi okuyoruz ama sen benden birkaç bölüm öndesin."

Samuil homurdanıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Okumayı sevmediğimi biliyorsun."

Kıkırdıyorum, havayı yumuşatma çabası beni rahatlatıyor.

Gergin hava hafifliyor, yerini çıkmak üzere olduğumuz yolculuğun kabulü ve onayına bırakıyor. Bilinmeyen beni korkutuyor ama içimde küçük bir heyecan alevi de var. Kalbim temkinli olmak ile onunla birlikte bu yeni bölüme balıklama dalma dürtüsü arasında gidip geliyor.

"Seni acele ettirmek istemiyorum Ana."

Başımı sallıyorum, minnettar hissediyorum. Koltuğuna oturduk, birbirimize yakındık ama birbirimize bu yeni vahyin içimize işlemesine izin verecek kadar boşluk bıraktık.

Konuşurken, gülerken ve geçmişini anarken, Samuil'in kalbimde neden her zaman özel bir yeri olduğunu bir kez daha hatırladım. Hatta

İlişkimizin geleceğine dair tüm ham duygular, kafa karışıklığı ve belirsizliklere rağmen değişmeyen tek bir şey var: onun varlığında hissettiğim inkar edilemez rahatlık ve güvenlik.

Odadaki atmosfer değişiyor, aramızda heyecan verici bir elektrik oluşuyor. Samuil'in genelde sert olan gözleri bana bakarken yumuşuyor. Bu anda ikimiz de savunmasızız ve bu çok kırılgan, çok gerçek hissettiriyor.

"Ana," diye başlıyor, sesi neredeyse titriyor. "Eğer ihtiyacın olan paraysa, sana verebilirim. Para ödülü için kendini riske atmana gerek yok. Bugün olanlardan sonra, seni neredeyse kaybettikten sonra..." Sesi kesiliyor ve saldırıdan ne kadar derinden etkilendiğini anlıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor, tereddütsüz. "Eğer sana bir şey olursa kendimle yaşayamam."

İtirafının ağırlığı ağır bir battaniye gibi, rahatlatıcı ama bunaltıcı. Gözlerim yaşıyor ve onları kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum. "Ben de riske girmek istemiyorum Samuil. Artık istemiyorum."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve yavaşça başını sallıyor. "Güzel," diyor.

Üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor. Samuil daha yakına kayıyor, iri kolu omzuma dolanıyor ve beni kucağına çekiyor. Ona sokuluyorum, başım geniş göğsüne yaslanıyor. Kalp atışlarının kulağıma çarpan sabit sesi beni rahatlatıyor. Hiç bu kadar korunduğumu ve sevildiğimi hissetmemiştim. Sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor, kalan tüm şüphelerimi kovalıyor.

Bir şey söylemek için başımı kaldırıyorum, herhangi bir şey, transı bozmak için. Ama gözlerimiz buluştuğunda, tüm düşünceler dağılıyor. Bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. Kelimeler artık gerekli değil. Yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor, manyetik bir güç bizi birbirimize çekiyor.

Dudaklarımız buluştuğunda dünya kayboluyor, ilk başta nazık, yumuşak bir okşama. Ancak tutku hızla alevleniyor, öpücük derinleşiyor, ağızlarımız umutsuz bir ihtiyaç ve arzu içinde hareket ediyor. Sorunsuz bir şekilde hareket ediyoruz, kıyafetlerimiz aceleyle atılan engeller haline geliyor. Çarşaflarının yumuşak kumaşı tenimi okşarken, yatak odasına olan yolculuk hem sonsuz hem de anlık görünüyor.

Bu kez Samuil'le birlikte olmak çok daha farklı, bana olan sevgisini ifade ettiği için çok daha samimi hissettiriyor. Aramızdaki bağın derinliği şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin ötesinde. Tüm fiziksel gücüne rağmen, bu duygusal hamlık anları beni gerçekten nefessiz bırakıyor.

Geniş gövdesi bir gölge oluşturarak üzerimde geziniyor ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerimin derinliklerine bakıyor, herhangi bir şüphe ya da tereddüt belirtisi arıyor. "İyi misin?" diyor, sesinin derin tonu tüylerimi diken diken ediyor.

Gözlerim yaşıyor, ama bu yaşların o anki duygulardan mı yoksa birine karşı bu kadar açık olmanın verdiği kırılganlıktan mı kaynaklandığından emin değilim. Gözlerimi hızla kırıştıtarak keskin bakışlarından gizlemeye çalışıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Ben gerçekten, gerçekten iyiyim."

Dudaklarımı bir kez daha yakalamak için eğiliyor. Öpücük yumuşak ve nazik, güven verici ve topraklayıcı. Dudakları boynumun kıvrımını buluyor, beni tekrar tekrar öperken tenimde karıncalanmalar dans ediyor. Dokunuşu omzumdan başlayıp aşağı iniyor ve göğsümü avuçluyor. Parmak uçları meme ucumu nazikçe sıkarken önce nefesim kesiliyor, sonra inliyorum.

Elim aşağı iniyor, erkekliğine yaklaşıırken tırnaklarımın uçları kalçasını okşuyor.

"Ne değişti? Sonunda duygularını itiraf etmene ne sebep oldu?"

"Seni ringde görmek. Ne kadar güçlü ama bir o kadar da savunmasız olduğunu görmek. Korku benim için normal bir duygu değil, ama seninleyken yaşayan bir şey gibi. Bilmene ihtiyacım vardı. Seni kaybedemem."

Samuil'in sözleri kalbimi ısıtıyor. Aletini tutup yavaşça okşuyorum, dudaklarından inilti dökülüyor. Eli karnımın düz, tonlu yüzeyinde, amımın üstündeki saç tutamında ve nihayet uyluklarımın arasında geziniyor.

"Oh... oh..."

Bana dokunurken, dudaklarımı ayırırken, parmak uçları en hassas yerimi bulurken, klitorisimin etrafında yavaş daireler çizerken söyleyebildiğim tek şey bu. Sırtım kamburlaşıyor ve doruk noktasının kıpırtılarını hissetmem uzun sürmüyor.

Beni tekrar sertçe öpüyor, zevk artıyor ve ben daha fazla dayanamayana kadar artıyor. Dudakları dudaklarımda, parmakları içimde, serbest bırakıyorum, saf ecstasy patlaması içimden geçerken vücudum sıcaklıkla doluyor.

Sikini sıkıca kavriyorum, kavradığım ağır uzunluğunun hissi kendimi ne kadar iyi hissettiğimi başka bir seviyeye taşıyor.

"Buna içimde ihtiyacım var," diyorum. "Hemen şimdi."

Sırt üstü yuvarlanıyor ve ben de yarasına zarar vermemeye dikkat ederek üzerine çıkıyorum.

Onu uzunluğunun tabanından tutup içeri doğru yönlendiriyorum. O kadar ıslak, o kadar hazırım ki, etkileyici büyüklüğü içimde kolayca kayıyor, duvarlarım geriliyor

kalınlığının etrafında. O daha derine ittikçe inliyorum ve ona doğru srtnyorum, o tanıdık dolgunluk beni hemen çok iyi hissettiriyor. Dibe vurması uzun sürmüyor, ben ileri geri sallanmaya başlamadan önce birkaç dakika hızlı tutuyor.

Her hareket, her okşama, ikimizin de inkar edemeyeceği bir aciliyet, bir duygu derinliği taşıyor. Samuil ile görüntüler daha canlı, hisler daha belirgin görünüyor. O içimde hareket ederken, tutkulu, senkronize ve enerji dolu mükemmel bir ritim oluşturuyoruz. İçinden akan ham duyguları hissedebiliyorum, göğsünün yükselip alalmasında, ellerinin şiddetli kavrayışında yansıyor.

Hızımız arttıkça, hareketlerimizde güzel bir çaresizlik var. İkimiz de zevkin uçurumuna yuvarlanırken ruhlarımız i içe geçerek ona sarılıyorum.

Sonrası bizi nefessiz bırakıyor, uzuvlarımız ve arşaflarımız birbirine karışıyor. kıvrılıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Kalbi kulağımın dibinde güçlü ve sabit bir şekilde atıyor, bu ses beni bir coşku hissine sürüklüyor.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bakışları yoğun ve tereddütsüz. "Seni her zaman koruyacağım, Ana. Her zaman."

Sözleri beni sarıp sarmalıyor, itenlikleri beni o ana, ona bağlıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve memnun bir i çekiyorum. Uyku çağırırken, onun yanında gerçekten güvende olduğumu bilerek çağrısına teslim oluyorum.

CHAPTER 19

SAMUIL

Taharın ilk ışıkları odaya soluk bir parıltı yayarak yanımdaki figürü hafifçe aydınlatıyor. Anastasia'nın uyuyuşunda sessiz bir güzellik var, yüzü rahat, şiddetten ve sık sık taşıdığı kararlılık. Göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyor, saç telleri yanağına düşüyor ve o kadar narin, o kadar savunmasız görünüyor ki.

Orada uzanmış onu izlerken, içimde onu korumak için karşı konulmaz bir ihtiyaç kabarıyor. Bu içimdeki Bratva teğmeninden daha fazlası. Bu kişisel, samimi bir şey. Bu kendime verdiğim sessiz bir söz, şimdiye kadar ettiğim tüm yeminlerden daha derin bir yemin. Ölüm Maçı'nda savaşmamayı kabul etti ve bunu bilmek omuzlarımdan ağır bir yükün kalkmasına neden oluyor.

Onu rahatsız etmediğimden emin olmak için dikkatlice yataktan kayıyorum. Sessiz ışıktaki giyinirken, düşüncelerim önümde ne olduğuna dönüyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anısı hâlâ aklımda ama halletmem gereken bir şey var.

Giyindikten sonra yatağa yaklaşıyorum ve eğilip alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Göz kapakları kısa süreliğine titriyor ama uykunun sancıları içinde kalıyor. Onu burada, güvende görmek rahatlatıcı bir manzara.

Yaram hâlâ taze olsa da şaşırtıcı bir şekilde daha iyi hissediyorum. Nat iyi iş çıkarmış. Hızlı bir kontrol, beklendiği gibi iyileştiğini gösteriyor. Herhangi bir komplikasyon yok. Bu minnettar olunacak bir şey.

Sabahın temiz havasına adım attığımda, yaklaşan yağmurun kokusu yüzüme çarpıyor. Sokaklar sessiz, dünya huzur içinde görünüyor, ama ben daha iyisini biliyorum.

Bu uçsuz bucaksız şehirde bir yerlerde bize zarar vermek isteyen, Ana'nın ve ailemizin gücünden korkan adamlar var.

Romanyalılar. Bu kanlı dövüş ringinin şampiyonları. Bir ziyaret beklemeyeceklerdir ama yine de kariyerimi öngörülemez olmak üzerine kurdum. Mümkünse tek bir yumruk atmadan ya da ateş etmeden anlamalarını sağlamalıyım. Ancak beni zorlarlarsa, daha sert karşılık veririm.

Nihayetinde, benimle değer verdiklerimin güvenliği arasında hiçbir şey ve hiç kimse duramaz.

Adresi teyit etmek için mesajı tekrar kontrol ediyorum. Andrei'ye onları ziyaret edeceğimi söylememiştim ve konum beni Moskova'nın kenar mahallelerinden birine götürdüğünde bunun bir hata olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Popescu'nun güvenli evi, bölgedeki diğer köhne binalardan farklı görünmüyor, eminim hesaplanmış bir hamle. Ama bu beni kandırmıyor. Tehlike ve gizlilik havası çok açık.

Engeli garaj yoluna girdiğimde, geniş omuzlu bir çift korumanın beni beklediğini fark ediyorum. Ben daha motoru kapatmadan yaklaşıyorlar, elleri silahlı olmadığımın emin olmak için hazır.

Dışarı çıkarken sırtıyorum. "Dikkatli olun çocuklar. Arkadaşlarınızdan birinin yaptığı işi berbat etmenize gerek yok." Yan tarafımdaki dikişli yarayı işaret ediyorum. Muhafızlardan biri sırtıyor, ancak mizah gözlerine ulaşmıyor.

Kısa ama kapsamlı bir üst aramasından sonra, gizli silah taşımadığım konusunda tatmin olmuş görünüyorlar. Onları içeri kadar takip etmemi işaret ettiler. Binanın dışı mütevazı olabilir ama içerisi farklı bir hikaye anlatıyor. Alçak ışıklı bir koridor, puro kokusu ve arka planda çalan eski bir Rumen türküsünün hafif sesleriyle dolu merkezi bir salon alanına açılıyor. Burası, pelüş kırmızı kadife sandalyeleri ve kapı girişlerinde asılı boncukları ile kalitesiz bir yeraltı kulübü havasına sahip. Aynalı raflara yerleştirilmiş bir dizi içki şişesiyle dolu bir bar var. Her ne kadar lüks hissi vermesi amaçlanmış olsa da, kendimi klostrofobik hissetmeme neden oluyor.

Beni bir köşeye götürüyorlar, orada bir adam oturuyor, etrafındaki alana hükmediyor ve liderin kendisi olduğunu belli ediyor. Radu Popescu. Adını duymuştum. Uzun boylu, kalın, tuzlu ve biberli sakallı, kara gözleri soğuk ve hesapçı. Parmakları kalın altın yüzüklerle süslü, şüphesiz her için bir tane.

"Samuil," diye selamlıyor Rumen aksanıyla kalınlaşmış, derin bir sesle. "Otursana."

Karşısındaki koltuğa yerleşiyorum, duruşum rahat ama hislerim tetikte. Oyun devam ediyor ve sonucunu göreceğiz.

Radu sandalyesine yaslanmış, kehribar rengi sıvı dolu bardağını çeviriyor. "Ah, Samuil, elimizdeki konu hakkında konuşalım, olur mu? Küçük kuşun Anastasia. Kardeşi gibi bir savaşçı."

Başımı sallıyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip parmaklarımı birleştiriyorum. "O bu işe karışmayacak. Bunu açıkça belirttim. Hesaplarımızı kapattık."

Radu kıkırdıyor, alçak ve tehditkâr bir ses. "Bu kadar basit olduğunu mu sanıyorsun? O kız bir tehdit oluşturuyor. Ve sadece ringde değil."

"Maçtan çıktı. Daha ne istiyorsun?" Sabrım tükeniyor ama sesimi eşit tutuyorum.

"Bu sadece maçla ilgili değil Samuil. Kız sembolik. Bratva'nın zayıflayan hakimiyetinin bir işareti." Gülümsemesi kurt gibi, saldırmak üzere olan bir avcı gibi. "Onu bu dövüşten çıkarmanın onu kurtaracağını mı düşünüyorsun? Şikâyetlerimiz bundan daha derin."

Kaşımı kaldırıyorum, kendime rağmen ilgimi çekiyor. "Açıkla."

Daha yakına eğiliyor ve nefesindeki güçlü viski kokusunu alabiliyorum. "Birkaç ay önce Bratva'nız bizimle bir anlaşma yapmıştı, hatırladınız mı? İyi niyetli olduğunu düşünmüştük ama kısa süre sonra Antonov-Nikolayeviç'in daha iyi pazarlıkçı olduğunu anladık. Kandırıldığımızı anladığımızda artık çok geçti."

"Ve şimdi kan istiyorsun. İntikam için."

Radu sırtıarak başını sallar. "Kesinlikle. O anlaşma yüzünden çok para kaybettik. Çocuklarımızın, ailelerimizin geleceğini güvence altına alması gereken parayı. Bir şey için söz verip sonra yerine getirememenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermiyorum, sadece onu yakından izliyorum, bekliyorum.

"Bizim hissettiğimiz kayıp ve ihaneti size de hissettirmek istiyoruz. Ve bunun için birini almaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" Bakışları üzerimde keskin ve hesaplı bir şekilde daralıyor.

"Ana'nın ailelerimiz arasındaki anlaşmalarla hiçbir ilgisi yok. O bu işte masum," diye tısladım.

"Masum mu? Bu dünyada kimse masum değildir Samuil. Ne sen, ne ben, ne de Anastasia Zaitsev." Ses tonu alaycı ve içimde bir öfke dalgası hissediyorum.

Farkına varmak beni çok etkiledi. "Bu bir tuzaktı."

Radu yine kıkırdar. "Sana krediden daha hızlısın. Evet, seni burada, yanımızda istedik. Değerli bir pazarlık kozu. Gördüğünüz gibi, sadece paramızı geri istemiyoruz. Değerli bir şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyoruz."

Parmaklarımı esnetiyorum, bir hamle yapmak için can atıyorum ama şansın benden olmadığını biliyorum. Ana'yı sağ salim kurtarmak istiyorsam dikkatli davranmalıyım.

Radu arkasına yaslanmış, içkisini yudumluyor ve dikkatle beni izliyor. "Şimdi kalış koşullarını konuşalım, olur mu?"

Radu ayağa kalkıp odanın içinde dolaşırken sırtıyor ve duvarlarda asılı olan gösterişli duvar halılarını inceliyor. "Gördüğün gibi Samuil, bu hamlen bizim için büyük bir sorun teşkil etti. Dövüşçümüzün kazanması için çok para yatırdık. Ana'nın aramızdan ayrılmasıyla, bu ihtimaller artık çarpıtılmış durumda."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bu senin için talihsizlik, değil mi? O dövüşmüyor. Küçük gösterini yapamayacaksın."

Radu durdu, gözleri benimkilere kilitlenmişti, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. "Onun savaşmasını sağlayacak yöntemlerimiz var."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne planlıyorsun, Radu? Tehdit mi? Rüşvet mi?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kadehinden uzun bir yudum alıyor. "Bazı ikna edici tekniklerimiz var diyelim."

Dişlerimi sıkıyor, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Ona dokunursan, pişman olmanı sağlarım."

Kahkahası odayı dolduruyor; sert, gıcırtilı bir ses, tüylerimi diken diken ediyor. "Tehdit edecek durumda değilsin Samuil. Etrafına bir bak. Sayıca azsın."

Diğer Romenler kıkırdıyor, karanlık gözleri dikkatle beni izliyor, Radu'nun işaretiyle harekete geçmeye hazırlar. Tehlikenin son derece farkındayım ama korkumu görmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Radu aniden yakınıma eğiliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, sıcak nefesi yanağımda. "Eğer Ana savaşmazsa, bu senin için iyi bitmeyecek."

Sözleri havada asılı kalıyor. Nabzımın hızlandığını, kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum. "Sırf senin çarpık oyunlarını eğlendirmek için dövüşmeyecek."

Radu şeytani bir gülümseme sergiliyor, dişleri donuk ışıktaki parlıyor. "Bunu göreceğiz."

Hiçbir uyarı olmadan, Romenler saldırdı. Kendimi destekliyorum ama saldırı hızlı ve acımasız. Yüzüme, kaburgalarımın darbeler indiriyorlar.

beni kırmak için. Kurtulmaya çalışarak mücadele ediyorum ama nafile. Acı çok büyük ve her vuruşta homurdanarak bilincimi korumaya çalışıyorum.

Üzerime çullandıklarında, adrenalın damarlarımda dolaşüyor ve yaramın keskin acısını geçici olarak hafifletiyor. Aldığım eğitimin her zerresi devreye giriyor. Köşeye sıkışmış, çaresiz ve karşılık vermeye hazır vahşi bir hayvanım.

İlki tekrar üzerime atılıyor, cüssesini kullanarak beni alt edebileceğini düşünüyor. Hızlıca hareket edip yana doğru kaçarak doğrudan duvara çarpmasına izin veriyorum. Bir an için sersemledi ve ben de bunu kendi avantajıma kullanarak çenesine şiddetli bir sağ kroşe indirdim ve yere yuvarlanmasına neden oldum.

Bir diğeri arkamdan yaklaşmaya çalışıyor ama ben dönüp yüzüne dirsek atıyorum. Sendeleyerek geri çekildi, burnundan kan akıyordu. Odada uçuşan yumruklar, homurtular ve bağırışlardan oluşan kaotik bir telaş var.

Teker teker onları savuşturuyorum. Hızlı yumruklar, aparkatlar atıyor, yumruklarından ustalıkla kaçıyorum. Vücudum neredeyse içgüdüyle hareket ediyor. Beynim tehlikeyi algılıyor ve tepki veriyorum. Attığım her yumrukta Ana'nın güvenliğini düşünüyorum. Onu korumak için buradan çıkmalıyım.

Üçüncü bir haydut üstünlüğü ele geçirdiğini düşünerek bana bıçakla saldırıyor. Ama bileğini kurban gibi kavrayıp döndürüyorum, bıçak zararsız bir şekilde yere çarpıyor. O tepki veremeden şakağına sert bir darbe indirip onu bir patates çuvalı gibi yere düşürüyorum.

Ama daha fazlası yaklaşmaya devam ettikçe, ihtimallerin bana karşı büyük ölçüde yığıldığını fark ediyorum. Dayanıklılığımın azaldığını hissedebiliyorum, her nefes bir öncekinden daha düzensiz. Attığım her yumruk biraz daha az güç taşıyor. Sayıca azım ve zaman benim tarafımda değil.

Dışarıdaki muhafız bir fırsat gördü. İzliyordu, kavgaya katılmak için mükemmel anı bekliyordu. Hastalıklı bir sırtışıyla yarama odaklandı, koşmaya başladı ve yumruğunu hassas etime sapladı.

Acı bir patlama gibi, bembeyaz ve kör edici. Nefesimi, gücümü kesiyor. Bacaklarım sallanıyor ve tüm çabalarım rağmen kendimi dizlerimin üzerinde, nefes nefese buluyorum.

"Yakaladım onu!" diye bağırıyor içlerinden biri zaferle ve diğerleri tekrar üzerime çullanıyor. Sonunda beni zapt etmeleri bir düzine, belki de daha fazla zaman alıyor. Bazıları kollarımı, bazıları bacaklarımı tutarak beni hareketsiz bırakıyor.

Nefes nefese ve öfkeyle Radu'ya bakıyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırlıyorum dişlerimi sıkarak.

Sadece sırtıyor, bana eğlence ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyor. "Bunu görecekiz."

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra durdular. Görüşüm bulanık, burnumdan ve ağızımdan kan damlıyor. Yaram yırtılmış, kan gömleğimden sızıyor. Radu başımda duruyor, yüzünde muzaffer bir ifade var.

"Gördün mü Samuil? Burada kontrol sende değil."

Duraksıyor, kelimelerin içine işlemesine izin veriyor. "Şimdi Anastasia hakkında konuşalım, olur mu?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

ANASTASIA

"Y Kilometrelerce uzakta görünüyorsun. Aklında ne var?"

Viktor bana yan gözle bakıyor, gözleri biraz kısılıyor.

"Ha?" Günümüze geri dönüyorum ve kafamı hafifçe sallıyorum. Viktor bugün hastaneden taburcu ediliyor. Çok daha iyi görünüyor ve doktorların beklediğinden çok daha hızlı iyileşiyor. Sanırım bu onun savaşçı ruhundan kaynaklanıyor. Rengi daha iyi, koyu morluklar soluk sarımsı lekelere dönüştü ve enerjisi geri geliyor. Hâlâ kararmış olsa da iki gözü de artık açık. "Ah, sadece... şeyler," diyorum, sorusunu geçiştirmeye çalışarak.

Homurdanıyor, eski Viktor'dan bir parça parlıyor. "Sen her zaman berbat bir yalancıydın, Ana. Çocukken gizlice bir pirozhki fazla kaçırır, sonra da yediğin gerçeğini saklamaya çalışırdın, hatırlıyor musun? Yüzünde reçel, gömleğinde kırıntılar olurdu ama sen yemediğine yemin ederdin." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdıyor.

Onu kandırdığımı düşünen küçük halimin saçmalığını hatırlayarak ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Beş yaşındaydım ve o pirozhki gerçekten çok iyiydi!"

Gülümsemesi biraz azalıyor ve yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Bugün mesafeli görünüyorsun. Neler oluyor?"

Tereddüt ediyorum, dudağımı ısırıyorum. Viktor'a karşı her zaman açık oldum ama Samuil'e karşı hissettiklerimin karmaşıklığı işleri zorlaştırdı. Mevcut tehlikeyi ve ihaneti de ekleyince, patlayıcı bir kombinasyon gibi geliyor.

"En son konuştuğumuzda Samuil'le aramız gergindi," diye itiraf ediyorum temkinli bir şekilde. Yüzüm ısınıyor, birlikte geçirdiğimiz son samimi anın anısı zihnimde canlanıyor. Dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyor, sesindeki yoğunluğu duyabiliyorum.

Viktor'un gözleri hafifçe kısılr, hikâyede daha fazlası olduğunu hisseder.

"Ve?" "Bu sabah erken saatlerden beri ondan haber almadım. Bu onun yapacağı bir şey değil."

Sesim endişeyle doluydu.

Kardeşim yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, endişemi anlıyor. "Belki de sadece meşguldür. Bratva'da işler nasıldır bilirsin. Her zaman iletişim halinde olamayız."

"Belki, ama endişeliyim. İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor."

Kardeşim bana şüpheyle bakıyor. "Neden birdenbire onun için bu kadar endişelendin?"

Zaten şüphelenmeye başladıysa bir şeyleri daha fazla saklayamayacağımı fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kardeşime tamamen güvenmeye karar veriyorum.

"Viktor, sana söylemem gereken bir şey var."

Telefonum titreyip ekranda Samuil'in adı belirince kalbim küt küt atıyor.

Ama bu normal bir arama değil, bir FaceTime isteği. Bu çok garip. Samuil beni asla FaceTime'a almaz. Asla. Sertçe nefes alarak aramayı cevaplıyorum. Hemen kalbim bir mengeneyle sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Samuil, onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyor, loş bir odada bir sandalyeye bağlı.

Yüzü şişmiş ve kanlı, koyu morluklar tenini çürütüyor, giysileri kıpkırmızı lekeli. Midem korku ve dehşetin çalkalanıyor. Telefonu öyle bir sıkıyorum ki, korkuyorum

onu ezebilir.

Samuil'in-Radu Popescu'nun yanında zalim bir yüz beliriyor. Sırıltısı kanımı kaynatıyor. "İyi akşamlar Anastasia. Umarım çok önemli bir şeyi bölmemişsinizdir," diyor sahte bir nezaketle ve Samuil'in hırpalanmış yüzüne kısa bir bakış atıyor. Ne söyleyeceğimi, durumu nasıl kontrol altına alacağımı düşünürken kalbim hızla çarpıyor.

"Sizi pis piçler! Bırakın onu!" Sesim titriyor ve gözlerim öfkeyle yanıyor.

Radu kıs kıs gülerken parmaklarını Samuil'in yüzünde gezdirir ve onun irkilmesine neden olur. "Oh, yapacağız. Ama sadece söylediklerimizi harfiyen yaparsan."

"Ne istiyorsun?"

Radu kameraya doğru eğilerek, "Çok basit," diyor. "Ölüm Maçı dövüşünde yarışacaksınız. Ama şunu bilin ki eğer gelmezseniz ya da herhangi bir

Samuil'le başladığımız işi burada bitireceğiz. Ve inanın bana, karşılığında alacağınız parçalardan hiç hoşlanmayacaksınız."

Zar zor nefes alabiliyorum. Viktor yanımda oturuyor, yumruklarını sıkıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Gözlerinde yanıp sönen öfkeyi görebiliyorum, farkına varıyor.

"Bunlar onlar," diye fısıldıyor, sesi öfkeyle titriyor. "Bunu bana yapanlar onlar."

Düşüncelerim yarışıyor. Bir şeyler düşünmeli, bir çıkış yolu bulmalıyım. Tekrar ekrana bakıyorum ve Samuil'in gözleri benimkilere kilitleniyor, gözlerindeki acı ve kararlılık belli oluyor.

"Yapma Ana," diye mırıldanıyor, sesi zayıf ama kararlı. Radu ona bir tokat atıyor ve ekran biraz sarsılıyor. Korku ve öfke dolu bir sızı hissediyorum.

Radu'nun yüzü yine ekranı dolduruyor, soğuk gözleri her hareketimi analiz ediyor. "Saat işliyor, Anastasia. Hazırlanman gereken bir dövüş var."

Bununla birlikte ekran kararıyor. Az önce olanları düşünürken oda ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Başım dönüyor, öfke, korku ve çaresizlik düşünmemi zorlaştırıyor. Ama bir şey çok açık: Bir plan yapmalıyım, hem de hemen.

Viktor'la yüzleşmek için döndüğümde, gözlerinin keskin ve öfke, acı ve derin bir anlayış karışımıyla dolu olduğunu görüyorum. Parçaları birleştirdiği ve Samuil'le olan ilişkimin derinliğini fark ettiği açık.

"Sana söylemeliydim," diye başlıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Steril hastane ışıkları her şeyi daha açık, daha savunmasız gösteriyor.

Viktor'un bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sen ve Samuil?"

Başımı sallıyorum, boğazım daralıyor. "Yakınlaştık. Hayal ettiğimden bile daha yakın. Ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

İtirafımı dalgın bir sessizlik izliyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Viktor nihayet konuşuyor, sesi yumuşak, "Bana gelmeliydin Ana. Her zaman."

Hayal kırıklığının ağırlığı bana ringde aldığım tüm darbelerden daha sert çarpıyor. Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Özür dilerim."

Viktor'un gözleri yumuşar ama aciliyetle dolmaya devam eder. "Özürleri sonra dilersin. Şu anda harekete geçmemiz gerekiyor."

"Haklısın," diye kabul ediyorum, kararlılık içime doluyor. "Aileyi de bu işe dahil etmeliyiz. Andrei'nin neler olduğunu bilmesi gerekiyor."

Hızla Andrei'nin numarasını buluyorum, her zil kalp atışlarımın ritmini yankılıyor.

Hat bağlanıyor ve derin ve kontrollü sesi kulağımda yankılanıyor. "Ana? Geç oldu. Neyin var?"

Ses tonundaki endişe, ailemizi birbirine bağlayan derin bağların bir kanıtı olarak açıkça görülüyor. Durumu -Samuil'in yakalanışını, Romenlerin taleplerini ve içinde bulunduğumuz vahim durumu- aceleyle anlatıyorum.

İçimi dökmemi sessizlik izliyor ve Andrei'nin kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış, bir sonraki hamlemizi planladığını hayal edebiliyorum.

"Bunu biz halledeceğiz," diyor sonunda, sesindeki sertlik intikam vaat ediyor. "Güvendiğiniz herkesi toplayın. Bir saat içinde üste buluşacağız."

İçimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor. "Teşekkür ederim, Andrei. Orada olacağız."

Telefonu kapatırken Viktor'la bakışıyoruz. Gözlerindeki kararlılık benimkiyle aynı. "Bunu yanlarına bırakmayacağız Ana."

Samuil'in yalnız ve tehlikede olduğunu düşünerek yumruklarımı sıkıyorum. "Yanlış aileyle kavga ettiler. Nasıl bir fırtınayı davet ettiklerinin farkında bile değiller."

Spor salonu benim hem sığınağım hem de savaş alanım. Her zaman terle ve derinin tenime batmasıyla teselli bulduğum bir yer. Ama şimdi her yumruk sanki bir şey eksikmiş gibi geliyor ve her tekme sanki bir hayaleti hedef almış gibi. Çanta vuruşlarımın hiddetiyle sallanıyor ama kalbimdeki acıyı ememiyor.

Derinin deri üzerindeki yankısı odayı doldururken ıstırapın metalik tadı terle karışıyor. Zihnim Samuil'e, ellerinin sert dokusuna ve gözlerindeki yumuşaklığa geri dönüyor. İtirafını, beni sevdiğini söylediğinde sesindeki çiğ dürüstlüğü hatırlıyorum. O zaman onu itmiştim, kendi duygularımın derinliğini kabul etmek istememişim. Ama spor salonunun sessizliğinde, meraklı gözlerden uzakta, gerçekle yüz yüze geldim.

Samuil'e içten içe hep aşık olduğumu bilmek kalbimi acıtıyor. Ona asla söyleyemeyeceğim, dudaklarımdan bu sözleri asla duyamayacağı düşüncesi içimdeki ateşi körüklüyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve bir an için barajın yıkılmasına, birkaç damla gözyaşının akmasına izin veriyorum. Ama sadece birkaç tane. Keder artık Samuil'e yardım edemez, sadece harekete geçebilir. Titrek bir nefes alıyorum, gözyaşlarımı ve yüzümdeki teri eldivenimin arkasıyla siliyorum.

Samuil'in yanımda durup beni desteklediği, gücünün sarsılmaz olduğu zamanları hatırlıyorum. Bu anılar kararlılığımı pekiştiriyor. O anların sadece birer anı olmasına izin vermeyeceğim. Ringde beni her zaman harekete geçiren ateş, her zafer için canımı dişime takarak savaşmamı sağlayan alev, şimdi daha da parlıyor. Bir unvan ya da saygıdan çok daha değerli bir şey için dövüşüyorum. Bu kez aşk için dövüşüyorum.

Duvardaki saat bana gitme zamanının geldiğini söylüyor, diğerlerine katılma ve bir sonraki hamlemize karar verme zamanı. Ama gitmeden önce torbaya son bir güçlü tekme atıyorum ve vahşet dolu bir kükreme çıkarıyorum. Zinciri üzerinde çılginca sallanıyor, şiddetli darbemi emiyor.

Derin bir nefes alarak eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim. İçimde yeni bir amaç yanıyor.

CHAPTER 21

ANASTASIA

Poskova silüetinin üzerinde yükselen Bratva'nın Genel Merkezi güç saçıyor. Tavandan tabana pencereleri, aşağıdaki ışıltılı şehrin neredeyse panoramik bir manzarasını sunmaktadır. Çatı katı, Moskova'nın hareketli sokaklar, sessiz tonlar ve parlak yüzeylerle şık çizgiler ve modern mobilyalardan oluşuyor. Her şey zenginlik ve nüfuz çağrıştırıyor. Etkilemek için tasarlanmıştır ve bu görevinde asla başarısız olmaz. Ancak bugün, lüks dekor arka planda kalıyor ve tehlikede olan şey tarafından gölgeleniyor.

Yumuşak avizeler odayı sessiz bir ışıltıyla yıkıyor, duvarlara uzun gölgeler düşürüyor. Uzun, cam kaplı konferans masasının başında duruyorum, Andrei de yanımda. Oda Bratva'nın en nüfuzlu üyeleriyle dolu - birlikte büyüdüğüm insanlar, yüzleri tanıdık ama ürkütücü. Viktor yanımda ve lanet olsun, onun varlığı ifade etmeye bile başlayamayacağım bir rahatlık.

Durumu tekrar açıklıyorum, sesimi sabit tutuyorum, her kelimemde durumun ciddiyeti belli oluyor. "Samuil Radu ve adamlarının elinde. Ölüm Maçı'na katılmazsam onu öldüreceklerini açıkça belirttiler."

Her zaman kendini kanıtlamaya çalışan Damien ayağa kalkar, sesi şaşırtıcı derecede serttir. "Rumenlere bizimle oynayamayacaklarını göstermeliyiz. Ben bir duruş sergilemeye hazırım."

Roman başını sallayarak onaylar. "Damien haklı. Radu ve adamlarının kaderimizi belirlemesine izin veremeyiz. Ve içimizden birinin düşmanın elinde kalmasına kesinlikle izin vermeyeceğiz."

Roman'ın yanında, Valentina düşüncelerini ekler. Sesi sakın ama ürpertici. "Benim zamanımda düşmanların yaklaşmasına izin vermezdik. Onlarla sessizce, gizlice ilgilenirdik. Böyle durumlarla kaba kuvvet kullanmadan başa çıkmanın yolları vardır."

Roman bana doğru bakıyor, bakışları delici ama bir şekilde rahatlatıcı. "Ne pahasına olursa olsun Samuil'i geri alacağız."

Oda yenilenmiş bir enerjiyle dolar. Üyeler teker teker ayağa kalkarak dayanışmalarını gösteriyor. Görülmeye değer bir manzara, Bratva amaç birliği içinde, kendilerinden birini kurtarma görevini üstlenmeye hazır.

Oda sessizliğe bürünüyor, Andrei ayağa kalkarken tüm gözler onun üzerinde toplanıyor. En büyük kardeş ve lider olduğu için, doğal olarak etrafını saran bir otorite havası var. Andrei'nin kararları ağırlık taşır. Sakin ve ölçülü sesi odanın genişliğinde yankılanıyor.

"Ana," diye başladı, gözlerini bana kilitleyerek, "Dövüşe devam edeceksin. Hâlâ üstün olduklarını düşünmelerini istiyoruz. Odaklanmaya devam et; biz sana destek olmak için buradayız."

Yumruklarımı sıkarak başımı sallıyorum. "Hazırım," diye cevap veriyorum, her kelimemde kararlılık var.

Andrei dikkatini yanımda oturan Viktor'a çeviriyor. "Vik, sen onun köşesinde olacaksın ve koçu gibi davranacaksın. Başlangıçta Ölüm Maçı'nda dövüşmesi gereken kişi sen olduğun için bu inandırıcı bir hareket. Yakın dur, arkasını kolla."

Viktor başını sallıyor, ifadesi taş gibi. "Anlaşıldı."

Leo ve Roman Andrei'nin bir sonraki seçimleri. "İkiniz de sahada bizim desteğimiz olarak hareket edeceksiniz. İşler kontrolden çıkmaya başladığı ya da hile yaptıkları anlaşıldığı anda kavgayı ayıracaksınız, anlaşıldı mı? Gerekirse bir olay yaratın."

Leo sırtarak parmaklarını çıtlatırken, her zaman stratejist olan Roman sadece başını sallayarak onaylıyor.

"Samuil'in yerini tespit etmemiz gerekiyor," diyor Andrei. "Aramanın izini süreceğinize inanıyorum. Yerini tam olarak belirleyin. Fazla zamanımız yok."

Damien sadakatini kanıtlamaya hevesli bir şekilde öne çıkar. "Peki ya ben?"

Andrei seçeneklerini tartarak ona bakıyor, "Benimle geleceksin. Samuil'in yerini öğrendiğimizde, onu çıkarmak için oraya gideceğiz. Seni beklemeyecekler, bu da bizim avantajımıza olabilir."

Damien'in göğsü gururla kabarır. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Odayı inceleyen Andrei sözlerini şöyle tamamlıyor: "Herkes rolünü biliyor. Karşımızda sadece Romenler yok; zamana karşı da mücadele ediyoruz. Ve unutmayın, bu işte başarısız olmayacağız."

Etrafıma bakıyorum, beni çevreleyen kararlı yüzlerde güç buluyorum. Hepimiz ortak bir amaca bağlıyız: Samuil'i geri almak.

Kalbimin ağır gümbürtüsü göğüs kafesimi kırmak üzereymiş gibi hissediyorum. Avuçlarım terliyor ve Viktor eldivenlerimi bağlarken ellerimde bir titreme hissediyorum. Kalabalığın hırçın kükremesi ruhuma çarpan bir gelgit dalgası gibi geliyor, ses çok yüksek, çok hevesli.

"Ana," Viktor'un sesi sarmal düşüncelerimi yarıp geçerek beni bir anlığına yere indiriyor. "Bunu başarabilirsin. Sıkı çalıştın. Güçlü yönlerini biliyorsun."

Kardeşimin gözleriyle karşılaşıyorum, teselli ve güven arıyorum. "Düzgün düşünemiyorum," diye itiraf ediyorum, durumun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Samuil-"

Viktor elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor. "O güçlü. Andrei ve Damien üzerinde çalışıyor. Sen dövüşüne odaklan. Eğer şimdi dikkatin dağılırsa-"

"Biliyorum Vik, biliyorum," diye sözünü kesip derin bir nefes alıyorum. Her şey çok bunaltıcı - Samuil'in içinde bulunduğu tehlike, bu dövüşün riskleri ve ona karşı giderek artan hislerimin farkına varmam.

Viktor sinirlerimi yatıştırmak için stratejiden bahsetmeye başlıyor, hamlelerin üzerinden geçiyor, bana çeşitli sekansları ve manevraları hatırlatıyor. "Çalıştığımız kalıpları hatırla. Çalım at. Kaç. Hızını kullan. Seni köşeye sıkıştırmasına izin verme."

O devam ederken bir kibrit görevlisi, içinde bir şişe su ve birkaç havlu bulunan bir tepsiyle odaya giriyor. "Sizin için hanımefendi," diyor görevli ve tepsiyi bana uzatıyor.

Teşekkür edercesine başımı sallayarak şişeyi alıyorum ve soğuk sıvının midemdeki yanan endişeyi yatıştıracaklarını umarak birkaç lokma yutuyorum. Görevli başıyla onaylıyor ve sessizce odadan çıkıyor.

Viktor, konuşmaya biraz pozitiflik katmaya çalışır. "Bundan sonra dışarı çıkacağız. Yarın yokmuş gibi yiyeceğiz. Güleceğiz. Dans et. Tıpkı eskisi gibi

zamanlar."

Bu gecenin, kavganın ötesinde bir dünya hayal etmeye çalışarak hafifçe gülümsüyorum. "Kulağa hoş geliyor, Vik."

Taktikleri tartışmaya devam ediyoruz ama dakikalar ilerledikçe tuhaf bir his kök salmaya başlıyor. Başım bulanıklaşıyor, uzuvlarım hafifçe ağırlaşıyor. Soyunma odası hafifçe eğilmiş gibi görünüyor, bu da destek için bankın kenarına tutunmama neden oluyor. "Vik," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor, "Bir şeyler doğru değil."

Bana bakıyor, gözlerindeki panik belli oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Üzerime çöken ani baş dönmesi dalgasını tam olarak tanımlamaya çalışıyorum. "Sanırım suyun içinde bir şey vardı."

Viktor'un yüzünde farkındalık belirir. "Lanet olsun!"

Bilincime tutunmak bir savaşa dönüşüyor ve her saniye sonsuzluk gibi geliyor.

Dünya her adımda eğiliyor ve kalbim sanki bir mengenenin içine kapatılmış gibi hissediyor, her atışta daha da sıkılıyor.

Uzuvlarım ağırlaşıyor, her hareketim bir mücadele gibi geliyor ama yine de içimde bir ateş yanıyor; öfke, çaresizlik ve intikam ateşi. Çünkü eğer böyle bitecekse, savaşmadan ölmeyeceğim.

Viktor'un sesi uzak bir yankı, endişe dolu sözleri kulaklarımdaki zonklamanın içinde kayboluyor. Beni geri çekilmeye, tıbbi yardım almaya ikna etmeye çalışıyor ama gürültü, ışıklar, arenadaki gerilim, hepsi beni sahnenin ortasına doğru çekiyor.

Göz ucuyla onu görüyorum; beni eşleştirdikleri Romanyalı vahşi. "Kurt" olarak biliniyor, bu isim dövüş stilinin canlı bir resmini çiziyor: acımasız, inatçı, yırtıcı. Muhtemelen durumuma bakarak bu gece kolay kazanacağımı düşünüyorlar.

Spikerin sesi gürleyerek bir anlığına kalabalığın gürültüsünü bastırdı. "Bayanlar ve baylar, karşınızda bu gecenin ana müsabakası! Sağ köşeden, 205 kilo ağırlığında, Transilvanya'nın dehşeti, Kurt!"

Kalabalıktan gelen kükreme sağır edici, tezahürat ve yuhalamalardan oluşan bir kakofoni. Görüşüm bulanıklaşıyor ama kendimi dik durmaya, bilincimi korumaya zorluyorum.

"Ve sol köşede, Moskova'nın sahibi, Bratva'nın elması, 130 kilo ağırlığında, Tsarina!"

Bir alkış tufanı ve bağırışlar. Benim adım. Benim halkım. Kısa bir an için içimde gurur kabarıyor, yaklaşan karanlığa karşı koyuyorum. Burası benim saham, benim arenam, benim savaşım.

Zil çalıyor, maçın başladığını işaret ediyor. Her saniye önemli. Zehir -her ne ise- hızlı etki ediyor ve buzlu dallarının bilincimi gittikçe daha sıkı sardığını hissedebiliyorum. Bunu çabucak bitirmeliyim.

Kurt kendinden emin ve aç bir şekilde saldırıyor. Ama ben Çariçe'yim ve hayatım boyunca savaştım. Sadece ringdeki rakiplere karşı değil, beklentilere karşı, beni tanımlamaya ve sınırlamaya çalışan dünyaya karşı.

Darbelerimizi değiş tokuş ediyoruz, onun gücüne karşı benim hassasiyetim, onun acımasız gücüne karşı benim şimşek hızındaki reflekslerim. Attığım her yumruk bir amaca yönelik, her kaçışım ve savruluşum hesaplı. Hareketlerim bir dansa dönüşüyor, sadece benim duyabildiğim bir ritim.

Bir yumruk indiriyor, acı yüzümde patlıyor, ama onu kullanıyorum, yönlendiriyorum. Kalabalık tezahürat yaparken, spot ışıkları üzerimizdeyken, bunun son direnişim olabileceğini fark ediyorum. Eğer durum buysa, savaşarak öleceğim. Çariçe'yi yenilgisiyle değil, sonuna kadar gösterdiği cesaretle hatırlayacaklar.

CHAPTER 22

SAMUIL

Tİpler bileklerimi ısıyor, her bükölme ve çekilme alttaki ham deriyi ağırlaştırıyor. Ama acı bir şey değil. O tehlikedeyken değil. Sert ve boyun eğmez Ana, şimdi şimdiye kadarki en ölümcül maçıyla karşı karşıya. Ve bu

ihanete karşı olduğu kadar Romen vahşisine karşı da değil.

Ağır ahşap kapıdan, konuşmalarından parçalar alıyorum.

"O içkiden bir yudum aldıktan sonra yüzünü görmeliydin," diyor içlerinden biri gülerek.

"Çariçe'yi kraliyet sürprizi bekliyor," diye kıs kıs güler bir başkası.

İçimdeki öfke büyüyor, sıcak ve vahşi. Sanki öfkemin gücüyle dünyayı ateşe verebilirmişim gibi . Kaslarım geriliyor, bağlara karşı zorlanıyor.

Cüssem ve itibarımla şimdiye kadar kaçmış olmam gerekirdi. Ama bu ipler kalın, düğümler ustalıklarla atılmış. Kiminle uğraştıklarını biliyorlardı ama aşkın bir erkeğe verebileceği gücü hafife aldılar.

Dışarıdaki konuşma daha yüksek sesle, daha hareketli hale geliyor, sanki zekâlarından keyif alıyorlarmış gibi. Her kelime, her kıkırdama beni yenilenmiş bir enerjiyle dolduruyor. Artık mesele sadece kavga ya da aile onuru değil; mesele Ana. Onun güvenliği, onun hayatı.

Bağlı olduğum sandalyeyi ileri geri sallayarak test ediyorum. Sağlam ama kırılmaz değil. Tüm gücümü kullanarak, aniden koltuğumu yerden kaldırıyorum.

sandalyeyi geriye doğru fırlatıyor. Çarpmanın etkisiyle sarsılıyorum ama kıymıklanan tahtaların çıkardığı ses kumarımın işe yaradığını söylüyor. Sandalye kırılıyor, ellerim bağlı kalsa da bacaklarım serbest kalıyor.

Kapının dışındaki sesler durdu. Duydular. Geliyorlar.

Zaman yok. Kırık sandalyenin parçalarını ipleri kesmek için kullanıyorum, keskin kenarlar bağlarımı kesiyor. Kapı kolu dönüyor.

Son bir sarsıntıyla ellerim serbest kaldı. Hazır.

Kapı açıldı ve iki şaşkın Romen Samuil "Yumruk" Nicolaevich'in tüm gücüyle karşılaştı. Onlar silahlarını çekmeden ben üzerlerine atılıyorum; hızlı, acımasız ve boyun eğmez.

Vücutları yere yığıldı, baygındılar. Hiç vakit kaybetmeden ceplerinden anahtar alıp kapının kilidini açıyorum ve loş koridora çıkıyorum.

Artık geri dönüş yok. Ana'yı bulmalıyım. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve tutmam gereken bir sözüm var; onu her zaman koruyacağım.

Binanın içinde dikkatlice manevra yaparken nefesim kesiliyor, her gölge ve ses potansiyel bir tehlike. Bratva'da geçirdiğim yıllar boyunca kaçmanın en güçlü yumruk ya da en keskin bıçak kadar önemli bir silah olduğunu öğrendim. Ama görünen o ki evrenin bu gece için başka planları var.

Köşeyi dönen gardiyan da kadar şaşırmış görünüyor. Saniyelik bir duraklama oldu ve sonra birbirimize girdik.

İlk o savurdu, yumruğu geniş ve vahşiydi. Yıllar süren eğitim reflekslerimi geliştirdi ve kolayca sıyrılıp çenesine bir sol kroşeyle karşılık veriyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor, hızla toparlanıyor ve yumrukları havada uçuşarak bana saldırıyor. Koridorun dar sınırlarını avantajımıza kullanarak boğuşuyor, zayıflıklarımızı arıyoruz.

O güçlü ve kavgadan anlıyor ama bende daha güçlü bir şey var: çaresizlik. Her yumruk, her blok, Ana'ya ulaşmak için yakıcı bir ihtiyaçla dolu.

Tam üstünlüğü ele geçirdiğimi hissettiğimde, cebinden bir silah çıkardı. Zaman yavaşlıyor gibi. Siyah, ölümcül namluyu bana doğrultuyor, muhafızın yüzündeki küçük sırıtma kendine olan güvenini ele veriyor.

Ama beni hafife alıyor.

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıp bileğini mengeneyle kavırıyorum. Onun momentumunu ona karşı kullanarak silahı çekip alıştırılmış bir hassasiyetle çeviriyorum. Gürültülü bir patlama duyuldu.

dar bir alan. Muhafız ılık atıyor, parmaklarının arasından kan sızarken bacağını tutuyor.

Gömlüğünden bir şerit kopararak bileklerini hızla bağlıyorum, böylece bir tehdit oluşturmayaacağından emin oluyorum. Sonra, yardım ılıklarını susturmak için ağızına bir bez tıkıyorum.

Ancak zaferim kısa sürdü. Bağırışlar uzaklarda yankılanıyor, ağır botların ritmi giderek yükseliyor.

Hareket zamanı. Elimde silah, damarlarımda adrenalin pompalanırken koridorda hızla ilerliyorum. Bu konuda akıllı davranmam gerektiğini biliyorum. Kafa kafaya çarpışmak beni öldürebilir ve bu Ana'ya yardımcı olmaz.

Bu artık sadece kaba kuvvetle ilgili değil. Zekâ, zamanlama ve bolca şansla ilgili. Bu gece şansın benden yana olması için dua edeceğim.

Koridorlar sonsuz gibi görünüyor, her dönüş loş ışıklı bir başka koridora açılıyor. Ama muhafızlar ağır silahlı bir şekilde içeri daldığında bu endişelerimin en küçüğü. Bir anlık tereddüitten sonra kaos patlak veriyor.

Sırtımı koridor duvarına dayayarak ilk kurşun yağmurundan kurtuluyorum. Kendimi dengelemek için bir an durup dışarı bakıyorum, üç el ateş ediyorum ve iki muhafızı etkisiz hale getirmeyi başarıyorum. Biri kalçasını tutarak düşüyor, diğeri ise omzuna isabet eden bir kurşunla yere yığılıyor. Barut kokusu havayı dolduruyor, korku ve beklentinin tınısıyla karışıyor.

Bir anlık şaşkınlıklarını kendi avantajıma kullanarak koridorun sonuna doğru koşuyor ve bitişikteki bir odaya giriyorum. İçeride, atılmış bir kurşun boru buldum. En iyi silah değil ama iş görür. İki muhafız peşimden koşarken boruyu savuruyorum, ilkinin yüzünden, ikincisini karnından yakalıyorum. İki büküm oluyor ve bana onu duvara arptıran bir aparkat atma şansı veriyor.

Kapıdan dışarı ve yana doğru fırlayarak, duvarları kalkan olarak kullanarak bir mermi daha atlatıyorum. Yaptığım her atış hesaplanmış, hareketsiz hale getirmeyi amaçlıyor. Tabancamın sesi onların otomatik silah seslerine karışarak dar alanda ölümcül bir senfoni yaratıyor.

Labirentte ilerlerken, dışarıdan gelen motor homurtusunu duyduğumda dehşetin soğuk pençesi beni ele geçiriyor. Kirli bir pencereden gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışıyor: Bir minibüsten sayamayacağım kadar çok Romen dökülüyor. Hepsi hazırlıklı, hepsi savaşa aç.

Zihinsel olarak kendimi hazırlayarak geri çekiliyorum. Eğer bu iş böyle bitecekse, Ana için, Bratva için ve kendim için büyük bir zaferle öleceğim. Tabancayı kuruyorum, son bir direniş gibi hissettiğim şeye hazırlanıyorum.

Ancak yeni gelenler daha içeri giremeden, bir yaylım ateşi havayı deler. Bağırışlar, çığlıklar, daha fazla silah sesi, ardından ani, ürkütücü bir sessizlik. Dikkatli bir şekilde yaklaşan botların sesi, kırık camların üzerinde çıtırdarak alt kattan yankılanır.

Tabancamı sıkıca kavrayarak ilerliyorum, bir sonraki hamleye hazırım. Andrei etkisiz hale getirilmiş Romenler denizinin ortasında dimdik duruyor, tüfeğinin dumanı tütüyor. Yanında, Roman -Hep Yaklaşan'ın kendisi- yüzünde bir sırıtışla yeniden dolduruyor.

"Ah, Sammy," diye sesleniyor Roman, etrafındaki dağınıklığa bakarak. "Görünüşe göre partiye biz olmadan başlamışsın. Pek kardeşçe bir davranış değil."

Rahatlamam elle tutulur bir şey, sırıtışım Roman'ınkiyle eşleşiyor. "Her zaman modaya uygun bir şekilde geç kalırdın."

Şiddet ve kaos dolu bir dünyada, bana kim olduğumu ve ne için savaştığımı hatırlatan bu yoldaşlık anlarıdır. Kardeşlerim yanımdayken, biz durdurulamayız.

Savaşın ardından ortaya kanlı bir manzara çıkar. Kullanılmış fişekler yere saçılmış ve barut izleri hâlâ havada asılı duruyor. Ama benim odak noktam altımda yerde inleyen adam. Onu yakasından tutup yukarı çekerken vücudumdaki her kas gergin, parmaklarım etine batıyor ve onu yakındaki bir sandalyeye itiyor.

Karşı koymaya çalışıyor, gözleri korkuyla fırlıyor ama ben ona sert bir yumruk atarak olduğu yerde kalmasını sağlıyorum. Ham bir öfke tarafından tüketildim. Her saniye önemli ve cevaplara ihtiyacım var.

Roman öne çıktı, yüzünde sert bir ifade vardı: "Ben tercüme ederim." Başımı sallıyorum, bir süreliğine Roman'ın önderlik etmesine izin veriyorum. Hızlı cümleler kuruyorlar, Roman'ın sesi her kelimede daha soğuk ve daha talepkâr hale geliyor.

"Fare zehri kullandıklarını söyledi," diyor Roman sonunda. İliklerime bir ürperti hissediyorum. Bu eylemin ardındaki zalimlik, kötü niyet şaşırtıcı. Ama şimdi bunun üzerinde duracak zaman yok.

"Nasıl çalışıyor?" Sesim aciliyetle keskinleşerek soruyorum.

"Bu yavaş bir öldürücü," diye tercüme ediyor Roman kısa bir görüş alışverişinden sonra. "Dövüş sırasında artan kalp atış hızı zehri daha hızlı yayacak. Semptomlar zayıflatıcıdır ve kısa sürede müdahale edilmezse sonuç ölümcül olur."

"Bir panzehir var mı?" Romanyalıya bağıriyorum, sabrım giderek azalıyor.

Tereddüt ediyor, açıkça seçeneklerini tartıyor. Onu daha sıkı kavıyorum, gerekirse cevapları sarsarak çıkarmaya hazırım. Sonunda yumuşuyor ve başını sallayarak bir panzehir olduğunu ama yaygın olarak bulunan bir şey olmadığını açıklıyor.

Bu noktaya kadar sessiz kalan Andrei konuşur: "Nat'ı telefona bağla. Hemen."

Adamlarımızdan biri hemen telefonunu çıkarıp Nat'in numarasını çeviriyor. Bekleyiş acı vericidir, her saniye bitmek bilmez bir şekilde uzar. Sonunda cevap verdiğinde, panzehirin varlığını doğruluyor. Zehri etkisiz hale özel bir kimyasal karışımıdır. Zamanın kritik olduğunu vurguluyor.

"Bu kavgayı durdurmamız gerekiyor," diyor Roman kesin bir ifadeyle. Ben.

Başımı sallıyorum, öfke ve korku yüz hatlarımı sertleştiriyor. "Andrei, bak bakalım o panzehiri en kısa sürede güvence altına alın. Roman, o arenaya gidiyoruz. Ana'ya ulaşmamız gerek."

Herkes harekete geçerken oda bir faaliyet girdabına dönüşüyor. Binadan çıkarken tek düşünebildiğim, artık Ana'nın hayatı olan saatin tik takları. Onu kaybetmeyeceğim, bu şekilde olmaz.

CHAPTER 23

ANASTASIA

T Kurt bana doğru hamle yapıyor, devasa bir güç kütlesi ve ben onun savuruşundan kıl payı kurtulmayı başarıyorum. Ama hareket ettikçe uzuvlarım halsizleşiyor, beynimden gelen sinyallerin oraya ulaşması çok zaman alıyor.

Sanki belime kadar suya girmişim gibi. Keskin karın ağrısıyla birleşen ezici mide bulantısı hissi, genellikle keskin olan içgüdülerimi bulanıklaştırıyor.

Kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor; dudağımı ısırılmış olmalıyım. Kendimi hareket etmeye, kaçmaya ve kıvırmaya zorluyorum, sayısız eğitim saatinde geliştirdiğim reflekslerime güveniyorum. Ama su altında savaşmak gibi, her hareket gecikmeli, her hareket kalın çamurda itmek gibi.

Kalabalığın bağırışlarını ve kükreyişlerini duyuyorum, belli belirsiz bir gürültü girdabı, ama uzak, boğuk geliyor. Sadece Kurt'a odaklanıyorum. Kötü niyetli bir şekilde sırtıyor, gözlerindeki parıltı bana zayıflığının farkında olduğunu ve bu avantajdan zevk aldığını söylüyor. Bu yırtıcı sırtış, aşırı güvenle dolu, beni itiyor. Varlığımın her zerresi protesto ederken, misilleme yapıyorum ve onu anlık olarak sersemleten bir yumruk atıyorum.

Ama tam bir parça üstünlük sağladığımı düşündüğüm anda, görüşüm bulanıklaşıyor ve bacaklarım bükülüyor. Sadece iradem beni dik tutuyor. Kardeşimin bir şeyler haykırdığını duyuyorum ama kalın bir camın arkasından birini anlamaya çalışmak gibi.

Nefeslerim hızlı ve düzensiz geliyor, görüşümün kenarları kararıyor. Kurt'yaklaştığını, nefesini enseme hissettiğimi hissedebiliyorum. Ama

Bir şekilde, adrenalin dolu bir dalgalanmayla, sonraki birkaç yumruğunu engellemeyi başarıyorum, hatta kendi birkaç umutsuz yumruğumla karşılık veriyorum. Zil çalıyor, raundun bittiğini işaret ediyor ve hayatımda hiçbir ses için bu kadar minnettar olmamıştım.

Tökezleyerek köşeme döndüm ve tabureye yığıldım. Ter yüzümden aşağı damlıyor, tutamadığım gözyaşlarıma karışıyor. Göğsüm daralıyor, nefes almak giderek daha zahmetli hale geliyor. Elime bir su şişesi tutuşturuluyor ve damarlarımda dolaşan zehri temizleyeceğini umarak uzun bir yudum alıyorum. Ama geçmiyor.

Kurt ringin öbür ucundan sırtıyor, ukalalığı her halinden belli. Haksız da olsa avantajın kendisinde olduğunu biliyor. Sanki kazananın ilan edilmesini bekliyormuş gibi rahat bir şekilde arkasına yaslanmasından bunu anlayabiliyorum. Kurt ve mafya bağları bunun adil bir dövüş olmayacağını en başından garantilemişti.

Viktor bağırıyor, panik gözlerinden okunuyor ama sözleri anlaşılmıyor. İçinde bulunduğum durumun ciddiyetini kavırıyorum. Bunun sonum olabileceğinin farkına varmak beni boğuyor, bunun ağırlığı zehrin neredeyse ikincil görünmesine neden oluyor. Görüşüm daralıyor, çevrem bulanık renklerden ve uzak seslerden oluşan bir tünele dönüşüyor.

Düşmüş olabilirim ama henüz çıkmadım. Bir sonraki tur yaklaşırken, korkuyu ve acıyı bir kenara itip önümdeki göreve odaklanıyorum. Ne kadar zamanım kaldığını ya da bir raundu daha atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum. Ama eğer bu benim son dövüşümse, elimden gelenin en iyisini yapmazsam lanetleneceğim.

Göğsümdeki his acı verici, kalbim vahşice hızlı atıyor. Nefes nefese, bakışlarım etrafı tarıyor, durumu değerlendirmeye çalışıyorum, sanki ringin üzerine yoğun bir sis çökmüş gibi hissediyorum. Bir sonraki raunt için zil çalıyor.

Kısa bir an için dünya kararıyor ve neredeyse üzerime çöken ağırlığa yenik düşüyorum. Ama henüz değil. Kazanmak zorundayım. Sadece kendim için değil, bana güvenen herkes için. Samuil için.

Derin, çaresiz bir nefesle az miktardaki oksijeni içime çekiyorum ve bunu vücudumu ileri itmek için kullanıyorum. İlerlerken Kurt'un gözlerindeki hınzır parıltıyı görüyorum, kendine güveni çalımından belli. Ama ağabeyimin her zaman söylediği gibi, aşırı güven bir dövüşçünün en büyük düşmanıdır.

Çaresizlik ve kararlılık beni harekete geçiriyor, beklenmedik bir enerji dalgasını körüklüyor. Tüm içgüdülerim Viktor'a dövüşü durdurmasını söylemek için çılgık atıyor ama pes etmeyeceğim. Tek şansım, elimde kalan her şeyle saldırmak. Rakibim bunu beklemeyecek, açıkça beni yakaladığını düşünecek.

Köşeye sıkışmış, yenilmiş, savunmasız. Son darbeyi vurmak için hamle yaptı ama ben daha hızlıydım.

Kalan tüm gücümü kullanarak dizimi yukarı doğru itiyorum. Tam bacaklarının arasından hedefine mükemmel bir şekilde ulaşıyor. Darbe sertti ve Kurt'un kendinden emin sırtışı anında acı dolu bir maskeye dönüştü. Çılgılığı kalabalığın gürültüsünü delip geçiyor ama ben durmuyorum. Başının yan tarafını hedef alan sert ve güçlü bir sağ kroşe ile devam ediyorum. Darbenin gücü, zaten dengesiz olan duruşuyla birleşince onu geriye savuruyor. Tökezliyor, iri cüssesi iplerin üzerine devriliyor.

Ringin dışında yere çarptığında çıkan ses, kulaklarımda gürleyen kalabalıktan daha yüksek yankılanan donuk bir gümbürtü. Dövüşü kazanmış olmama rağmen, zafer çok boş geliyor, her nefes bir mücadele, kendi bedenim çökmenin eşiğinde.

Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Hakem kollarını sallayarak maçın bittiğini işaret ediyor. Kurt ringin dışında hareketsiz yatıyor. Kalabalığın tepkileri tezahürat, yuhalama ve soluk soluğa kalmanın bir karışımı. Rumen boksörü yere serdim. Zafer kazanmış gibi hissetmeliydim ama bunun yerine, sistemimdeki zehir zafere gölge düşürüyor.

Zar zor ayakta durabiliyorum, olduğum yerde sallanıyorum. Görüşüm daralıyor, karanlık noktalar çevreyi bulanıklaştırıyor. Kardeşimin yaklaştığını görebiliyorum, sesi uzaktan gelen bir mırıltı. Bacaklarım altımda bükülüyor, ringin soğuk, sert tuvali beni karşılamak için acele ediyor. Her şey kararmadan önce duyduğum son şey Viktor'un adımı çağıran çılgın sesi oluyor.

Bilincim uçuşumun kenarında sallanıyor, karanlık ve boğuk sesler içeri girip çıkıyor. Sesler, rüzgarın taşıdığı fısıltılar gibi, belirsiz ve uzakta. Göğsümdeki ezici ağırlık her nefes alışımı olağanüstü bir çabaya dönüştürüyor. Vücudumun her santimi ağrıyor, her türlü tutarlı düşüncüyü bastıran bir acı birikimi.

Sürüklenirken, anılardan parçalar süzülüyor - ring, kalabalık, bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair ezici bir hisle lekelenmiş zaferin tadı. Zihnimin bulanıklığı tek bir pişmanlıkla deliniyor - Samuil'i son bir kez daha görememek. Keşke ne olacağını bilseydim

gelseydim, son anlarımızın tadını çıkarır, ona hissettiğim her şeyi anlatırdım.

Kaldırılmış, kucaklanmış gibi bir his beni sarıyor. Nazik ve koruyucu, az önce karşılaştığım şiddet ve tehlikenin antitezi. Tanıdık bir koku var, hemen bilincimi çeken bir koku, Samuil'e özgü baharatlı, odunsu bir misk. Ama olamazdı, değil mi? Zihnimin mantıklı kısmı bunun sadece bir numara olduğunu, içinde bulunduğum korkunç koşulların yarattığı hüsnükuruntu olduğunu savunuyor. Yine de o kolların hissi, o koku... ruhuma merhem oluyor ve içimde derinlerde bir şey onu tanıyor.

Parmakları saçlarımı geriye doğru tarıyor, rahatlatıcı bir hareket, sanki rahatlatmaya çalışıyormuş gibi. Gerçekten o olup olmadığını görmek için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım inanılmaz derecede ağırlaşıyor. Sesler daha yüksek, daha çılgınca çıkıyor ama kelimeler anlaşılmaz kalıyor. Ama bir ses var, alçak ve acil, diğerlerinden sıyrılıyor, doğrudan kulağıma konuşuyor.

"Her şey girecek, Ana. Sadece . Benim için. Lütfen."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum. Kucaklamasının sıcaklığı beni sabitliyor, daha fazla unutkanlığa sürüklenmemi engelliyor.

Kolumdaki ani bir çimdik keskin bir nefes almamı sağlıyor. Duygu sarsıcı ama sisin ortasında belirgin; bir iğne.

O anda kendimi o sıcaklığa kaptırıyorum, altımdaki sabit kalp atışları bana ninni gibi geliyor. Kısacık, son bir düşünce geçiyor aklımdan, hayatta da ölümde de onunla birlikte olduğum için mutluyum.

Uykunun rahatlatıcı kucağına teslim oluyorum.

CHAPTER 24

SAMUIL

T Hastanenin steril kokusu boğucu, parlak floresan ışıkları her şeyin üzerine istenmeyen, sert bir parıltı yayıyor.

Doktorlar içeri girip çıkıyor, yüz ifadeleri gergin ve temkinli. Tıbbi jargon mırıldanıyorlar, tedaviler ve olası sonuçlar hakkında tartışıyorlar. Şu anki acımasız gerçeğin, her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve Ana'nın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmek için onların sözlerini anlamama gerek yok.

Omzumdaki bir sıkışma beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Andrei yanımda duruyor, yüzü sakın bir maske gibi ama gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyorum. "Onları yakalayacağız Samuil," diyor alçak sesle. "Bizi geçtiklerine pişman olacaklar."

Başımı sallayarak beni Ana'dan ayıran kapıya bakıyorum. Sakinleşmesi gerektiğini gerekçe göstererek onu görmemi yasakladılar ama beklemek dayanılmaz. Varlığımın her zerresi onun yanında olmayı, ona güven vermeyi, onun dayanağı olmayı arzuluyor.

Ama o şu anda kendi savaşını veriyor ve benim de yaklaşmakta olan savaşa hazırlanmam gerekiyor.

"Aileyi bir araya getiriyoruz," diyorum, sesim çelik gibi.

Andrei başını sallıyor, anlaştıkları açık. "Savaş istiyorlardı," diye düşünüyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Onlara asla unutamayacakları bir savaş vereceğiz."

Diğer tarafımda duran Viktor'a dönüyorum. Anında suratıma inen bir yumrukla karşılaşıyorum. Kısa bir sızı var, ama yerimden kıpırdamadan duruyorum. I

yüzümde bir gülümseme belirmesine engel olamıyorum. "Bu gıdıkladı."

Viktor sırtışıma karşılık vermiyor, karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bu küçük kız kardeşimle yattığın içindi."

Viktor'un öğrenmesi an meselesiydi. Ama bunu bu kadar açık bir şekilde duyunca, özellikle de darbeden sonra, sadece yarım bir gülümseme sunabiliyorum. "Bunu planlamamıştık, biliyorsun. Bir anda oldu."

Viktor bir adım daha yaklaşıyor, ifadesi kararıyor. "Bak Samuil, Ana yeterince şey yaşadı. O güçlü, tanıdığım en güçlü kadın, ama aynı zamanda birçok kez incindi. Ve yemin ederim," parmağını sertçe göğsüme sokarak her kelimeyi vurguluyor, "eğer onu bir *daha* incitirsen, seni küçük parçalara ayırır ve köpekbalıklarına yem ederim."

Bir an için sözlerinin ağırlığı aramızdaki havada asılı kalıyor. Göz temasını kesmiyorum, bakışlarımdaki samimiyeti görmesine izin veriyorum. "Senden daha azını beklemezdim. O benim için çok özel Viktor. Sana söz veriyorum, ona bir şey olmasına izin vermektense ölürüm."

Viktor sanki inancımın derinliğini ölçüyormuş gibi birkaç kalp atışı boyunca beni izliyor. Sonra hafifçe başını sallayarak, "Bu sözü unutma," diye cevap veriyor.

Aramızda her zaman bir anlayış vardı, aile sadakati ve sevgisinin ateşinde dövülmüş, dile getirilmemiş bir bağ. Viktor iç çekerek omzuma ağır bir el vuruyor.

"Sadece... ona iyi bak, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, omuzlarımda yeni bir ağırlık hissediyorum, daha derin bir güvenin yanı sıra küçük kız kardeşini korumanın sorumluluğunu bambaşka bir düzeyde hissediyorum. "Her zaman."

Viktor'un gözleri tereddüt ve anlayış karışımı bir ifadeyle benimkileri buluyor. "Ben Ana'yla kalacağım," diyor. Genelde çok sert ve sarsılmaz olan sesi bir parça duyguyla çatlıyor. "Yalnız uyanmak zorunda kalmamalı."

Bakışlarım odanın girişine kayıyor. Ana'nın orada yattığını düşünmek, zayıf ve kırık, hayran olduğum kadın savaşçıyla böyle bir tezat, kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Viktor," diye başlıyorum, "sana söz veriyorum. Onlara bunu ödeteceğim. Her birine."

Viktor başını sallıyor, çenesi kenetlenmiş, kardeşlik, görev ve intikam gibi dile getirilmemiş duygular aramızda anlaşılmış. "Güzel," dedi sonunda. "Ama gitmeden önce burada olduğunu bilmek isteyecektir. Uyanmasa bile sesini duymaya ihtiyacı var."

Viktor'un bana tanıdığı bu fırsat karşısında şaşırıp kalıyorum. "Sadece birkaç dakika," diyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Elbette," diyor ve kenara çekiliyor.

Yavaşça odaya giriyorum. Kalp monitörünün sabit bip sesi sessizliği dolduruyor ve hastanenin antiseptik kokusu boğucu. Yatakta yatıyor, çok kırılgan ve solgun görünüyor, ateşli ruhu solmuş. Bu manzara kalbimi parçalıyor.

Başucuna gidip elini tutuyorum, parmaklarının soğukluğu tüylerimi diken diken ediyor. Benim tanıdığım Ana tutkulu, vahşi, doğanın bir gücü. Onu böyle cansız ve savunmasız görmek zalim bir şaka gibi geliyor.

"Ana," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan boğuluyor. "Benim, Samuil. Buradayım."

En ufak bir tepki vermesini umarak elini hafifçe sıkıyorum. Ama hareketsiz kalıyor, göğsünün sürekli inip kalkması hayatının tek göstergesi. Daha da yaklaşıyorum, dudaklarım kulağına yakın.

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeler dökülüyor, ham ve filtresiz. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum, seni her zaman koruyacağım. Ne olursa olsun."

Yanıt vermiyor ama beni bir sıcaklık sarıyor, fiziksel olanın ötesine geçen bir bağ. Sanki kendi yöntemiyle bana güven veriyor.

Son bir bakışla dudaklarımı alnına hafifçe bastırarak sözümü mühürlüyorum. Geri adım atıyorum, kararlılık varlığımın her zerresini dolduruyor.

Odadan çıkarken Viktor bekliyor, bakışları benimkilerde cevap arıyor. Sadece başımı sallayarak ona zamanın geldiğini bildiriyorum.

Andrei, Roman, Damien, Leo ve ben Bratva güvenli evinde yıpranmış ahşap masanın etrafında otururken havada bir tedirginlik var. Tepedeki loş ışık, ruh halimize mükemmel bir şekilde uyan kasvetli bir ortam yaratıyor. Romanya'daki deponun planları önümüze serilmişti. Her köşe, her giriş ve çıkış ayrıntılı olarak işaretlenmiş.

Roman öne doğru eğiliyor, gözlerinde derin bir amacın parıltısı yanıyor. "Operasyonları bu depodan yürütülüyor. Uyuşturucular, silahlar, tüm

ağı. Eğer bunu engellersek, onları da engellemiş oluruz."

Damien bir yan girişı işaret ediyor. "Burada zayıf bir nokta var. En az koruma var. Bu noktadan girip patlayıcı yerleştirebiliriz."

Andrei başıyla onaylıyor. "İçeri girdikten sonra ayrılacağız. Damien, sen ve ekibin mallarla ilgilenin. Ellerin de ne varsa emniyete alın ve sevk edilmeye hazır olduklarından emin olun. Roman, sen onların kayıtlarını, her bir kanıt parçasını, yaptıkları her anlaşmayı hedef al ve hepsini temizle. Onları kör bırak."

Roman sırtıyor, "Olmuş bil."

Andrei'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum, aramızda sessiz bir anlayış geçiyor. "Doğruca Radu'ya gideceğim. Başına gelecekleri anladığında gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Her ayrıntıyı, olası her senaryoyu, ters gidebilecek her şeyi ve ters giderse yedek planı tartışarak planlamanın derinliklerine iniyoruz. Bu sadece intikamla ilgili değil; yeraltı dünyasının her köşesinde yankılanacak bir mesaj göndermekle ilgili.

Saatler geçiyor, ama zaman durmuş gibi görünüyor. Aynı anda hem bir sonsuzluk hem de bir göz kırpması gibi geliyor. Saat çok geçmeden on bir buçuğı gösteriyor. Düşmana karşı savaşmaya hazırız.

Dışarı çıktığımızda Moskova'nın soğuk havası yüzümüze çarpıyor. Genelde çok canlı olan şehir, beklenti içinde nefesini tutmuş gibi görünüyor. Kar zemini örtüyor, el değmemiş, saf. Ortaya çıkarmak üzere olduğumuz kaosla tam bir tezat oluşturuyor.

Sokak lambalarının uzaktan gelen uğultusu ve altımızdaki karı çığırdatan senkronize ayak seslerimiz dışında gece sessiz. Araçlarımıza yaklaşırken karanlık moduna geçiyoruz. Bundan sonraki her hareketimiz güvene, her birimizin üzerine düşeni bildiğı ve kusursuzca yerine getireceğı beklentisine dayanıyor.

Saat gece yarısına yaklaşırken, dünya kaybolur. Hastane yok, hayatı için savaşan Ana yok, sorumluluğun ağırlığı yok. Sadece görev, intikam ve düşmanlarımızın yüzleşmek üzere olduğu hesaplaşma var.

Bu gece Romenler Bratva ile yollarının kesiştiğine pişman olacaklar. Bu gece Ana için, bizden aldıkları her şey için. On katını ödeyeceklerinden emin olacağım. Kalbimdeki doğruluk ve kararlılıkla, önümüzdeki savaşa hazırlanıyorum.

CHAPTER 25

SAMUIL

T Araçlarımızın motorlarının homurtusu gecenin sessizliğini dolduruyor. Karartılmış minibüslerden oluşan konvoyumuz, beklentinin ağırlığını taşıyan berrak soğğun içinden geçerek depoya doğru ilerliyor hepimizin üzerine.

Öncü minibüsün içinde Andrei yanımda oturuyor, yüzünün keskin hatlarında odaklanma ve kararlılık var. Bu gece sorumluluğun bana verilmesi onun kararıydı, değer verdiğim bir güven ve gururla taşıdığım bir ağırlık.

Omzumun üzerinden bir bakışla arkamdaki adamlarla göz göze geliyorum. -Savaşta sertleşmiş ve iliklerine kadar sadık. Boğazım düğümleniyor. Onu temizliyorum, gösterge paneline takılı küçük bir mikrofon alıyorum. Diğer minibüslerle bağlantı kurarak, sesim kapalı alanı dolduruyor, kararlı ve net.

"Bizim her zaman bir kuralımız vardı," diye başlıyorum, sesim sabit. "Şiddet son çaredir. Ne yazık ki, bu gece bunun büyük olasılıkla bir gereklilik olduğu gecelerden biri."

Minibüste bir anlaşma mırıltısı dalgalanıyor ve bunun diğerlerinde de yankılandığını hayal ediyorum.

Roman sırtışını sesinden belli ederek araya giriyor. "Ayrıca beyler, duyduğuma göre merkezlerinde epey bir zulaları varmış. Diyelim ki bundan sonra herkes için ikramiye olacak."

Birkaç kıkırdama gerilimi düşürür. Savaştan önce havayı yumuşatmak için Roman'a güvenin.

Minibüslerimiz belirlenen alana yaklaşıyor. Ay ışığının aydınlattığı gecede deponun yükselen silueti, ileride olacakların uğursuz bir hatırlatıcısı olarak beliriyor. Şehrin uzak gürültüsü kayboluyor, yerini kalbimin sabit atışı ve adamlarımın fısıltılı duaları alıyor.

Deponun yakın manzarasından gizlenmiş bir şekilde durduğumuzda, minibüsten çıkmaya hazırlanıyorum, kapı sorunsuz bir şekilde açılıyor. Soğuk hava ciğerlerime doluyor, ayıltıcı ve keskin.

Kardeşlerime ve adamlarıma son bir kez baktığımda, kararlılık içime işliyor. "Vakit geldi," diye ilan ediyorum. "Ana için, ailemiz için, Moskova için."

Silahlar hazır, kalpler kararlı, ilerideki çatışmaya hazır bir şekilde uzman hassasiyetiyle gölgelere doğru ilerliyoruz.

Roman sırtarak yanıma geliyor. "Biliyor musun, Yumruklar adında bir adam için, orada oldukça Shakespeare performansı vardı," diye alay ediyor.

Dirseğimle onu şakacı bir şekilde dürterek homurdanıyorum. "Ne diyebilirim ki? Ben çok yetenekli bir adamım."

Geri kalan piyadelerimiz çevreyi emniyete almak ve Romenlerin beklenmedik hamlelerine karşı gözcülük yapmak üzere dağılırken biz de küçük bir çember oluşturarak toplanıyoruz. Andrei, her zamanki stratejist, deponun ilkel bir haritasını çıkarıyor. Roman, Damien, Leo ve ben eğilip haritayı inceliyoruz. Beşimiz birlikte sayısız operasyona katıldık, aramızdaki bağ ortak tehlikeler ve aileye olan bağlılıkla güçlendi.

"Pekâlâ," diye başlıyorum, deponun doğu tarafını işaret ederek. "Burada daha az muhafız var. Bu açıdan yaklaşacağız. Roman, Leo, siz dikkat dağıtmaya bakın. Batı tarafına yerleşin. Damien," duraksayıp gözlerine bakıyorum, "Sen ve ekibin kuzey tarafını alacaksınız. O korumaların sessizce indirilmesini istiyorum. Herhangi bir alarmı göze alamayız."

Damien başını sallıyor, gözlerindeki ışıltı meydan okumaya hazır olduğunu gösteriyor. "Olmuş bilin."

Devam ediyorum. "İçeri girdikten sonra bir araya gelip sıkı bir birlik oluşturacağız ve ezici bir güçle ilerleyeceğiz. Kafalarının karışmasını, korkmalarını istiyoruz. Bu şekilde üstünlüğü ele geçireceğiz."

Herkesin hemfikir olmasıyla birlikte ayrılarak kendi pozisyonlarımıza geçtik. Şehrin uzaktan uğultusu, durumun yoğunluğunu yalanlayan aldatıcı bir sakinlik sağlıyor.

Depoya yaklaşıyorum, botlarımın altındaki sağlam zemin beni merkezliyor. Her adımım hesaplı, titiz ve sessiz. İleride, ilk devriyeyi görüyorum. Volta atıyor, dikkati dağılmış.

Birkaç sessiz adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak arkasından yaklaştım. Bir kolumla ağzını kapatıp onu geriye doğru çekiyorum, diğer elimle de onu bayıltacak ama hayatta tutacak bir basınç noktası manevrası yapıyorum. Onu nazikçe yere bırakıp diğerlerine ilerlemelerini işaret ediyorum.

Her devirişte kendimize olan güvenimiz artıyor. Ama asıl savaşın önümüzde olduğunun da farkındayız.

Deponun karşı tarafında yeniden toplandık, arsa artık tamamen emniyete alınmıştı. Andrei, Damien, Roman, Leo ve ben sıkıca bir araya geldik, ekibimizin geri kalanı birkaç adım geride bekliyordu, bakışları tetikte ve silahları hazır. Geçen bir trenin uzaktan gelen tıkırtısı gecenin içinde yankılanıyor ve konuşmamızı bir anlığına örtüyor.

"Pekâlâ," diye başlıyorum, sesim alçak ve odaklanmış, "Şimdi sırada Amerikalıların 'şok ve dehşet' dediği şey var. Sert ve hızlı gireceğiz. Bunun geldiğini göremeyecekler."

Leo elinde bir bıçak döndürerek sırtıyor. "Bunu sevdim."

Damien başıyla onaylar. "Bunun için tek şansımız var. Bunu değerlendirelim."

Kardeşlerimin her biriyle göz göze geliyorum. Bu sadece Ana'nın intikamını almakla ilgili değil, bu bir emsal teşkil etmekle, güçten başka hiçbir şeye saygı duymayan bir dünyada egemenliğimizi ilan etmekle ilgili.

Roman elini omzuma vurdu. "Yolu göster, Fists."

Ana girişe yaklaşan Roman ve Leo ağır kapılara küçük bombalar yerleştirir. Eşgüdümlü bir patlamayla giriş içe doğru parçalanır ve içerideki herkesin dikkatini çeker.

Onlara tepki gösterme şansı vermiyoruz. Ezici bir güçle içeri daldıklarında, deponun geniş iç kısmı kaotik bir savaş alanına dönüşüyor. Kurşunlar havada uçuşuyor ama biz böyle anlar için eğitim aldık ve atışlarımız hassas ve hesaplı. Her tetik çekişinin bir amacı var.

Bana yandan saldıran iki adam görüyorum. Hızla yana kayarak, ilkinin göbeğine cezalandırıcı bir darbe indiriyorum ve onu yere seriyorum. İkincisinin bacağına ölümcül olmayan bir darbe indiriyorum. Acı içinde inleyerek yere yığıldı.

Deponun etrafına hızlıca bir göz attığımızda her zamanki gibi uyumlu bir birim olarak çalıştığımızı görüyoruz. Damien ve birkaç adamımız bir grubunu Romanyalıları ustalıkla etkisiz hale getiriyor bizi kuşatmaya çalışıyor. Roman, gülüyor

manyakça, başka bir gruba bir flaş bombası atar, Andrei ve ekibinin içeri girip onları etkisiz hale getirmesine yetecek kadar uzun süre yönlerini şaşırtır.

Romenler, sayılarına rağmen, üstünlük sağlayamadılar. Ama beceri eksikliklerini kararlılıkla telafi ediyorlar. İçlerinden birinin Leo'ya doğru koştuğunu görüyorum, elinde bir bıçak parlıyor. Tereddüt etmeden nişan alıp ateş ediyorum ve adamın koluna isabet ettiriyorum. Bıçak Leo'nun birkaç santim ötesinde yere düşüyor ve Leo başıyla teşekkür ediyor.

Hızımız hiç kesilmiyor, ekibimizin her bir üyesi rolünü biliyor ve bunu hassasiyetle yerine getiriyor. Son Romenler de etkisiz hale getirilince depo sakinleşmeye başlıyor.

Nefes nefese ama sağlam bir şekilde merkezde yeniden toplandık. Roman, her zamanki gibi komik, etrafına bakıyor ve ıslık çalıyor. "Bu eğlenceliydi. İkinci raunt için hazır olan var mı?"

Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum ama dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Önce buranın güvenliğini sağladığımızdan emin olalım."

Adamlarımız hakimiyetlerini kurup Radu'nun adamlarını kenara ittikçe zemin kattaki savaş gürültüsü azaldı. Bir an durup bakışlarımı deponun uçsuz bucaksız genişliğinde gezdiriyorum. Organize kaos, eğitimimizin ve hassasiyetimizin bir kanıtı. Roman ve Damien adamlarının Romenleri bağlayıp emniyete almasını sağlarken, Leo ve Andrei bana katılarak temkinli bir beklenti üçgeni oluşturuyor.

Boynumu bükerek ikinci kata bakıyorum. Loş ışıklar metal parmaklıkların arasından uzun gölgeler düşürüyor. Buradan pek bir şey göremiyorum ama içgüdülerim ve kaynaklarımızdan gelen istihbarat Radu'nun yukarıda olduğunu söylüyor.

"O orada," diye iddia ediyorum, başımla metal merdiveni işaret ederek. "Radu seçkinleriyle birlikte son direnişini planlıyor. Daha sert, daha keskin olacaklar."

Leo çenesini sıkarken, Roman neredeyse korkutucu olan kötü niyetli bir odaklanmayla silahını yeniden dolduruyor. Andrei durumu tarıyor, hesapçı zihni hiç şüphesiz potansiyel tehditleri hesaplıyor.

Askerlerimize dönüp en tecrübeliyle gözlerimi kilitliyorum. "Alanı emniyete alın. Çıkışları kilitleyin. Kimse girip çıkmasın," diye emrediyorum, sesim alanın genişliğinden taşıyor. Başlarıyla onaylıyorlar, hızlı ve emin bir şekilde.

Kardeşlerime döndüğümde aynı kararlılık ateşinin onların gözlerine de yansıdığını görüyorum. "Buna bir son verelim," diyorum.

Başka bir kelime etmeden yükseliyoruz, senkronize ayak seslerimiz karşılıklı intikam içinde yankılanıyor. Yüksek zemin çağırıyor ve onunla birlikte

vurmaya geldi.

İkinci katın düzeni koridorlar ve odalardan oluşan bir labirent. Piyadelerimiz zemin katı sıkı sıkıya tutarken, kardeşlerim ve ben ilerlerken sıkı ve uyumlu bir birlik oluşturuyoruz.

Andrei kulağını dayadığı kapalı bir kapıyı işaret ediyor. Radu'nun bir yılan olduğunu hepimiz biliyoruz ama tam olarak nerede olduğu bir muamma. Geçtiğimiz kapılar pusuya ya da boş odalara açılıyor olabilir.

Ancak ilerledikçe, artan güvenim ihtiyatı gölgede bırakmaya başlıyor. Bu gece zaten çok şeyle yüzleştik ve zaferin tadı damağımızda. Tam o sırada genç ve dehşet dolu bir çığlık sessizliği bozuyor. Ardından bir kadın çığlığı soğuk havayı yararak geliyor.

Tüm sinir uçlarım ateşleniyor ve beni sıkıntıya doğru sürüklüyor. Roman ve diğerlerinin beni yakından takip ettiklerini duyabiliyorum, odak noktamız önümüzdeki karanlık koridor ve sonundaki tekil kapı.

Tereddüt etmeden tekmeleyerek açtım.

Önümdeki sahneyi algılamam bir an alıyor. Radu, bunca acı ve kötülükten sorumlu olan adam, silahını çekmiş, meydan okurcasına karşımızda durmuyor. Bunun yerine sinmiş, kendi karısını ve çocuğunu canlı kalkan olarak kullanıyor.

Her zaman soğuk ve hesaplı olan gözleri şimdi korku ve kötülük karışımıyla parlıyor. "Samuil," diye tıslıyor, dehşete düşmüş karısını ve çocuğunu daha da önüne iterek. "Görünüşe göre sonunda beni köşeye sıkıştırdın."

Kardeşlerim öfke ve tiksinti karışımı yüz ifadeleriyle etrafımda dağılıyorlar. Andrei'nin gözleri altı yaşından büyük olmayan çocuğa kayarken, Roman'ın silahını tutuşu gözle görülür şekilde sıkılaşıyor.

"Radu," diye homurdanıyorum, öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum. "Seni bok parçası.

Aileni böyle mi kullanıyorsun? Bu senin için bile çok alçakça."

Sırıttıyor ve karısının arkasından tabancasını bize doğru doğrultuyor. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız. Şimdi, benim ve ailemin buradan çıkıp gitmesine izin vereceksin. Anladınız mı?"

Roman karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Yaptığın onca şeyden sonra elimizi kolumuzu sallayarak gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

Radu'nun gözleri odanın içinde geziniyor ve çok az olan seçeneklerini değerlendiriyor. "Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Beni ele geçirmekle tehdit eden öfkeyi dizginleyerek derin bir nefes alıyorum. Önümdeki masum hayatlar bir sonraki hamlemi belirliyor. "Karını serbest bırak

ve çocuk, Radu," diyorum, sesim sabit ve kararlı. "Bırak onları gitsinler. Sonra sen ve ben işimizi halledebiliriz."

Radu tereddüt ediyor, bakışları gözlerimle arkamdaki çıkış arasında gidip geliyor. Biz.

Damien konuşuyor, sesi yumuşak ama kesici. "Gerçekten de oğlunun babasını bir korkaktan başka bir şey olarak görmesini mi istiyorsun?"

Odayı gergin bir sessizlik kaplar. Bir kalp atışı boyunca hiçbir şey hareket etmez.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

SAMUIL

TUzaklarda bir yerde bir saatin tik takları dayanılmaz derecede gürültülü görünüyor, tüm dünya bu tek odaya daralıyor. Her kalp atışı kulaklarımda çınlıyor. Radu'nun ailesi onun önünde toplanmış, Gözleri beklenti ve korkuyla doluydu.

"Tamam!" Radu tükürür.

Radu ani bir hareketle ailesini bize doğru itiyor, gözleri benimle az önce kaçtıkları kapı arasında gidip geliyor.

Radu bir silah çıkarıyor ve doğrudan bana doğrultuyor, parmağı tetiğin üzerinde seğiriyor. Zaman yavaşlıyor gibi, her milisaniye gerilmiş ve çarpıtılmış. İçgüdülerim harekete geçmemi, kendi silahımı çekmemi ve ateş etmemi haykırıyor. Öldürmek bana yabancı değil. İçinde yaşadığım dünyanın karanlık bir parçası.

Anlık bir kararla mesafeyi kapatıyorum, eğitimim ve reflekslerim devreye giriyor. Elim silahın etrafını sarıyor ve silahı Radu'nun elinden öyle bir güçle çekip alıyorum ki silah yerde sekmeye başlıyor. Radu'nun gözleri şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle açılıyor ama yumruğumu karnına indirdiğimde tepki fırsat bulamıyor. Hırıltıyla iki büklüm oldu ve dizlerinin üzerine düştü.

Roman bir adım öne çıkıp Radu'ya ters ters bakıyor. "Yerde kalmalıydın dostum."

Andrei başını sallıyor ve bana onaylayan bir bakış atıyor. "Aferin kardeşim."

Radu'nun üzerinde duruyorum, bir zamanlar komuta eden varlığı şimdi acınası bir duruma düşmüş, yerde nefes nefese kalmış. Tüm bunların ağırlığı sonunda

Korkuyla birlikte bir adrenalın patlaması yaşadım, sonra da rahatladım. Birçok adamı alt ettim, sayısız tehdidi sona erdirdim ama bu... bu kişiseldi.

"Samuil," diye konuşuyor Roman, sesinde belirgin bir endişe var, "İyi misin?"

Başımı salladım. "Öyleyim." Radu'ya bakıyorum. "Ellerimizde başka bir ölüme değmez. Onun işi bitti."

Radu'nun buruşmuş halinin yanında diz çöktüğümde gözlerindeki panik ve şaşkınlığı görebiliyorum. Bu daha önce de gördüğüm bir bakış, yenilgi. Ama başka bir şey daha var, belirsizlik. Ölüm darbesini, onun konumundaki çoğu adamın beklediği, hatta umut ettiği o son anı bekliyor.

"Ölmüş olmalıydın," diyorum ona soğuk bir şekilde, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Odadaki sessizlik ağır, her nefes duyulabilir. "Kolay olurdu, kesinlikle haklı görülebilirdi."

Radu'nun bakışları kapıya kayıyor. Zihninde dönen hesapları görebiliyorum, ailesini koz olarak kullanacak türden bir adam olup olmadığını merak ediyor.

Ana'yı düşünüyorum, inşa edebileceğimiz geleceği. "Ölmeyi hak ediyorsun. Ama beni iyi bir ruh halinde yakaladın ve ben bir çocuğu babasız, bir kadını kocasız bırakacak türden bir adam değilim." Nefesimi ve yoğunluğumu hissedebilmesi için daha da yaklaşıyorum. "Ama bu senin serbest kalacağın anlamına gelmiyor."

Radu sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Samuil-"

Elimi sallayarak sözünü kestim. "Moskova'da işin bitti. Sahip olduğunu düşündüğün güç, saygı ne olursa olsun, hepsi gitti." Duraksadım, gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. "Yarını nasıl geçirirsin, bu senin bileceğin iş. Ama bu anı hatırlamanı, bu merhameti hatırlamanı tavsiye ederim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir tuzağın ipuçlarını arıyor, ama sadece soğuk bir kararlılık buluyor.

"Sizin ve ailenizin gün sonuna kadar vaktiniz var. Ondan sonra hala Moskova'da olursanız, nerede saklandığınızın bir önemi kalmayacak. Sizi bulacağız." Altta yatan tehdit çok açık.

Yenilginin ağırlığı Radu'nun üzerine çöküyor ve yavaşça başını sallıyor. "Biz gidiyoruz."

Radu kendini yukarı iterken kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Bir sonraki hayatının benimkiyle kesişmediğinden emin ol. Çünkü bir dahaki sefere beni bu kadar yardımsever bir ruh halinde bulamayabilirsin."

Yutkunuyor, ölüme yakın deneyiminin gerçekliği yüzünü solgunlaştırıyor. "Anlaşıldı."

Onu serbest bırakarak çıkışa doğru tökezleyişini izliyorum, her adımı yenilmiş bir adamınki gibi. Dışarıdaki adamlarımın mırıltılarını duyabiliyorum ama odayı ağır bir sessizlik dolduruyor. Hepimiz birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz, kardeşlik anlayışımız açık.

Roman araya girerek anı bozar. "Bu..." Doğru kelimeyi arıyor, sonra da "beklenmedik"te karar kılıyor.

Kıkırdıyorum. "Hayat sürprizlerle dolu. Umalım da uyarıya kulak verelim."

Damien, Radu'nun geri çekilen formunu izleyerek, "yapmaması aptallık olurdu," diyor.

Adrenalin azalmaya başladığında, üzerime bir yorgunluk çöküyor. Ama henüz bitmedi. Hâlâ yapılacak işler, güvenliğini sağlamam gereken bir şehir ve görmem gereken bir kadın var.

"Hadi ," diye emrediyorum, bu geceyi geride bırakmaya .

Merdivenlerden inerken botlarımın yankısı, adamlarım tarafından tutulan Romenlerin bastırılmış mırıltılarıyla bastırılıyor. Büyük depo alanı bir faaliyet kovani, ama bir düzen duygusu var. Ne de olsa net bir planla girmiş ve onu mükemmel bir şekilde uygulamıştık.

En yakındaki adama doğru yürüyüp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Bu gece hepiniz Moskova'yı terk edeceksiniz. Anladınız mı?" Sesim soğuk ve doğrudan.

Kuvvetle başını sallıyor, bakışlarında korku belli oluyor. "Evet, efendim. Anlaşıldı."

Komutu tekrarlayarak sıraya devam ediyorum. Birçoğunun yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum; bu gece ikinci bir şans değil, ölüm bekliyorlardı. Radu'ya olan sadakatleri paramparça olmuş olsa da, sözlerim talimatlarımı dinlememeleri halinde onları nelerin beklediğine dair bir uyarı işlevi görüyor.

Ben sözümü bitirirken Roman sırtarak yaklaşıyor ve botuyla bir sandığı itiyor. "Bakın burada ne varmış."

Aşağı baktığımda Radu'nun çetesinin istiflediği işaretlenmemiş banknotlar, silahlar ve diğer eşyaların yığınlarını görüyorum. Oldukça büyük bir vurgun ve artık hepsi bizim. Andrei sırtımı sıvazlıyor, yüzü ciddileşiyor.

"Bunu iyi idare ettin.

Sadece bir infazcı olduğuna emin misin?" Ses tonu gerçek bir merakla karışık saygı .

Ağzımın bir köşesi sırıtıyor. "Benim birçok yeteneğim var kardeşim. Uygulama da bunlardan biri."

Andrei bir kaşını kaldırıyor, açıkça eğleniyor. "Böyle bir liderlikle, hiç kendi operasyonunu yürütmeyi düşündün mü?"

Cevap veremedi telefonum cebimde titremeye başlıyor. ıkardığımda ekranda Viktor'un adının yanıp söndüğünü görüyorum. Ana'nın durumuyla ilgili bir güncelleme bekleyerek, uyandığını ve beni sorduğunu öğrenmeyi umarak cevap veriyorum.

Ama Viktor'un sesi aceleciydi, panik sözlerini bastırıyordu. "Samuil, ben Ana." Kalbim sıkışıyor, kemiklerime soğuk bir ürperti sızıyor. "Ne oldu?"

Bir duraklama oluyor ve o konuşmadan önce sözlerinin ağırlığını neredeyse duyabiliyorum.

"Buraya gelmen gerek. Hemen."

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

SAMUIL

T Hastaneye giden yol bulanıktı. Her geçen saniye sonsuzluk gibi gelir, ama sonunda hastanenin parlak ışıkları görünür.

Uygun bir park yeri bulma zahmetine girmeden yanaştığımda arabanın lastikleri protesto edercesine gıcırıyor.

Arabadan atladığım gibi Roman, Andrei ve diğer kardeşlerim de arkamdan çıkıyorlar. Tek kelime etmeden ana girişe koşuyoruz. Ana'nın odasına doğru koşarken hastane personelinin ve ziyaretçilerin meraklı bakışlarını fark etmiyorum bile.

Kapı hafif aralıktır. Önünde bir doktor silueti duruyor. Yaklaştıkça yüz hatları belirginleşiyor, yüzünde yorgun çizgiler, gözlerinde bitkinlik.

"Doktor," diyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Ana'ya ne oldu?"

Bana baktı, boğazını temizledi ve açıklamaya başladı. "Maruz kaldığı zehir başlangıçta anladığımızdan daha sinsi bir etkiye sahipti. Panzehir hayatını kurtardı ama toksinleri sisteminden tamamen atamadı."

Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Duraklıyor, kelimelerini dikkatle seçiyor. "Zehir kalbini etkiledi. Onu stabilize etmek için saatlerdir çalışıyoruz. Henüz uyanmadı ama onu yakından izliyoruz."

Söylediği her kelime karnıma bir yumruk gibi iniyor. Kardeşlerim sessiz, durumun ciddiyetini kavıyorlar. Yüzlerine yansıyan acıyı görüyorum.

Ama doktorun tavrında beni rahatsız eden bir şey var. Gözleri etrafta geziniyor ve doğrudan göz temasından kaçınıyor. Bir adım daha yaklaşp ona doğru yükseliyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sertçe yutkunuyor, boynundaki nabız hızlanıyor. "Ana'nın kalbi şu anda çok hassas. Zehirden ve sonraki tedavilerden kaynaklanan travma onu savunmasız bıraktı. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama-"

"Ama ne?" Talep ediyorum, sesimdeki öfke açıkça belli oluyor.

Ağır bir iç çekmeden önce tereddüt ediyor. "Hâlâ ormandan çıkamadı."

Oda sessizleşiyor. İçimde soğuk bir öfkenin kabardığını hissediyorum, ama aynı zamanda ezici bir çaresizlik duygusu.

Andrei bir süre sonra sesini sertleştirerek, "O güçlü biri," diyor. "Bunu da atlatacaktır."

Doktor başını sallıyor, yüzü sempatik. "O iyi ellerde. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Ama bu benim için yeterli değil. Tek kelime daha etmeden doktorun yanından geçip Ana'nın odasına giriyorum. Orada solgun ve kırılgan bir şekilde yattığını görünce içim parçalanıyor. Başucuna yaklaşp elini elime alıyorum. Cildi soğuk geliyor, ama nabızı zayıf da olsa dokunuşumla ritmik olarak atmaya devam ediyor.

Başımı eğiyorum, durumun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Ne pahasına olursa olsun, Ana'nın bunu atlatmasını sağlayacağım. Bedeli olursa olsun.

Kapı açılmadan önce hafifçe vurulur ve Viktor'un devasa gövdesi ortaya çıkar. İçeri giriyor ve bir an durup kız kardeşine bakıyor. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum, benim hissettiğim acının aynısını.

"Samuil," diyor sesi sessizliği bozarak, "Görevi duydum. İyi iş çıkardınız."

Başımı sallıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Teşekkürler."

"Onsuz şey aynı değil, değil mi?" Viktor gözlerini Ana'dan ayırmadan yorum yapıyor. "Hiçbir şey eskisi gibi değil," diye itiraf ediyorum, onun varlığının kaybını hissediyorum, onun olumlu

Ruh.

Viktor usulca kıkırdıyor ve yanıma oturuyor. "Biliyor musun, Ana on yaşlarındayken bir ağaç ev istediğine karar verdi. Babamız ona bunun çok tehlikeli olduğunu, çok küçük olduğunu söyledi. Ama o kararlıydı. Böylece kendisi bir tane inşa etmeye başladı."

Endişeme rağmen ilgimi çeken bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tahta parçaları, çiviler, bulabildiği her şeyi topladı. Alet çantasından bir çekiç bile çaldı," diye devam ediyor Viktor, gözlerinde bir gurur parıltısıyla. "Haftalarca o ağaç ev üzerinde çalıştı, alaylarımıza ve aldığı sayısız sıyrık ve çürüklere aldırmadı. Bir gün düştü ve bileğini çok kötü burktu. Hepimiz bunun onun sonu olacağını düşündük. Ama ertesi gün, işte oradaydı, ağaca tırmanıyordu, başladığı işi bitirmeye kararlıydı."

Genç, inatçı Ana'nın azim ve kararlılıkla bir ağaç ev inşa ettiğini hayal ederek gülümsemeden edemiyorum.

"İşte sana Ana. Cehennem gibi inatçı, meydan okumalardan asla geri adım atmaz. İhtimaller ona karşı yığılmış olsa bile." Viktor sözlerinin arasına bir sevgi katarak söylüyor.

Kalbim gururla kabarıyor. İşte sevdiğim kadın bu. Her şeye rağmen kalbime girmeyi başaran, kendi etrafıma ördüğüm duvarları yıkan kadın.

Viktor'un ifadesi değişiyor ve ciddileşiyor. "Doktorlar bana hiç uyanmama ihtimalinin yüksek olduğunu söylediler."

Derin bir nefes alıyorum ve kararlılığımın yeniden arttığını hissediyorum. "Bunun bir önemi yok."

Viktor bana bakıyor, şaşkınlığı bakışlarından belli oluyor. "Ne demek istiyorsun?" "Demek istediğim," doğru kelimeleri bulmak için duraksıyorum, "Ana bir savaşçı, her Kelimenin tam anlamıyla. Daha kötülerıyla karşılaştı ve daha güçlü çıktı. Onun için bu kadarı kabul etmeyeceğim. Ve ondan asla vazgeçmeyeceğim."

Viktor bir an beni inceliyor, bakışları delici. Sonra yavaşça gülümsüyor. "Belki de kız kardeşim için doğru adam sensin."

Ana'ya dönüp bakıyorum, yüzü huzurlu, içinde verdiği savaşla tam bir tezat oluşturuyor. İçimdeki her şeyle onun yanında duracağıma, tıpkı onun benim için yaptığı gibi onun için savaşacağıma yemin ediyorum.

Günler haftalara dönüşüyor. Saçlarım uzuyor ve sakalım asi bir hal alıyor. Yüzümün keskin hatları sakallarımın altına gömülüyor. Ama fark etmiyorum bile. Fark edemiyorum. Tek gördüğüm, tek hissettiğim o. Ana.

Hastane odasının duvarları benim dünyam oldu. Kalp monitörünün ritmik bip sesi benim yeni marşım. Onunla uyanıyorum. Uykuya dalıyorum

ona. Her yumuşak nefes verışı, göz kapaklarının her çırpınışı kalbimin umutla çarpmasına neden oluyor.

Viktor sık sık uğruyor, yiyecek ve temiz giysiler getiriyor, beni yemek yemeye, duş almaya, *yaşamaya* ikna etmeye çalışıyor. Ama her lokmanın tadı ağzımda kül gibi kalıyor. Her duş, umutsuzluğu yıkamak için yapılan boş bir girişim gibi geliyor.

"Samuil," diyor bir gün, bir sandalye çekerek. "Bunu kendine yapmaya devam edemezsin."

"Onu terk etmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim titrek.

"Mesele onu terk etmek değil," diyor Viktor, sesi nazık ama kararlı. "Bu bir denge bulmakla ilgili. İkinizin de iyiliği için."

Ona ters ters bakıyorum ama o hiç çekinmiyor. "O benim kız kardeşim, Samuil. Onu seviyorum.

Ama kendini yok etmeni izleyemem. O bunu istemezdi."

Andrei, Roman, Damien, Leo dönüşümlü olarak ziyarete geliyorlar ve her biri beni içine düştüğüm umutsuzluk girdabından çekip çıkarmaya çalışıyor. Dış dünyadan, işimizden, kurduğumuz imparatorluktan hikayeler getiriyorlar. Sadece yardım etmeye, dikkatimi dağıtmaya çalıştıklarını biliyorum. Ama hepsi çok uzak, çok önemsiz geliyor. Kraliçesi olmayan bir imparatorluk nedir ki?

Roman saçımla ilgili şakalar bile yapıyor, "Vahşi adam görüntüsü vermek istiyorsan, bunu başardın" diyor. Ardından bir kıkırdama geliyor. "Yine de hemşireleri korkutabilir."

Sonra bir akşam, batan güneşin altın ışıkları panjurlardan süzülüp Ana'nın solgun yüzüne sıcak bir parıltı yayarken, erkek kardeşi bir amaç uğruna içeri giriyor. Eşikte duruyor, bakışları kız kardeşi ve benim aramda gidip geliyor.

"Onu seviyorsun," diyor. Bu bir soru değil.

"Sahip olduğum her şeyle," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek.

Gülümsüyor, gözlerinde bir parça hüznün var. "O zaman bu şekilde yok olup gitmeni istemeyeceğini biliyorsun."

Gözlerimi kaçırıyorum, sözlerinin ağırlığına dayanamıyorum. Onların gerçekliğine. "Savaşıyor Samuil," diye devam ediyor Viktor. "Her an, o bize, sana geri dönmek için savaşır. Ve o savaşırken, senin de yaşaman gerek. Onun için. İkiniz için."

Sözleri içime işliyor, sertçe vuruyor. Haklı olduğunu biliyorum, onun için yaşama gücünü toplamam gerektiğini biliyorum, onun bize geri gelmesini sağlamak için. Sonra oldu.

Ana'nın odasındayım, göğsünün inip izliyorum, sessizce uyanmasını, sonsuz sevgimi hissetmesini istiyorum. Birden gözleri dalgalandı.

açık, odayı araştırıyor, sonunda bana yerleşiyor. Nefesimi tutuyorum, konuşamıyorum.

Gelgitli bir rahatlama dalgası üzerime çöküyor. Haftalardır umut olan bir alevdi, ama tek bir anda, ateşli bir alevle hayata geri döndü. Bir zamanlar ulaşamadığım ifadesiz bir alemde kaybolmuş olan yüzü yeniden canlılık kazanıyor. Her korku, huzursuz gecelerime musallat olan her kabus düşüncesi buharlaşıyor.

Korkuyla sıkışan kalbim sevinçle kabarıyor, göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Geri döndü.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda ruhumdan binlerce zincirin ağırlığı kalkıyor. O anda dünya sıfırlanıyor ve her şey yeniden mümkünmüş gibi geliyor.

Gözlerini kırıştırıyor ve uyuşturucunun etkisiyle dikkatinin dağıldığını görebiliyorum. Ama orada bir pırıltı, bir kıvılcım var. "Samuil," diye fısıldıyor, sesi kısık ama sıcaklıkla dolu.

Daha yakına eğilip elini tutuyorum. "Hey, sert kız."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "İnanılmaz bir rüya gördüm." Boğazını temizleyerek gözlerini kırıştırıyor. "Buna inanamayacaksınız."

Kıkırdıyorum, oyun oynuyorum. "Dene beni."

Derin bir nefes alıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Kör edici ışıklar ve sağır edici tezahüratlarla dolu devasa bir arenanın ortasındaydım. Ve MMA eldivenleri giyiyordum, attığım her yumruk, her kaçış mükemmeldi."

Merakla kaşımı kaldırdım. "Sen, bir MMA dövüşçüsü müsün?"

Başını sallıyor, gözlerinde bir parça gurur var. "Sıradan bir dövüşçü değil. Nihai dövüş şampiyonu. Her maç bir zaferdi. Her rakip minderle tanıştı."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Senin cüssendeki biri için bunun zor bir iş olduğunu söyleyebilirim. Ama yine de seni dövüşürken gördüm."

Sırıttırıyor ve ateşinin geri döndüğünü görebiliyorum. "Yenilmezdim. Her nakavtta kalabalık çılgına dönüyordu. Ama onu gerçekten özel yapan şey..." Tereddüt ediyor, bakışları yumuşuyor, "... sendin."

"Ben mi?" diye soruyorum, gerçekten şaşırarak.

Ana başını sallıyor. "Tam orada ön sıradaydın. Koçum olarak değil, menajerim olarak değil, ama en büyük hayranım olarak. Attığım her yumrukta, her zaferde, her anda oradaydın, beni destekliyordun, herkesten daha yüksek sesle kükrüyordun."

Bu görüntü karşısında boğazım düğümleniyor. "Güzel bir rüyaya benziyor," diye fısıldıyorum.

Hafifçe yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Öyleydi. Ama burada seninle uyanmak, bu daha da iyi."

Sessizlik aramızda uzanıyor, rahat ve sıcak. Yanağını okşuyorum, başparmağımın sert ucu yumuşak teninde geziniyor. "Ana," diye mırıldanıyorum, sesim duygu yüklü. "Seni seviyorum. Düşündüğümde çok daha fazla."

Gülümsüyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Ben de seni seviyorum, Samuil. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

ANASTASIA

A Hastaneden çıkarken bizi serin bir hava karşılıyor ama benim tek odaklanabildiğim içinde bulunduğum lanet tekerlekli sandalye.

Bacaklarımın üzerine örttüğüm şalı düzelterek, "Hepimiz anladık," diye başlıyorum, "bu geçici bir aksilik. Yeni bir yaşam tarzı seçimi değil."

Viktor kıkırdıyor, Samuil ise elimi nazikçe sıkıyor. Andrei'nin gülümsemesini gizlemeye çalıştığını fark ediyorum.

"Kimse senin direncini sorgulamıyor Ana," diye mırıldanıyor Samuil, sesi yumuşak ama içindeki mizah açık.

"Evet," diye karşılık veriyorum, ama ses tonum şakacı, "çünkü bunu yaparlarsa, tekerlekli sandalyedeki bir kadının nasıl hala kış tekmeleyebileceğini ilk elden görmüş olurlar."

Sandra yanıma kayıyor. "Kelimelerle aran her zaman iyiydi," diyor şakacı bir şekilde.

Viktor bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "İyileşmeyi bir tehdide dönüştürmeyi kız kardeşime bırakın."

Omuz silkiyorum, küçük bir gülümseme sert yüzüme ihanet ediyor. "Siz çocukları tetikte tutmak lazım."

Aramızda ortak bir hafiflik anı yaşanıyor ama geçen haftaların travması hâlâ ağırlığını koruyor. Samuil'in yüzüne kazınmış endişe çizgilerinde, Andrei'nin kaşlarının çatıklığında ve Sandra'nın gergin duruşunda bunu açıkça görebiliyoruz.

Samuil boğazını temizleyerek kısa süren neşeyi bozuyor. "Planımız," diye söze başlıyor, gözlerini bir saniye bile kaçırmadan, "Ana'nın iyileşene kadar benimle kalması."

Viktor başını sallar. "Mantıklı. Senin evin ailenin evinden daha kolay ulaşılabilir ve hastaneye de daha yakın... bilirsin işte."

"Sürekli gözetime ihtiyacım yok," diye araya giriyorum, gururumun sızladığını hissederek. Bunu tamamen kastetmemiştim ama yine de kelimeler ağzımda hafif acı bir tat bırakıyor.

Sandra güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Bu gözetimle ilgili değil canım. Mesele seni önemseyen ve iyileşmene yardımcı olacak sevdiklerinle çevrili olman."

"Ve Samuil'e de göz kulak olabilecek, beni boğmadığından emin olabilecek biri," diye takılıyorum ona yan gözle bakarak.

Samuil gözlerini deviriyor ama ifadesindeki sıcaklığı ve şefkati saklayamıyor. "İnan bana, bu inatçılığınla bir tabur bile seni boğamaz."

Andrei sırtıyor. "Viktor'dan almış."

Kardeşim omuz silkiyor, yüzünde alaycı bir suçlama var. "Suçluyum."

Ortam şimdi daha aydınlık, şakalaşmalar endişenin gölgesini bir süreliğine de olsa uzaklaştırıyor. Önümüzdeki yolun kolay olmayacağını biliyorum. Zehrin anıları, dayanılmaz acılar, bilinçsiz geçen haftalar... Hepsi zihnimin kuytu köşelerinde gizleniyor. Ama şimdi etrafım sevdiklerimle çevrili, kendimi şimdiki zamanın tadını çıkarmaya bırakıyorum. Şakalar, kahkahalar, bu işte birlikte olduğumuza dair ortak anlayış.

Arabanın motorunun uğultusu sokakların hafif ritmiyle birleşiyor. Pencereden dışarı bakıyorum, Moskova'nın mimarisinin istikrarlı ilerleyişi gözümün önünden geçiyor. Sadece birkaç haftalığına hapsolmuş olmama rağmen dışarıdaki dünya uzak bir anı gibi geliyor. Tanıdık sahneler -pirozski satan satıcılar, parklarda koşuşturan çocuklar, tarihi binaların ihtişamı- hepsi bana derin ve tatmin edici bir nefes aldırıyor.

"Bunu özlemişim," diyorum Samuil'den çok kendime. Şehir aynı görünüyor ama benim yeni yeni değer kazanan gözlerime biraz daha parlak görünüyor.

Samuil'in sesi hayallerimi böldü. "Dünya seni de özledi."

Duygusallığına kıkırdıyorum ama dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi gizleyemiyorum. Sokakları arşınlarken aniden bir şeyin farkına . I

Samuil'e dönüp bir kaşını kaldırdı. "Biliyor musun, bir süredir bu işlerin dışındaydım ama bu hastaneye yakın bir yerde yaşamadığından oldukça eminim."

Direksiyonu tutuşu bir an için sıklaşıyor. "Her zamanki gibi gözlemci," diyor ve bana yarım bir gülümseme gönderiyor. "Mekânda bir değişiklik oldu."

"Mekan değişikliği mi?" Yankıladım, merakım arttı. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alır. "Olanlardan sonra, eski dairemin senin iyileşmen için ne yazık ki yetersiz olduğunu fark ettim. Yeterince büyük değildi, yeterince güvenli değildi."

Ben net bir cevap isteyemeden, bir dönüş yapıyor ve Khamovniki'nin lüks mahallesinde çarpıcı bir yapının önünde duruyoruz. Komşu binaların üzerinde yükselen apartmanın cephesi, modern mimari ve klasik Moskova zarafetinin bir karışımı olarak öğleden sonra güneşinde parlıyor.

Neredeyse nutkum tutuldu. "Samuil... bu..."

Arabayı park ediyor ve bana dönüyor, gözlerinde bir parça endişe var. "Evet. Yeni evimize hoş geldiniz. En azından şimdilik."

Gözlerimi kırıştıtırıp bu büyük jesti anlamaya çalışıyorum. "Burayı benim için mi tuttun?"

Elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde mahcup bir sırıtış var. "Şey, bizim için. Bak Ana, mesele sadece yer ya da güvenlik değil. Mesele senin iyileşebileceğin ve hiçbir endişe duymadan birlikte olabileceğimiz bir ortam yaratmak." Bir duraklama oldu. "Ve eğer nefret edersen, bu geçici olabilir."

Kalbim şaşkınlık, minnettarlık ve sevginin karışımıyla kabarıyor. "Samuil," diye fısıldıyorum, sesim duygudan boğuluyor. "Bunu yapmak zorunda değildin..."

Dudaklarıma hafifçe sözümü kesti. "Ben istedim. Bizim için."

Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim kelimelerin yakalayamayacağı bir duygu derinliğiyle dolu.

Geri çekilerek alaycı bir gülümseme attım. "Yine de zehirlenmenin bana Khamovniki'de bir çatı katı kazandıracağını bilseydim, bunu daha önce düşünebilirdim."

Samuil gülerken başını sallıyor. "Sadece sen, Anastasia. Sadece sen."

Kayarak açılan elektrikli kapıların hafif uğultusu bizi karşılıyor ve modern zarafetin timsali olan geniş bir lobi ortaya çıkıyor. Cilalı mermer zeminler şık sarkıt lambalardan gelen hafif aydınlatmayı yansıtırken, her biri bir diğerinden daha sanatsal minimalist mobilya parçaları mekânı noktılıyor. Bu zenginlik karşısında hayrete düşmekten kendimi alamıyorum; sanki bir mimarlık dergisinin sayfalarına adım atmış gibiyiz.

Samuil tekerlekli sandalyeyi iterken, lobinin ortasındaki pırıl pırıl su özelliğini geçip, bizi karşılayan üniformalı kapıcının yanından geçiyoruz.

Bizi başıyla selamladı. Asansör sessiz olduğu kadar hızlı ve birkaç dakika içinde çatı katındayız.

Kapılar nefesimi kesen bir yaşam alanına açılıyor. Gözüme çarpan ilk şey ışık oluyor; tavandan tabana pencerelerden önümüzde Moskova'nın bir panoraması uzanıyor. Şehrin ünlü kuleleri, kubbeleri ve gökdelenleri, batan güneşin yumuşak tonlarıyla boyanmış detaylarıyla sergileniyor. Lüks kanepeler, soyut sanat eserleri ve mermer bir duvarın içine yerleştirilmiş şık bir şömine ile lüks bir açık konsept yaşam alanı bizi çağırıyor.

Ancak iç mekân ne kadar çarpıcı olsa da beni büyüleyen manzara oluyor. "İnanılmaz," diye fısıldıyorum, bakışlarım Yedi Kız Kardeş'in silüetlerinin akşam gökyüzünü deliyor gibi görüldüğü ufka sabitlenmiş.

Samuil eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Henüz en iyi kısmını görmedin."

Beni bir koridora yönlendiriyor ve her dönüşte beklentim artıyor. Büyük bir odanın kapısı açıldığında afallıyorum.

Önümde son teknoloji bir spor salonu uzanıyor, kişisel bir daireden değil, üst düzey bir fitness merkezinden beklenecek türden. Her şey var: ağırlıklar, kardiyo makineleri, direnç bantları, matlar ve odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan aynalı bir duvar. Bir tarafta fizik tedavim için ayrılmış bir alan var.

"Bunu benim için mi yaptın?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, duygularım taşmakla tehdit ediyor.

Samuil omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir tebessüm belirliyor. "Hazır olduğunda dövüş formuna geri dönmek isteyebileceğini düşündüm. Ama her şeyden önce

-Kurtarma."

Yaptığı şeyin, ihtiyaçlarımı ve tutkularımı ne kadar derinlemesine düşündüğünün farkına varmak bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum, üzüntüden değil, ezici bir minnettarlık ve sevgiden. Düşüncesizce kendimi tekerlekli sandalyeden yukarı çekiyorum ve bir an için dengemi kaybediyorum. Samuil beni sabitlemek için hamle yapıyor ama önce ben kollarımı ona doluyorum ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum boynuna doğru, teninin sıcaklığını, altındaki sabit nabızı hissediyorum.

Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Başka bir şey söylemeden eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Umutla, vaatle ve en önemlisi aşkla dolu bir öpücük bu.

Derin bir nefes alıyorum, olan biten her şeyin ağırlığı çöküyor. "Samuil," diye başlıyorum, sesim titreyerek, "Ne kadar aptalmışım. Sana karşı ne kadar derin duygular beslediğimi daha önce nasıl fark edemedim? Her gün neden benden vazgeçip başka birini bulmadığını merak ediyorum, başa çıkması daha kolay birini, bu kadar çok duvarı olmayan birini."

Göğsünden gelen derin bir sesle kıkırdıyor ve hafifçe sinirlenerek başımı kaldırmama neden oluyor. "Bu kadar komik olan ne?" Amaçladığımdan daha keskin bir tonda talep ediyorum.

Samuil sırtıyor, gözlerinde bir parça muziplik var. "Anastasia, tüm sertliğine, gücüne ve direncine rağmen aşk hakkında hâlâ öğrenmen gereken çok şey var."

Kafam karışmış bir halde başımı eğip gözlerimi kısıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ta ki dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar. "Aşkla, Ana," diye fısıldıyor, sıcak nefesi tenime değiyor, "vazgeçmek diye bir şey yoktur."

Ben cevap veremediğim dudakları dudaklarımda, kelimelerin anlatamadığı her şeyi anlatan yumuşak, kalıcı bir öpücük.

CHAPTER 29

ANASTASIA

Bir ay sonra.

Tağırlıkların metalik çınlamaları ve torbalara atılan yumrukların ritmik gümürtüsü odayı dolduruyor. Şakağımdan ter damlarken Samuil'in etrafında dönüyorum, bakışlarım ona sabitlenmiş. Zahmetsizce hareket ediyor,

güç ve hassasiyetin zarif bir dansı. Öte yandan ben hâlâ biraz dengesiz hissediyorum. İyileşme süreci, zehir ve hastanede geçirdiğim haftalar beni çok etkiledi.

"ama Ana," diye homurdanıyor, biraz sırtarak. " tutuyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, sinirli bir şekilde. "Deniyorum Samuil."

"Hayır," diye düzeltiyor ses tonunu keskinleştirerek, "çok fazla düşünüyorsun. Korkmayı bırak. Kendini tutmayı bırak. Gel bana."

Bir an için tereddüt ediyorum, son olayların gölgeleri beni çekiştiriyor. Ama Samuil'in umut dolu gözlerine baktığımda, bir adrenalın patlaması hissediyorum. Birdenbire tüm endişelerim, şüphelerim, aklımdan çıkmayan anılarım... hepsi uçup gidiyor.

Bir kükremeye ona saldırdım. Antrenmanımız yoğunlaşıyor. Ne zaman bir yumruk indirmeye çalışsa, savuşturuyor, kaçıyor ya da kafa kafaya vuruyorum. Güç ve hıza dayalı bir hareket ritmi yaratıyoruz.

Sonunda bir açıklık buldum ve bir yumruk sağanağı başlattım. Bir, iki, üç, her biri hedefini buluyor. Samuil homurdanıyor, ilerleyişimi engellemeye çalışıyor,

Ama devam ediyorum, içimde o tanıdık ateşin tutuştuğunu hissediyorum. Uzuvarım akıcı bir şekilde hareket ediyor, her vuruşum bir öncekinden daha emin.

Ve sonra, başladığı gibi aniden bitiyor. Nefes nefese geri çekiliyorum, göğsüm kabarıyor. Gözlerimdeki keskin ter sızısı çabamın kanıtı. Samuil de aynı şekilde bitkin görünüyor ama gözlerinde gururlu bir parıltıyla sırtıyor.

"Sana söylemişim," diyor oflayarak, alındaki teri silerek. "İçinde olduğunu biliyordum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, yorgunluğum jestimi biraz orantısız yapıyor. "Sanırım yaptım. Teşekkürler koç."

Kıkırdıyor ve beni sabitlemek için elini uzatıyor. "Her zaman seni itmek için buradayım, bunun için beni yumruklamak istediğinde bile."

"Özellikle o zaman," diye takılıyorum derin bir nefes alarak. Acıya ve yorgunluğa rağmen, içimde yeni keşfedilmiş bir güven filizleniyor. Samuil yanımdayken kendimi durdurulamaz hissediyorum.

Şişelenmiş suyun soğuk ısırtığı kavrulmuş boğazımı ferahlatıyor. Büyük pencerenin yanındaki pelüş mindere oturuyoruz, Moskova'nın genişleyen şehir manzarası altımızda uzanıyor. Altın kubbeleri, gümüş kuleleri ve öğleden sonra güneşinin altında parıldayan kıvrımlı Moskova Nehri ile nefes kesici. Tüm ihtişamıyla Rusya'nın kalbi.

"İşte benim büyüdüğüm yer," diyerek uzaktaki ufukta yer alan bir bina kümesini işaret ediyorum. Çocukluğumun yaramazlıklarını, geceleri Viktor'la birlikte fırını basmak için gizlice dışarı çıkışımızı ve bizi süpürgeleriyle kovalayan mahallenin babuşkalarından çılgınca koşarak kaçışımızı anlatıyorum.

Samuil kıkırdıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Şurada," diye şehrin cesur ama çekici bir bölümünü işaret ediyor. "İlk kavgama girdim. Bir arkadaşımı savunuyordum. İki dişimi kaybettim ama saygı kazandım."

Nostaljinin üzerimizden akıp gitmesine izin vererek daha fazla anıyı paylaşıyoruz, ama sonra Samuil'in yüzünde bir gölge fark ediyorum. Bakışları mesafeli, düşünceleri derin ve okunamaz hale geliyor. Bu onun yapacağı bir şey değil, bu yüzden doğal olarak araştırmak zorundayım.

Ona doğru eğilip şakacı bir şekilde dürtüyorum, "Çıkar ağzındaki baklayı. Aklından neler geçiyor?"

Gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri dışarıdaki alacakaranlığın tonlarını yansıtıyor. "Bu sınırların ötesindeki hayatı deneyimleme hayalinden bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Tehditlerin ve sürekli tetikte olmanın ötesinde?"

Kaşımı eğlenerek kaldırıyorum ama devam etmesine izin veriyorum. "Belki Amerika'da yaşamak için?"

Kalbim küt küt atıyor. "Amerika mı?" Böyle bir düşüncenin cüretkârlığı - Moskova'dan, evimden kopmak - aynı anda hem bunaltıcı hem de heyecan verici geliyor.

Bakışlarımı sabit tutuyor. "Düşünsene Ana, hayatımızı kendi şartlarımıza göre inşa ettiğimizi. Kendi hikâyemizi yazabileceğimiz bir yerde olabiliriz.

Kendi spor salonumuzu kurar, dövüşçüler yetiştirir ve belki, sadece belki, biraz normal bir hayat buluruz." Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Biz mi? Normal mi? Ama ilgi çekici." Yüzüne bakıyorum, yarı yarıya bunun bir şaka olduğunu anlamayı umuyorum. Bunun yerine karşılaştığım tek şey içten bir ciddiyet.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, dokunuşunun sıcaklığı beni topraklıyor. "Her gün hikayemizi nasıl yeniden yazabileceğimizi düşünüyorum Ana. Neden yeni bir bölüm başlatmıyoruz? Bir Amerikan bölümü."

Böyle bir değişimin ağırlığı yadsınamaz. Yeni bir hayat, alışılmadık sokaklar, yeni zorluklar, bilinmeyen çok şey var. Yine de Samuil'in umutla parlayan gözlerine baktığımda, bu fikir daha az korkutucu görünüyor. Böyle bir yolculuğa birlikte çıkacağım biri varsa, o da odur.

"Amerika," diye fısıldıyorum, bu isim hayallerim ve vaatlerimin bir karışımıyla çalkalanıyor. "Bu ülkenin gördüğü en sert MMA koçu olacağım."

Kahkahası odada yankılanıyor ve dudaklarıma geniş bir sırıtış yayılmasına neden oluyor. "Bundan hiç şüphem yok."

Bedenlerimizin sıcaklığı sadece efordan değil, duygulardan da kaynaklanan bir ısı yayıyor. Aşağıda Moskova'nın uçsuz bucaksız genişliği uzanırken, sanki kendi dünyamızda asılı kalmışız gibi hissediyoruz. samimi bir sessizlik var, sadece ortak nefeslerimizin sesleri ve aşağıdaki şehrin gürültüsü tarafından kesintiye uğruyor.

Başımı geniş omzuna yasladığımda Samuil'in tanıdık kokusu bir anda içimi kaplıyor. Koku sarhoş edici, bana onun kucağına sarıldığım geceleri, karanlıkta fısıldanan konuşmaları ve kelimelerin gerekli olmadığı anları hatırlatıyor. Onun varlığı her zaman bir çapa gibi hissettirdi, en zor zamanlarda bile beni toprakladı. Duyularım yükseliyor, beni ona yaklaştırıyor ve yanımdaki adamın katıksız fizikselliğinin tadını çıkarıyorum. Yontulmuş ve sert vücudu her zaman hem rahatlık hem de arzu kaynağı olmuştur. Başımı kaldırarak, beni kendine çekmekte asla başarısız olmayan o delici gözlere bakıyorum. Batan güneşin ışığı onları altın rengine büründürüyor ve daha da büyüleyici hale getiriyor. "Biliyor musun," diye başlıyorum, sesimde şakacı bir tonla, "savaşmaktan başka yapabileceğim, kendimi yeterince iyileşmiş hissettiğim bir şey daha var."

Sırıtişı anlık, muzip ve tamamen anlayışlı. Daha fazla ayrıntıya girmeme gerek yok. Birbirimizi okumak, tek kelime etmeden diğlerinin ne düşündüğünü tam olarak bilmek konusunda her zaman esrarengiz bir yeteneğimiz olmuştur. "Yatak odasında ikinci raunt?" diye alay ediyor, sesi çok iyi bildiğim o boğucu tona düşüyor.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor, kalp atışlarım az önceki fiziksel efordan değil, gelecek olanın vaadinden dolayı hızlanıyor. "Sıra sende."

OceanofPDF.com

CHAPTER 30

ANASTASIA

T Spor salonundan yatak odasına giden yol elektrikli, arzu ve beklenti dolu. Loş odaya adım attığımızda, şehirden gelen ortam ışığı duvarları yumuşak, parıltılı bir ışıltıya boyuyor. Yatak odası Samuil'in minimalist ama lüks zevkinin bir başka kanıtı. Ortada, akşam gökyüzünü yansıtan koyu mavi çarşaflarla örtülü devasa bir kral yatak yer alıyor. Uzun, aynalı gardıroplar pencere duvarının karşısında duruyor, şehir ışıklarını yansıtıyor ve odaya derinlik katıyor.

Tavandaki gömme aydınlatma yumuşak bir aydınlatma sağlayarak gece için mükemmel bir koza oluşturur.

Mıknatıs gibi birbirimize çekiliyoruz ve dudaklarımız her geçen saniye daha da artan bir coşkuyla birbirine çarpıyor. Dünya, sıcaklık ve tutkunun karışımında bulanıklaşıyor. Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum, her şey daha da güçleniyor - dudaklarının benimkilere değme hissi, kirli sakalının tenimi sıyıran dokusu ve vücudunun ağırlığı nazik bir iddialılıkla üzerime çöküyor.

Birden bir baş dönmesi hissi kaplıyor içimi. Yoğunluktan değil, yine de bu kesinlikle bir faktör. Nefesimi tutmaya çalışarak hafifçe geri çekiliyorum. Samuil'in yüzünde hemen bir endişe belirliyor. "Ana, iyi misin?"

Sersemliğime rağmen aklım beni tamamen terk etmedi. Gözlerimde alaycı bir parıltıyla başımı eğerek sırtıyorum. "Ne diyebilirim ki? Başımı böyle döndürme gücüne sahip olan tek erkek sensin."

Kıkırdıyor, göğsünü titreten ve omurgamda karıncalanmalara yol açan gürleyen bir ses. "Ben her zaman unutulmaz olmayı hedeflerim."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, parmaklarım yüzünün hatlarında geziniyor ve her bir ayrıntıyı takdir ediyor. "İnan bana, öylesin."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, hızımız daha kasıtlı ama daha az tutkulu değil. Giysilerimiz bir engel haline geliyor ve engellerden kurtulmak için birlikte çalışarak temas için yalvaran tenimizi ortaya çıkarıyoruz.

Yatağa yuvarlanırken serin ipeğin sıcak tenimde yarattığı his beni ürpertiyor. Samuil'in ağırlığı beni pelüş yatağa bastırıyor ve tüm içgüdülerim beni onu daha da yakınıma çekmeye, onu daha fazla hissetmeye itiyor. Odanın genişliği küçülüyor, sadece ikimizi kendi samimi özlem ve aşk evrenimizde bırakıyor. Her his, her dokunuş büyütülüyor. Birbirimizi yeniden keşfediyoruz, zaman ve denemelerle daha da derinleşen bir sevgi yolculuğu.

Samuil ve ben, dudaklarımız hararetle birbirimizi ararken, uzuvlarımız ve tutkumuz birbirine karışıyor. Her ten teması ve kısa süreli dokunuş diken diken ediyor. Yoğun ve samimi ama yine de bir şey düşüncelerimin sınırlarını

Kendimi geri çekilirken buluyorum, ani bir tereddüt hararetle bağlantımızı kesmeme neden oluyor. Samuil tavrımdaki değişimi hemen hissediyor, endişesi gözlerini gölgeliyor. "Hey," diyor parmak uçlarıyla yüzümü okşayarak, "neler oluyor? Eğer kendini buna hazır hissetmiyorsan, durabiliriz. Baskı yok."

Duyarlılığı karşısında yüreğim kabarıyor. "Ondan değil. İnan bana," diyorum gülerek, "hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Kaşları şaşkınlık ve merak karışımı bir şekilde çatılıyor. "O zaman nedir? Konuş benimle."

Yaramaz bir sırtışla, şakacı bir iç geçirdim. "O zamandan beri... biliyorsun, esaret? Onu aklımdan çıkaramıyorum." İtiraf ederken yanaklarım hafifçe ısınıyor. "Hastanedeki iyileşme sürecimde bile, onun, bizim anılarımız zihnimi meşgul etti. Hem de çok."

Samuil'in gözleri merakla kararıyor, ağzının kenarından bir sırtış geçiyor. "Gerçekten mi? Eğer istediğin buysa, bunu yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Yatağımın başucundaki çekmecedan bir dizi ipek bağ getirdiğinde heyecanlı bir bekleyiş hissediyorum. Nazikçe ama sıkıca, bileklerimi ve ayak bileklerimi

Yatağın dört köşesine. Yumuşak malzeme ısınmış tenime karşı serin bir his veriyor, bağlı olma hissi hem heyecan verici hem de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Samuil'in yaptığı her hamlede, bir sonraki hamleyi beklemekten kendimi alamıyorum. Dokunuşu şefkatli ama odaklanmış ve kısıtlamalar her okşamayı, her öpücüğü güçlendirilmiş hissettiriyor. Güven, boyun eğme ve zevk, verme ve kontrolü ele alma arasında hassas bir denge var.

Samuil hisleri nasıl ortaya çıkaracağını, beklentiyi neredeyse dayanılmaz bir seviyeye nasıl çıkaracağını çok iyi biliyor. Her dokunuş, her alaycı vuruş, beni çılgına çevirmek, beni sınıra daha da yaklaştırmak için tasarlandı.

Haz ve savunmasızlığın sarhoş edici birleşiminde kendimi kaybediyorum. Dünya küçülüyor, sadece Samuil ve beni yatak odamızın mahrem alanında bırakıyor, aramızdaki inanılmaz bağ daha da derinleşiyor. Hem kısıtlanmış hem de uyarılmış olma hissi heyecan verici.

Samuil'in ağzı en hassas noktayı buluyor, her his daha da güçleniyor. Dudaklarının hissi, dilinin alaycı dokunuşları ve tepkilerimi izlerken gözlerindeki yoğunluk sadece zevkimi artırıyor.

Nefesime konsantre oluyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. El ve ayak bileklerimi saran ipek bağlar, paylaştığımız güven, kendime verdiğim kırılganlık inanılmaz derecede tahrik edici. Zevk dalgalarının üzerime çöküp boğazımdan derin bir inilti çıkarması çok uzun sürmüyor.

Ama Samuil'in benimle işi henüz bitmedi.

Usta elleriyle bağları ayarlıyor ve beni zahmetsizce dizlerimin üzerine çöktürüyor. Pozisyon değişikliği, maruz kalma hissi, içime başka bir heyecan gönderiyor. Şimdi arkamda, uzunluğu kıvrımlarıma baskı yapıyor, elleri kalçalarımda sağlam.

Aletini içime derinlemesine sokarken hareketlerindeki gücü hissedebiliyorum. Bu his beni eziyor, nefesimi kesiyor. Her itiş, her hareket, içime yayılan zevk sarsıntıları gönderiyor. Kontrolü ele geçirme şekli ham ve ilkel ve ben bundan zevk alıyorum.

Bu sefer çok farklı hissediyorum. Kırılganlık, güven, tam teslimiyet, sarhoş edici. Ritmin içinde kendimi kaybediyorum, onu hissediyorum. Düşünmek yok, tereddüt yok, sadece saf, katıksız bir ihtiyaç var. Ve o beni gittikçe uç noktaya yaklaştırmak, tamamen teslim oluyorum, zevk dalgaları bir kez daha üzerime ykanıyor.

Yoğun ve güçlü. Ve bittiğinde, dünya geri geliyor, beni nefessiz ve doygun bırakıyor.

Samuil'in parmakları nazik ve kasıtlı bir şekilde bağları çözerek beni serbest bırakıyor. Bağların hissi tenimde, az önce yaşadığım heyecanın hafif bir hatırlatıcısı olarak kalıyor. Beni ters çevirdiğinde, bakışlarının sıcaklığıyla karşılaşıyorum, o yoğun gözler benimki kadar güçlü bir ihtiyacı yansıtıyor.

Bacaklarımı beline dolayarak onu aşağı çekiyorum ve arzuladığım derinliğe doğru yönlendiriyorum. Üzerimdeki ağırlığı, vücudunun benimkine bastırması tam da arzuladığım şey. Artık serbest olan ellerim sırtının genişliğinde dolaşüyor, derinin altındaki kasların oyununu, onun sıcaklığını hissediyor. Her dokunuş, her öpücük daha yoğun hissettiriyor.

Dünya yeniden daralıyor, sadece kalp atışlarımızın ritmine, tenin ten üzerinde kaymasına, odayı dolduran karşılıklı arzumuzun seslerine odaklanıyoruz. Bu fiziksel olmanın ötesine geçti; duygusal, ruhani. Hareketlerimiz daha da umutsuzlaştıkça, bu adama karşı hissettiklerimin hayal edebileceğimden daha derin, daha derin olduğunu fark ediyorum. Bu o kadar güçlü bir aşk ki neredeyse dayanılmaz.

Son bir hamle ve gırtlaktan gelen bir homurtuyla Samuil'in siki seğiriyor ve içimin derinliklerine akıyor, ben de onunla birlikte boşalırken amımın onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

Yanıma yığılıyor, nefeslerimiz kesiliyor, uzuvlarımız birbirine dolanıyor. Boynuna sokuluyorum, tenine yumuşak öpücükler konduruyorum ve ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyorum. Orada , az önce paylaştığımız derin yakınlık bağımızı güçlendiriyor. Her şey doğru, mükemmel hissettiriyor.

Pencerenin dışındaki şehrin sessiz uğultusu Samuil'in göğsünün başımın altında ritmik bir şekilde yükselip alçalmasına eşlik ediyor. O anın içinde rahatlarken, bedeninde bir gerginlik, parmaklarını saçlarımda gezdirirken bir tereddüt hissedebiliyorum. Bir şeyler saklıyor ve ben onu bunu anlayacak kadar iyi tanıyorum.

"Tamam, dökül bakalım," diyorum, dirseğimi kaldırıp gözlerinin içine bakarak.

Bakışlarımla buluşuyor, gözlerini bir yumuşaklık, yeni keşfedilmiş bir kırılganlık dolduruyor. "Ayrılmak için Bratva'dan onay almamız gerekiyor ve bu garanti değil," diyor. Bir duraksama oluyor, tamamlanmamış bir cümle asılı kalıyor.

"Ve?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Moskova'nın en azılı savaşçılarından bazılarıyla yüzleştim. Şifreli ipuçlarının hiç şansı yok.

Muhtemelen enemin inatçı duruşuna bakarak kıkırdıyor. "Sadece o değil, Ana." Bu seferki duraklama daha uzun sürüyor ve ben sabırla bekliyorum. "Düşündüğüm başka bir şey daha var ama bunu nasıl dile getireceğimden emin değilim."

Merakım arttı, doğruldum. "Tüm dikkatim sende, o yüzden söyle." Bir an kelimeleri arıyor gibi görünüyor. Sonra konuyu saptırıyor. "Şuna ne dersiniz? Giyiniriz, akşam yemeğine gideriz ve orada her şeyi konuşuruz. Dışarıda güzel bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. İyileşmen için bir kutlama. İkimiz de bunu kullanabiliriz."

Taktiğı beni tamamen yanıltmıyor. Konuşmayı değiştirmeye çalışıyor, muhtemelen aklında ne varsa ona nasıl yaklaşacağını bulmak için kendine zaman kazandırmaya alışıyor. Ama dışarıda bir gece geçirme ihtimalinin, özellikle de bir hastane odasına ve bu çatı katına hapsedikten sonra, cazip olduğunu inkar edemem.

Teklifini düşünüp gözlerinde bir ipucu arıyorum, sonra iç çekiyorum. "Tamam, ama sadece lüks bir yer olursa. Neredeyse iki aydır hastane önlükleri ve eşofmanlarla yaşıyorum. Beni yeniden kadın gibi hissettirecek bir şeyler giymek istiyorum."

Gülümsemesi genişliyor ve hayran olduğum o muzip kıvılcımı ortaya çıkartıyor. "Kendine bir anlaşma buldun."

CHAPTER 31

SAMUIL

L Avish ahşap paneller ve Rus folklorunu tasvir eden sanat eserleri sarıyor. Eski deri bir sandalyeye oturmuş, tüm kaslarım gergin bir şekilde bekliyorum.

Beklenti, bir duvara hakim olan büyük saatin her saniye tik taklarıyla artıyor.

Andrei ve Sandra girişlerini yaparlar ve varlıkları hemen odayı doldurur. Her ikisinin de belirgin bir otorite havası var; Andrei'nin çerçevesi güç yayıyor ve Sandra, bilinen keskin kenarı ile çatışan gizli bir zarafete sahip.

"Samuil," diye selamlıyor Andrei, gözlerinde bir parça merakla.

"Ana nasıl iyileşiyor? Hastaneden ayrıldığından beri onu görmedik," diye soruyor Sandra, bakışlarını sabit tutarak.

Andrei'nin sert yüzünde endişeli bir ifade beliriyor ve ekliyor: "Çok şey yaşadı. Bratva ona borçlu."

Başımı sallıyorum, hastanede geçirdiği zamanın anıları zihnimde yanıp sönüyor. "İkinizin de bildiği gibi o çok güçlü. Her geçen gün gücünü yeniden kazanıyor. Yara izleri derin ama hem fiziksel hem de zihinsel olarak iyileşiyor. Çatı katındaki spor salonu iyileşmesi için çok değerli oldu. Antrenman yapıyor, yavaş yavaş eski haline dönüyor."

Sandra'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Bu kızın içinde bir ateş var."

Andrei başını sallayarak onaylıyor, "Onun bir savaşçı olduğunu hep biliyordum. Hazır olduğunda ona Bratva'nın dönüşünü beklediğini söyle."

"Hepimizin var," diye ekliyor Sandra, ses tonu içten.

Saygıyla başımı sallıyorum. "İyi olduğunuzu umuyorum?"

Andrei derin bir nefes alır, gözleri delicidir. "Radu ve onun maskaralıklarıyla çok uğraştık. En iyi adamlarımız onun üzerinde, her hareketini izliyor. Şu anda şehir dışında, gizleniyor. Daha da ilginç, ailesinin onunla birlikte olmaması. Görünüşe göre onun iş taktiklerini pek hoş karşılamamışlar."

Sandra araya giriyor, sesi soğuk, "Adam kendi mezarını kazıyor. Ama sanırım konuşmamız gereken daha önemli konular var." Delici bakışları benimkilerle buluşuyor, başını hafif ama anlamlı bir şekilde sallıyor. "Sizi buraya getiren nedir?"

Boğazımı temizleyerek öne doğru eğildim. "Ana ve geleceğimiz hakkında. Tüm bu olanlardan sonra yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi diye düşünüyoruz." Bu imanın havada asılı kalmasına izin verdim, gözleri daha fazlasını araştırıyordu.

Andrei'nin kaşları çatılır. "Ayrılmak istediğini mi söylüyorsun?"

Sandra'nın sesi bir ihtiyat notası taşıyor. "Seçimlerin sonuçları vardır, Samuil."

Derin bir nefes alarak kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Hayır. Ayrılmak istemiyorum. Söylediğim şey, Bratva'ya daha derinden bağlanmak istediğim. Onu daha da güçlendirebileceğimize inanıyorum. Ana yanımdayken, ortak becerilerimiz ve kararlılığımızla daha da büyük bir varlık olabiliriz."

Andrei arkasına yaslanıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. "Kalmak ve nüfuzumuzu genişletmek mi istiyorsun?"

Sandra beni dikkatle izliyor, herhangi bir samimiyetsizlik belirtisi arıyor. "Neden? Neden şimdi?"

"Radu'yla yaşadığımız zorluklar, Ana'nın karşılaştığı tehlikeler... bunlar sadece inancımı pekiştirdi," diyorum inançla. "Gücümüz, birliğimiz eşsiz. Şimdi ayrılmak bir mirasa sırtımızı dönmek anlamına gelir. Ailemize. Ve ben bunu yapamam, yapamayız."

Gergin bir sessizlik oluşur, top artık doğrudan onların sahasındadır. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Andrei yavaşça başını sallar. "Sadakatın çok açık Samuil. Senin gibi adamlara her zaman ihtiyacımız olacak. Özellikle de bu zor zamanlarda."

Sandra ince ince gülümsüyor. "Sadakat Bratva'nın belkemiğidir. Eğer siz bu fikre bağlı kalmak istiyorsanız, biz de bağlı kalacağız."

Odanın atmosferi elektrik yüklü. "Amerika'yı düşünüyoruz," diyorum ve hemen ilgilerini çekiyorum. "Orada fırsat var, el değmemiş topraklar var. Burada baskın durumdayız; kanatlarımızı germenin, yeni bölgeler belirlemenin zamanı geldi."

Andrei bir kaşını kaldırıyor, sözlerimin ağırlığı içine işliyor. "Bu çok iddialı," diyor temkinli bir ifadeyle.

"Ana ve ben bu konuyu uzun uzun tartıştık. Riskleri ve zorlukları biliyoruz." Duraksıyorum, Andrei'nin yüzünü izliyorum, herhangi bir onay ya da onaylamama işareti arıyorum. "Ama biz hazırız ve istekliyiz."

Sandra'nın gözleri ilgiyle, hatta belki de hayranlıkla parlıyor. "Sende her zaman ateş vardı Samuil. Daha fazlasını istemek, daha fazlası olmak. Kendi imparatorluğunu kurmak tam sana göre."

"Kolay olmayacak," diye uyarıyor Andrei, sesi ihtiyatla dolu. "Amerika farklı bir oyun alanı."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama Bratva her zaman uyum sağlamış, her zaman evrim geçirmiştir. Bu işi başarabileceğimize inanıyorum."

Andrei ve Sandra karşılıklı bakışırken oda sessizleşir. Andrei sonunda, "Biraz zamana ihtiyacımız var," der.

"Elbette." Tartışmaları için onları yalnız bırakarak dışarı çıkıyorum.

Bara doğru yürüyüp sert bir içki sipariş ettim. Bir kararı beklemek her zaman en kötü kısımdır, belirsizlik. Viskimi yudumlarken telefonum çalıyor. Ana'dan bir mesaj.

Bu gece için sabırsızlanıyorum. Giyinik mi yoksa rahat mı?

Yüzümde bir gülümseme oluşuyor. *Senin seçimin. Yine de seni şık giyinmiş görmeye asla hayır demem.*

Yağcılık sizi her yere götürür. O zaman bir sürprize hazırlıklı ol.

Kıkırdıyorum. *Söz konusu sen olunca hep gülüyorum.*

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Ama onunla birlikte içimde bir gerginlik de düğümleniyor ve bana bu gece için planlanan diğer önemli şeyi hatırlatıyor. Bratva planlarını tartışmaktan bile daha büyük bir şey. Bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Her seferinde bir şey.

Andrei'nin sesi duyulduğunda viskim neredeyse bitmişti. "Samuil, devam edelim." Son yudumu da içip geri dönüyorum. Kararları ne olursa olsun, ben hazırım.

Yerime tekrar oturduğumda, Andrei ve Sandra'nın ortak bakışlarının yarattığı baskıyı hissederek odadaki ağırlığı hissedebiliyorum. İfadeleri anlaşılabilir, yüzleri pratik bir tarafsızlıkla boyanmış.

"Her zaman hırslı oldun Samuil," diye başlıyor Andrei, sesinin tonu alçak ve ölçülü. Söylediği her kelime merakımı artırıyor, bekleyiş dayanılmaz bir hal alıyor.

"Ancak," diye devam ediyor Sandra, gözleri benimkilere sabitlenmiş bir halde, "bazen hırs yeterli olmuyor."

Midem sıkışıyor. Geleceğimin elimden kayıp gitmesini izliyormuşum gibi hissediyorum. Bunun bir kumar olduğunu biliyordum ama karşılığını alamazsam bunun beni ne kadar zorlayacağını tahmin edememiştim.

"Ama," diyor Andrei biraz da gülümseyerek, "bu sadece hırsla ilgili değil. Bu kendini kanıtlamakla ilgili."

Sandra başıyla onaylıyor. "Radu operasyonunu ele alıyorsunuz ustacaydı. Beceri, strateji, liderlik ve kararlılık gösterdiniz. Bu sadece bir başarı değildi; bir ifadeydi."

Andrei öne doğru eğildi ve avuçlarını masanın üzerine koydu. "Bir süredir genişlemeyi tartışıyorduk. Tam olarak New York City. Zor bir alan ama sizin bu göreve uygun olduğunuzu düşünüyoruz."

Kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor. "Yani-"

Sandra sırtıyor, "Sana yeşil ışık yakıyoruz. Büyük Elma senindir. Bunu bir çeşit terfi olarak düşün."

Andrei kıkırdar, "Bizi gururlandır."

Hazırlıksız yakalandığım nadirdir, ama bu? Böyle bir sonuç beklemiyordum. Bir an için, alışılmadık bir şekilde nutkum tutuldu. Tek söyleyebildiğim "Teşekkür ederim," oldu; sorumluluğun ağırlığı, bana duydukları güven omuzlarıma ağır bir şekilde çökmüştü.

Odadan çıkarken, adımlarım girdiğimden daha emin, yardım edemem ama dünyanın tepesinde hissediyorum. Yeni zorluklar, yeni ufuklar ve umut dolu bir gelecek. Bu haberi Ana ile paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Hiç uyumayan şehir bizim için hazır olsa iyi olur.

Terzi dükkânının içindeki hava, eskitilmiş ahşap ve deri kokuyor, taze sıkılmış kumaşların miskiyle karışan zengin bir aroma sağlıyor. Zengin çevre, benim mürekkep yüklü ham tenimle tam bir tezat oluşturuyor. Terzi istediğim şık, kömür grisi takım elbiseyi giymeme yardımcı olurken, kendi yansıma baki sırtırmaktan kendimi alamıyorum. Benim gibi sert, hayatın savaşlarıyla damgalanmış birinin, lüks bir derginin sayfalarını süsleyebilecek bir takım elbise giymiş görüntüsü, benim için kaybolmayan bir ironi.

Gözlükleri burnunun ucunda duran yaşlı bir adam olan terzi, "Mükemmel bir uyum, Bay Nikolayeviç," diye yorum yapıyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ önümdeki görüntünün ikiliğini uzlaştırmaya çalışıyorum. İçimi kemiren bir his, alışılmadık bir çırpınış var. Kahretsin, gerginim ve böyle hissetmeyeli yıllar olmuştu. Ama omuzlarımı dikleştirerek iç çatışmalarımı maskeliyorum. Bu gece önemli ve benim de oynamam gereken bir rol var.

Dükkândan çıktığımda, akşamın tonlarına karşı şık ve siyah özel arabam beni karşılıyor. Özel günlerdeki güvenilir şoförüm Nikolai, beni bu çok önemli randevuya götürmek için hazır bekliyor.

Çatı katına yaklaşırken, önümüzdeki akşamın beklentisi beni sarıyor, ancak Ana'yı gördüğüm anda tüm bu düşünceler buharlaşıyor. Binanın giriş ışıklarının yumuşak parıltısı altında ayakta duran Ana, ruhani güzelliğin vücut bulmuş hali. Üzerinde, kumaşı kıvrımlarını saran, yumuşak bir ışıltıyla yere kadar inen, gece mavisi, dökümlü bir elbise var.

Elbisesi açık teniyle güzel bir kontrast oluşturuyor ve köprücük kemiğinin üzerinde duran gümüş kolye ucu cazibesini daha da artırıyor. Kuzguni siyah saçları gevşek bir topuzla toplanmış ve dağınık tutamların yüzünü çerçevelemesine izin verilmiş. Genellikle sert ve kararlı olan gözlerinde bu gece, özenle sürülmüş dumanlı göz kalemiyle çerçevelenmiş bir yaramazlık parıltısı var.

Bir an nefes almayı unutuyorum. O her zaman güzeldi, ama bu gece? O aşkın.

Zarif bir şekilde arabaya doğru ilerlerken, ilk randevusuna çıkan bir genç gibi kapıyı açmak için acele ediyorum. İçeriye oturduğunda, elimde olmadan duygularıma yenik düşüyorum. Diğer tarafa doğru yürüyorum ve onun yanına biniyorum.

"Ana," diye başlıyorum, doğru kelimeleri arayarak, "seni birçok ışıktaki, birçok rolde gördüm. Ama bu gece, bir rüyadan fırlamış gibisin. Kesinlikle nefes kesici."

Gülümsüyor, o ışıltılı, kalp durduran gülümsemesiyle. "Teşekkür ederim Samuil. Sen de hiç fena görünmüyorsun," diye takılıyor, kıyafetlerimi incelerken bakışları takdir ediyor.

Kıkırdıyorum, anın yoğunluğu onun iğnesiyle hafifliyor. Ama ardından gelen sessizlikte, birbirine kenetlenmiş parmaklarımız önümüzdeki gece hakkında çok şey söylüyor.

Loş arabanın içindeki samimi atmosfer fısıltılı konuşmalara ve paylaşılan sırlara zemin hazırlıyor. Mini bara uzanıp soğutulmuş bir şişe şampanya alıyorum, etiketi yaşı ve soyağacıyla övünüyor.

"Geceye başlamak için biraz şampanyaya ne dersiniz?" Sıvıyı iki flüte boşaltarak öneriyorum, kabarcıklar kışkırtıcı bir cızırtıyla yükseliyor.

Ana'nın yüzünde bir çatışma titreşimi beliriyor. Bir an için evet diyecekmiş gibi görünüyor ama sonra tereddüt ediyor. "Sanırım bu gece pas geçeceğim," diye mırıldanıyor, sesinde bir parça tedirginlik var.

Başımı sallıyorum, ikinci flütü tepsiye geri koyuyorum. "Sorun değil." Ama içimde alarmlar çalmaya başladı. Bu sadece basit bir ret miydi, yoksa daha fazlası mı vardı? Daha önce aklında bir şey olduğunu ima etmişti. Son kontrolüyle mi ilgili? Saldırıdan aldığı zehir etkisini göstermişti ve o zamandan beri her randevusu gergin geçiyor, kalıcı hasar endişesiyle dolup taşıyordu.

Yüzümde bir gülümseme oluşturmaya zorlayarak, korkunç düşünceleri kovuyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sesim aldatıcı bir şekilde rahat.

Ana başını sallıyor, bakışları bir an için uzaklaşıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Sadece aklımda bazı şeyler var. Bu gecenin tadını çıkaralım."

Zihnim "ya olursa" diye düşünerek aşırı hızlanınca rahatlamam kısa sürdü. Ama kendime bu gecenin bizimle ve birlikte bir gelecek vaadiyle ilgili olduğunu hatırlatarak korkularımı dizginliyorum.

Araba çok geçmeden varış noktamıza yanaşıyor. Restoran Moskova'nın en iyilerinden biri - eski dünya cazibesini koruyan görkemli bir tesis. Dış cephe, karmaşık oymalar ve akan perdelerle süslenmiş büyük kemerli pencerelerle görkemli. İçeri adım attığımızda, iç mekan nefesimizi kesiyor.

Tavandan sarkan kristal avizeler mekâna yumuşak bir altın ışıltısı yayıyor. Zemin cilalı ahşaptan pırıl pırıl bir genişliğe sahiptir ve bembeyaz örtülerle örtülü büyük yuvarlak masalar, her kullanıcı için mahremiyet sağlayacak şekilde cömertçe aralıklarla yerleştirilmiştir. Duvarlar, geçmiş bir dönemi anımsatan zarif desenlerle sessiz altınlar ve kırmızılarla boyanmıştır. Rus aristokrasisinin görkemli tabloları duvarları kaplıyor ve her çerçeve özel bir ışıkla aydınlatılıyor.

Gıcır gıcır üniformalı garsonlar zarif bir şekilde etrafta dolaşıyor ve konuklarla pratik bir rahatlıkla ilgileniyor. Canlı bir yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi havayı doldurur, melodileri klasik ve çağdaşın bir karışımıdır ve akşam için mükemmel bir ruh hali yaratır.

Ana'nın gözleri takdirle açılır. "Bu çok çarpıcı, Samuil."

Ortaman tadını çıkararak sırtıyorum. "Bu gece için sadece en iyisi," diye mırıldanıyorum, ona odanın ve müzisyenlerin en iyi manzarasını sunan masamıza kadar eşlik ediyorum.

Yerleştığımızda, arabadaki konuşmanın tedirginliği devam ediyor ve aksi takdirde mükemmel olan bir ortama gölge düşürüyor. Yine de Ana'nın paylaşması gereken her neyse, her zaman olduğu gibi bununla birlikte yüzleşeceğimize dair kendime söz veriyorum.

Garsonumuz, arkaya taranmış saçları ve sessiz bir zarafeti olan uzun boylu bir adam, bir şişe şarapla geliyor. Koyu kırmızı sıvıyı bardağıma boşaltırken, Ana elini nazikçe bileğine koyarak içki içmeyeceğini işaret ediyor. Garson anlayışla başını sallıyor ve onun yerine soda koyuyor. Alkolü bir kez daha reddettiğini fark ediyorum ama şu anda ona baskı yapmamaya karar veriyorum.

Derin bir nefes alarak Ana'ya yaklaşıyorum ve sesimin sadece onun kulağına gittiğinden emin oluyorum. "Bugün Andrei ve Sandra ile görüştüm."

Parlak ve her zaman meraklı gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, "New York'a gidiyoruz. Onaylandık."

Yüzü aydınlanıyor, mutluluğunun bulaşıcı enerjisi diğer her şeyi önemsiz kılıyor. Bir an bile tereddüt etmeden öne atılıyor ve kollarını sıkı bir kucaklamayla bana doluyor. Ona sımsıkı sarılıyorum, kendi sevincim onununkine yansıyor.

Ama ona söylemek istediğim tek şey bu değil ve geri çekildiğimde, gözlerimde tanıdığım bir parıltı var, bir muziplik, söylenmemiş bir şeyin ipucu. "Başka bir şey daha var," diyorum.

Ana'nın kaşları merakla çatılıyor, ışıltılı gülümsemesi yüzünü hiç terk etmiyor.

"Ana," diye başlıyorum, sesim duygu yüklü. "Seni ilk gördüğüm andan beri farklı olduğunu biliyordum. Sadece gücün ve direncin yüzünden değil, içinde taşıdığın ateş yüzünden de. Karşına çıkan her zorlukla yüzleştin ve bunu zarafetle, öfkeyle ve tutku dolu bir kalple yaptın."

Duraklıyorum, boğazım o anın ağırlığıyla sıkılıyor. Restoranın gürültüsü kayboluyor ve var olan tek şey önümdeki kadın, onun ışıltılı gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seninle geçen her gün bir lütuf, bir hediye, bulacağımı hiç düşünmediğim bir neşe gibi geliyor. Her yarın bizim olsun, her zorlukla yüzleşelim ve her zaferi bir takım olarak yaşayalım istiyorum. Birlikte."

Şimdiye kadar komşu masalardaki müşteriler dikkatlerini bize yöneltmişlerdi. Sohbetin alçak mırıltısı kesiliyor, yerini havada elektrikli bir beklentiye bırakıyor. Derin bir nefes alıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, sonra elimi cebime atıp kadife kutunun hafif ağırlığını hissediyorum. Kutuyu açtığımda her şey kayboluyor. İçinde zarif bir yüzük bana parlıyor. Parlak kesimli ve kusursuz merkezi pırlanta, daha küçük taşlardan oluşan bir girdapla çevrelenmiş, hepsi de sağlam bir platin bant içine yerleştirilmiş.

Bir an için kendimi onun ışıltısında kaybediyorum ve şu anda bulamadığım tüm kelimeleri ifade etmesini umuyorum. Oda merakla bekliyor, tüm gözler Ana'nın üzerinde.

"Anastasia, benimle evlenir misin?"

Dünya nefesini tutmuş gibi görünüyor. Sonra, gözlerinde parlayan yaşlarla, kaderimizi mühürleyen kelimeyi fısıldıyor.

"Evet."

Oda alkışlarla inliyor, mutluluğumuzu kutlayan yabancıların neşesi. Onu kendime çekiyorum ve sözümüzü ateşli bir öpücükle mühürlüyorum.

Kutlamanın gürültüsü azalıp oda her zamanki uğultusuna döndüğünde, Ana'nın ışıldayan yüzü yerini daha düşünceli bir ifadeye bırakıyor. Değişiklik çok büyük değil, ama yüzündeki her duygu tonunu, her seğirmeyi ve nüansı bilir hale geldim. Parmakları köpüklü su bardağının kenarında geziniyor, düşünceleri çok uzakta gibi görünüyor.

Merakım arttı, eğildim ve onu sıkıştırdım. "Hey," diye mırıldandım, sesim alçak ve samimi, "Daha önce aklında bir şey varmış gibi görünüyordun. Neydi o?"

Derin bir nefes alıyor, dudaklarına hafif bir gülümseme geliyor. "Dürüst olmak gerekirse Samuil, bu sadece geleceğimizle ilgili bir endişeydi. Attığımız adımlar, kurduğumuz hayat. Ama," diye hızla ekliyor, gözleri parmağını süsleyen yüzüğe kayıyor, "ileriye dönük yolumuz hakkında oldukça ikna edici bir argüman sundun."

Kıkırdıyorum ama zihnimin arkasını kemiren bir huzursuzluk var. "Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

Her zaman çok açık ve etkileyici olan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sadece tipik endişeler. Ama sen yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum."

Ona inanmak, bu kadar düşünceli olmasına neden olan şeyin sadece son olayların büyüklüğü olduğuna güvenmek istiyorum. Yine de parçam daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor. Bakışlarında bir derinlik, tam olarak anlayamadığım bir tereddüt var.

yer. Ama daha fazla zorlamamaya karar verdim, bu gece değil. Bu gece kutlamayla ilgili, birlikte kurduğumuz gelecekle ilgili.

Akşam kahkahalar ve paylaşılan hikayelerle ilerliyor, nefis yemekler duyular için bir ziyafet. Yine de, geleceğimize kadeh kaldırırken ve nişanımızın sıcaklığının tadını çıkarırken, küçük bir parçam, ufkumuzun ötesinde gizlenen gölgeler olasılığına karşı tetikte olmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 32

ANASTASIA

İki ay sonra.

S Amuil'in iri, sert eli benimkini sarıyor, parmakları sıcak ve güven verici. "Nasıl hissediyorsun, Ana?" diye soruyor, karanlık gözleri benimkileri arıyor.

New York'un enginliği altımızda uzanıyor, ikonik ufuk çizgisi sivri bir taç gibi ufku deliyor. Gökdelenler, taksiler, satıcılar, gürültü, insan kalabalığı... hepsi çok bunaltıcı. Elbette resimler ve şehri romantikleştiren filmler gördüm. Ancak güneşin binaların ve sokakların üzerine uzun gölgeler düşürdüğü bu şehre gerçek zamanlı olarak tanık olmak bambaşka bir şey. Bir rüyaya adım atmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Özel jetin yumuşak uğultusu etrafımızı sarıyor, lüks deri koltuklar ve şampanya kadehleri, hepsi yeni hayatımızın işaretleri. Hem gerçeküstü hem de heyecan verici bir hayat.

Bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum, aşağıdaki uçsuz bucaksız kentsel yayılmayı görüyorum ve sırtarak Samuil'e dönüyorum.

"Gerçekten mi? Kendimi fethetmeye hazır bir kraliçe gibi hissediyorum."

Dudakları memnun bir sırıtişla seğiriyor ve beni kendine çekerek dudaklarıma kalıcı bir öpücük konduruyor. "İşte benim kızım," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

An uzadıkça, bir düşünce titreşimi beni dürtüyor. Eşyalarımızın arasına gizlenmiş, taşınma kutularından birine özenle yerleştirilmiş bir sır. Son birkaç haftadır sakladığım değerli bir sürpriz.

Beklenti içimde kabarıyor ve elimde olmadan Samuil ile bu haberi paylaşacağım mükemmel anı hayal ediyorum. Sevinç, beklentiler, hayatımızın bir sonraki bölümünün ortaya çıkmayı beklemesi.

Ama şimdilik, şu anın tadını çıkarmayı seçerek bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Burada yeni bir sayfa açıyoruz," diyorum tekrar pencereden dışarı bakarak. "Yeni zorluklar, yeni anılar, yeni... her şey."

Elimi sıktı. "New York'un önümüze çıkardığı her şeyin üstesinden geleceğiz."

Jet alçalmaya başlıyor, şehir her geçen saniye daha da büyüyor ve detaylanıyor. Özgürlük Heykeli, Central Park, Hudson Nehri'nin yılankavi akışı, hepsi orada, bizi bekliyor.

"Burada büyük işler başaracağız Samuil. Bunu hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum, geleceğimizin enginliği önümüzde yayılıyor, umut verici ve baştan çıkarıcı.

Eğiliyor, sesi kulağıma boğuk bir fısıltı gibi geliyor. "Birlikte bu şehrin sahibi olacağız."

Jetten iner inmez bizi karşılayan serin New York havası, uçağın steril atmosferini anında değiştiriyor. Şehrin uzak uğultusu bizi çağırıyor ve ben havaalanı pistinin genişliğine bakarken, camları keskin öğleden sonra güneşine karşı renklendirilmiş şık siyah bir araba yanaşiyor.

Şehir bir bulanıklık içinde yanımızdan geçip gidiyor, her korna, bağırış ve uzak siren sesi kulağıma samimi bir fısıltı gibi geliyor. Yükselen gökdelenler, hayattan daha büyük yüzlere sahip reklam panoları ve akan yaya kitlesi... hepsi çok heyecan verici. New York Şehri. Sonsuzluk gibi hissettiren bir süredir hayalini kurduğum yer artık benim gerçeğim. Elimde olmadan yüzümü arabanın camına dayayıp her bir detayı içime çekiyorum.

Yanımda, Samuil eğlenen bir gülümsemeyle izliyor, eli dizimde duruyor. "Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi," diye mırıldanıyor.

Sırıtiyorum, başım dönüyor. "Beni suçlayabilir misin? Şu yere bak! Ve bunu seninle paylaşabiliyorum." Cevap olarak elini sıktım.

Sokakları arşınıyoruz, her dönüş yeni bir manzara, yeni bir mucize ortaya çıkarıyor. Ve sonra Manhattan'ın kalbinin attığı Midtown'dayız. Arabamız, cephesi akşam güneşinde parıldayan büyük bir binanın önünde yavaşlıyor. İşte geldik.

Asansör yukarı çıkarken heyecanla beklenir. Kapılar kayarak açılıyor ve şehrin panoramik manzarasını sergileyen tavandan tabana pencereleri olan geniş bir çatı katı ortaya çıkıyor. Nefesim kesiliyor.

"Nicolaevich-Zaitsev karargâhına hoş geldiniz," diyor Samuil, sesinde bir parça gururla.

Pencerelere doğru yürüyorum, şehir ışıkları gece dansına başlıyor. "Mükemmel," diye fısıldıyorum.

Kollarını arkadan belime doluyor, çenesini omzuma dayıyor. "Biliyorsun," diye başlıyor, sesi alçak, "eğer istemiyorsan tüm bunların bir parçası olmak zorunda değilsin. Sana daha az tehlikeli bir şey bulabiliriz."

Yüzümü ona dönüp gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Bana bu hayattan emekli olma seçeneği mi sunuyorsun?"

Başını yavaşça, kasıtlı olarak sallıyor. "Sadece istediğin buysa."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Ve tüm eğlenceyi sana mı bırakayım? Hiç şansın yok." Sesimdeki sertlik açıkça belli oluyor. Bu bizim hayalimiz, bizim imparatorluğumuz. Asla geri adım atmayacağım.

Gülüğü derin ve gerçek. "İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı."

Yanağında bir parmak izi bırakıyorum. "Bu işte hep birlikteyiz."

Samuil yeni evimizi kurmanın sevinci içinde kaybolurken, sırrımın ağırlığı üzerime çöküyor. Samuil hevesle bavulları açmaya başladığında mükemmel an kendini gösteriyor. Odayı tararken kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor, bakışlarım kutu yığınının takılıyor. Moskova'dan ayrılmadan önce gizlice yerleştirdiğim minik kelebek çıkartmalı olanı görüyorum. Ona uzanırken ellerim titriyor.

"Hey," diye sesleniyorum ona, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Neden bununla başlamıyorsun?"

İlgisini çeken bir kaşını kaldırıyor. "Orada özel bir şey mi var?" "Çok," diye cevap veriyorum gergin bir gülümsemeyle.

Kutuyu mermer mutfak tezgahımızın üzerine koyuyor, geniş pencerelerden süzülen güneş ışığı kutuyu aydınlatıyor. Kutuyu mühürleyen bandı kesiyor, bıçak bir amaç uğruna parlıyor gibi görünüyor.

Kapakları geri çektiğinde, her şey durmuş gibi görünüyor. İçeride, ambalaj malzemelerinin arasında, geleceğimizin işareti olan iki parlak pembe çizgiyle işaretlenmiş çubuk yatıyor.

Güçlü ve çoğu zaman boyun eğmeyen elleri, sopayı almak için uzandığında hafifçe titriyor. Gözlerindeki sessiz yansıma çok şey anlatıyor. Bunun ne anlama geldiğinin harikulade farkındalığında kaybolmuş durumda.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Mutlu musun Samuil?"

Cevabı hemen geldi. "Ana, sadece mutlu değilim. Ayın üzerindeyim!
Bu, hayal edebileceğim tüm hayallerin ötesine geçiyor."

New York'un uçsuz bucaksız silueti fonumuzu oluştururken, beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Şehrin kalp atışları bizimkilerle birleşiyor ve sanki tüm dünya bizimle birlikte kutlama yapıyormuş gibi hissediyorum. Ve bu hayaller şehrinde her şey mümkün.

OceanofPDF.com

CHAPTER 33

SAMUIL

"Y Evinden çok uzaktasın, Rus."

"El Canto "nun loş arka odası yıllanmış rom ve gizli sırlar kokuyor. Çıplak ampuller uzun gölgeler oluştururken merengue müziği ana kattan hafifçe içeri giriyor. Karşımda Carlos "Caribe" Rodriguez oturuyor, Rodriguez Sendikası'nın başı, kaba kuvvetten çok kurnazlıklarıyla tanınan müthiş bir Dominik ekibi. Operasyonları Beş İlçe'de öyle bir etki ağı örüyor ki, geleneksel büyük şirketler bile oyuncular etrafta dolaşmayı öğrendi.

Carlos, kapüşonlu kaşlarının altındaki keskin kara gözleriyle beni değerlendiriyor. Korktuğumu belli etmeden bakışlarına karşılık veriyorum.

"Yine de New York tanıdık geliyor," diye cevap veriyorum, ses tonum ölçülü. "İşlek caddeler, kalabalık pazarlar, her köşede fırsatlar."

Carlos gülümsüyor, yavaşça yayılan, kendinden emin bir sırıtış. "Rodriguez Sendikası'nın sattığınız şeye ihtiyacı olduğunu nereden çıkardınız?"

"Genişleme," diyorum basitçe. "Sen Batı'ya sahipsin, ben de Doğu'ya gözümü diktim. Tek başımıza çok güçlüyüz. Birlikte, durdurulamaz. Pazar yeterince büyük Caribe. Neden çatışarak zaman ve kaynak harcayalım ki?"

Parmakları masaya vuruyor, ritmik bir tefekkür sesi. "Cesurmuşsun, hakkını vereyim. Benim bölgeme giriyorsun, ortaklık teklif ediyorsun."

"Karşılıklı saygı üzerine kurulu bir teklif," diye karşı çıkıyorum, amber rengi sıvıyla dolu shot bardağına uzanarak. "Gelenekler için, bölgeler için. Haddini aşmak yok,

sadece el sıkışmak."

Carlos gülüyor, sesi zengin ve gerçek. "Sen başka bir şeysin Samuil. Ama senin hakkında, Bratva'n hakkında çok şey duydum. Acımasız. Etkili."

"Savaş pahalıdır," diye omuz silkiyorum, "Kâr için kötüdür."

Bakışları benimkilerin üzerinde, hesaplıyor. Sonra yavaşça başını sallayarak, "Pekala, Rus. Bir deneyelim bakalım. *Geçici* olarak."

Dudaklarım gülümsemeye yakın bir şekilde seğiriyor. "Tek istediğim bu."

Carlos elini uzattı ve ben de sıkıca kavradım. Bizim dünyamızda bu, imzalanmış herhangi bir sözleşmeden daha fazla anlam ifade eder. "Umarım New York için hazırsındır, Samuil. Daha önce evcilleştirdiğin tüm canavarlardan daha vahşi."

"Meydan okumayı dört gözle bekliyorum," diye cevap veriyorum, sözlerimin altında bir tehdit yatıyor.

"El Canto "dan çıkarken New York'un kakofonisi içimi kaplıyor; birkaç dakika öncesinin gerilim dolu sessizliğiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bu yeni ittifak, sürekli evrim geçiren bir şehirde yeni bir sayfa açmayı vaat ediyor. Ancak bu hayattaki her şeyde olduğu gibi, bu kumara değip değmeyeceğini sadece zaman gösterecek.

New York'un gürültüsü durmak bilmez - sirenler, konuşmalar, araba kornaları, sokak sanatçıları, metronun uzaktan gelen uğultusu. Binalar gökyüzünü tırmalıyor, yayalar her yöne koşuşturuyor. Yine de kıvrımlı sokaklarında dolaşırken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Bu şehir, tüm kaosuna rağmen, doğru hissettiriyor. Üç hafta oldu ve şimdiden yeraltı dünyasının manzarası varlığımızın ağırlığı altında değişiyor.

Bratva'nın itibarı her zaman direnç ve azim olmuştur ve New York eşsiz bir meydan okuma, hırs, farklı kültürler ve amansız rekabetin bir araya geldiği bir ortam sunuyor. Ancak bölgemizi kurma arzumun ötesinde, beni harekete geçiren kişisel bir özlem var.

Babalık.

Eskiden bu kelime bana yabancı gelirdi, başkaları için ayrılmış uzak bir kavramdı. Ama şimdi, çocuğumuzun beklentisi, Ana'nın sert ruhu ve benim boyun eğmeyen kararlılığımın karışımı, hiç beklemediğim duyguları harekete geçiriyor. Bebeğimizi kucağıma aldığımı, onun küçük parmaklarının benimkileri kavrayışını izlediğimi hayal ediyorum. O kırılma anları, saf ve katıksız sevgi, her adıma rehberlik eden bir fener haline geldi.

Küçük bir çiçek tezgahına rastlıyorum, canlı renkleri gri şehir manzarasına tezat oluşturuyor. Cildi yıpranmış, gözleri keskin, yaşlı satıcı beni başıyla selamlıyor. Geçtiğimiz hafta boyunca onun tezgahını sık sık ziyaret ettim ve bunun iyi bir nedeni vardı. Güller ve zambaklar arasında, bir Rus çeşidi olan *Gvozdika* satıyor.

Karanfil. Zengin kırmızı ta yaprakları, hafif tatlı kokuları, bu geniş metropolde nadir bulunan bir Şey - söyleyebildiğim kadarıyla Şehirdeki tek karanfil.

"Hanımefendi için mi?" diye soruyor, benim için bir buket sararken. Başımı sallıyorum. "Her zamanki gibi."

Satıcı bilerek gülümsüyor. "Evin küçük dokunuşları bizi ayakta tutar. İyi akşamlar."

Elimde iekler, kalabalığın arasından geçiyorum, beklentim artıyor. Her adım beni güvenli sığınacağımıza, Ana'ya yaklaştırıyor. Neredeyse onun varlığını, kucaklamasının sıcaklığını, dudaklarının yumuŐaklığını hissedebiliyorum. Şehir uçsuz bucaksız, ürkütücü, kendi başına bir canavar olabilir ama onun kollarında her Şey yerli yerine oturuyor.

Güneş alçalmaya başlıyor, sokaklara turuncu bir renk veriyor ve ben adımlarımı hızlandırıyorum. New York'un sunduğu -hem profesyonel hem de kişisel- zorluklar muazzam görünebilir, ancak Ana yanımdayken üstesinden gelinebilir gibi geliyor.

Bir köşeyi dönünce, apartmanımızın tanıdık cephesi ortaya çıkıyor. Bratva'ya, ittifaklara ve bölgelere dair düşünceler kayboluyor. Şu anda her Şey ailemizle, bizimle ilgili.

Sokaklar bilinmeyenlerle, potansiyellerle ve tuzaklarla dolu olabilir ama bu gece beni eve götürüyorlar. Ona. Bize. Ve birlikte inşa ettiğimiz hayatın vaadine.

Lüks apartman kompleksimizin büyük çift kapısından içeri girdiğimde, lobi sessiz bir sofistike senfoniye dönüşüyor. Cilalı mermer, sessiz altın vurgular. Ama benim odak noktam lüks değil. Resepsiyondaki genç kadının bana doğru bir bakış attığını fark ediyorum. Yüz hatlarında bir tedirginlik belirliyor.

"Bay Nicolaevich," diye selamlıyor, sesi biraz titrek. "Güvenlik kurulum ekibi çatı katınızdaki işlerini birkaç saat önce bitirdi. Artık her Şey hazır."

Güvenlik kurulumu mu? Hiçbir Şey planlamamıştım. Gözlerimi kıstım, yüzünde hile belirtileri aradım. "Onlara kim izin verdi?"

Gözleri hafifçe açılır. "Senin yaptığını sanıyordum. Gerekli tüm evraklar ellerindeydi."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Yeraltı dünyasında yıllarca bilenmiş tüm içgüdülerim tehlike çığlıkları atıyor. Çiçekleri daha sıkı kavrıyorum, kırılğan yaprakların avuçlarımın altında ezildiğini hissediyorum.

Başka bir şey söylemeden asansöre koştum ve bizim katın düğmesine bastım. Altın süslemeli kapılar acı verici bir yavaşlıkla kayarak kapanıyor. Saniyeler geçiyor, saatler gibi geliyor. Aklımdan en kötü senaryolar geçiyor.

Sonunda çatı katı. Kapılar kayarak açılıyor.

Fuayede boğuşma izleri var. Vazolar parçalanmış. Mobilyalar çarpık. Ve Ana yok.

Kalbim sıkışıyor, çelik bir korku mengenesi gibi. Panik, nadiren hissetmeme izin verdiğim bir duygu, yüzeye çıkma tehdidinde bulunuyor. Önce oturma odasına, sonra da yatak odasına koşuyorum, ona sesleniyorum, cevap vermesini umuyorum, dua ediyorum. Ama sessizlik bunaltıcı, alaycı.

Yerde bembeyaz bir zarf duruyor, koyu renkli parkeyle tam bir tezat oluşturuyor. Titreyen parmaklarımla zarfı elime alıp içindeki tek kâğıdı çıkarıyorum.

Çocuğumuzun ultrasonu. Ve arkasında bir yazı var. İçimden öfke akıyor, kâğıdı yavaşça çeviriyorum.

Romen yazısı gözlerimin önünde dans ediyor. Radu. Bu dil benim Rus dilime yabancı olsa da, el yazısının zalimce süslenişini tanıyorum. Piç kurusu.

Nefesimin altında küfrederek notu cebime atıyorum. Tercüme edilmesine ihtiyacım var, hem de hemen. Radu'nun kan davası her zaman yaklaşan bir gölge olmuştur, ama bu kadar ileri gitmek, dünyayı dolaşmak, Ana'yı almak...

İlk şoku atlattıktan sonra zihnim keskinleşiyor ve kurtarma moduna geçiyorum. Her saniye önemli. Hata yapma lüksüm yok.

Daireden çıktıktan sonra hızlıca resepsiyona uğruyorum. Aciliyetimi hisseden resepsiyon görevlisi bakışlarımı endişeyle karşılıyor. "Ekibin görüntüleri var mı?" Homurdanıyorum.

Aceleyle başını sallayarak güvenlik sistemine girer ve bir video çeker. Hizmet kıyafetleri giymiş grenli figürler asansöre doğru ilerliyor. Yüzleri görünmüyor ama birinin boynunda bir dövme var - Romanya sembolü.

"İhtiyacım olan tek şey bu," diye , görüntüyü zihnimde saklayarak.

Öfkem tüm hücrelerimi tutuşturarak binadan hışımla çıktım. Ona bir şans daha vermek yerine onu öldürmeliydim.

Ama her şeyden çok, öfke ve korkunun derinliklerinde tek bir düşünce hâkimdir: Ana'yı geri alacağım. Bedeli ne olursa olsun. Radu sevdiklerime zarar vermenin bedelini en acımasız şekilde öğrenecek.

Şehrin uğultusu içimdeki buz gibi fırtınayı, yüzeyin hemen altında kaynayan amansız öfkeyi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Telefonum çalıyor, elimde bir umut ışığı.

Andrei'nin adı ekranda yanıp sönüyor. Umut kısa sürüyor. "Bir haber var mı?" diye hızlıca cevap verirken çaresizlik duygusu içimi kaplıyor.

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Andrei'nin çakıllı sesi. Bir duraklama, ağır bir nefes verme. "Roman burada benimle birlikte. Notu tercüme ettik."

Çenemi sıkıp bekliyorum.

"Diyor ki, 'Kan bağı koparılamaz ama esnetilebilir ve sınanabilir. Sen benden değerli bir şey aldın ve şimdi ben de senden değerli bir şey aldım. Bakalım sonsuza dek gitmeden önce kaybettiğin şeyi geri alabilecek misin?" diye okuyor Roman, sesi acımasız.

Her kelime göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Radu'nun çarpık oyunu. Benimle oynadığını, beni sarsmaya çalıştığını biliyorum ama kazanmasına izin vermeyeceğim.

"Samuil," diye başladı Andrei, sesi ağırlaşarak, "Tüm Bratva emrinde. Neye ihtiyacın olursa."

İçimi pençeleyen çaresizlikle boğuşarak keskin bir nefes alıyorum. "Bunu takdir ediyorum ama Radu da biliyor. Her hareketimizi bekliyor."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Andrei'ye güvenilebileceğimi hep biliyordum ama Atlantik bizi ayırıyor. En hızlı hallerinde bile saatler kaybolacaktı. Ana ve çocuğumuzun sahip olamayacağı saatler.

"Roman ve en iyi adamlarımızdan bazılarıyla özel jete biniyorum," diye devam ediyor Andrei, sesindeki kararlılıkla. "Oraya giderken gökyüzünden koordinasyon sağlayacağız, bilgi aktaracağız, yapabileceğimiz her şeyi yapacağız."

"Ama" diye araya giriyor Roman, "her şey sana bağlı olabilir Samuil. Sen yerdesin. En yakın sensin. Ve bence Radu bunu kişiselleştirmek için bu şekilde planladı. Seni teke tek dövüşte tuzağa düşürmek için."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Yalnızdım. Gerçekleşmenin şoku muazzam. Ama bu yükün altında başka bir şey daha var - çözüm. Radu bunun kişisel olmasını istiyorsa, alacağı şey bu olacak.

"Onu bulacağım," diyorum, sesim çelik gibi. "Radu bana karşı geldiği güne pişman olacak."

Andrei'nin sesi kısa bir an için yumuşuyor, yoldaşlık ve endişenin bir karışımı. "Bunu yapacağını biliyorum. Unutma, tamamen yalnız değilsin. Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız."

Onlar de başımı sallıyorum. "Teşekkür , Andrei. Roman."

"Seninleyiz Samuil. Her zaman," diye yanıtlıyor Roman.

Arama sona eriyor ve beni New York'un kalbinde, hem evim hem de yabancı bir ülke gibi hissettiren bir şehrin koşuşturmacasıyla çevrili bir şekilde yalnız bırakıyor. Telefonu cebime sokuyorum, kararlılık içimde kabarıyor.

Radu bir savaş istiyorsa, bir tane var. Varlığımın her zerresi, yıllar boyunca geliştirdiğim her beceri, Ana'yı eve getirmeye adanacak.

Güneş şehir manzarası üzerinde batıyor ve beni yutmakla tehdit eden karanlığı yansıtan gölgeler oluşturuyor. Ama o karanlığın içinde bir ateş var; bir umut ve azim ışığı.

Ana için. Bizim

için. Ben de

geliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

ANASTASIA

T Etrafımdaki dünya ağır ağır kendini toparlıyor. Soğuk, sert beton yanağıma bastırıyor. Bileklerim kaba bir halat gibi hissettiren şeye sürtünüyor. Tanıdık, neredeyse rahatlatıcı Eski bir deponun kokusu burun deliklerimi dolduruyor: toz, pas ve bayat hava. Gözlerimi yavaşça kırıştıtararak görüşümü kaplayan bulanıklığı dağıtmaya çalışıyorum ve anı parçaları bana saldırıyor. Beyaz gömlekleri ve siyah pantolonlarıyla şık giyimli güvenlik ekibi. Bana gösterdikleri resmi görünümlü evraklar. Onlara inanmaktaki saflığımı. Radu. Soğuk, intikamcı gözleri benimkilere kilitlenmişti, tam da gardımı indirdiğim anda. Yüz hatlarını çarpıtan vahşi neşe. Sonra üzerimde iki, hayır, üç adamın ağırlığı. Eldivenli elleri herhangi bir mücadeleyi engelliyor. Derimi delen bir iğnenin keskin batışı ve ardından damarlarımda ürpertici bir akıntı. Karanlık beni ele geçirmekte gecikmedi. Şimdi içimdeki öfke kabarıyor ve bir an için beni saran korkunun yerini alıyor. Onun tuzağına doğru yürüdüm. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Hafifçe yer değiştirerek etrafımı anlamaya çalışıyorum. Bakımsız tahta sandıklar ve eski makinelerle dolu loş, küflü depo, yüksekteki kirli pencerelerden süzülen zayıf ışıktaki gölgeleniyor. Uzakta, damlayan suyun hafif sesi yankılanıyor, neredeyse kulaklarımda kalp atışlarımla senkronize. Ani bir panik hissettim. İçin değil

kendim için değil, içimdeki hayat için. Elim içgüdüsel olarak karnıma uzanmaya çalışıyor ama sıkı bağlar bunu imkânsız kılıyor.

Çocuğumuza bir zarar gelme düşüncesi içimi burkuyor, dehşet çığ ve içgüdüsel. Radu'nun bilmesi mümkün değil, değil mi? Dışarı çıkmalıyım, bebeğimizi korumalıyım.

Tüm gücümü toplayarak bileklerimi bağlayan ipler üzerinde çalışıyorum. Derimi ısıyorlar ama direniyorum, kıvraniyorum ve kıvrılıyorum. Samuil'in düşünceleri beni ateşliyor. Onun paniğini, kararlılığını hayal ediyorum. Beni bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor, bundan eminim.

Ama öylece çaresiz bekleyemem. Bağlar üzerinde çalışırken dakikalar, saatler, zaman bulanıklaşıyor, sadece derme çatma hapishanemin dışında herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinlemek için duraklıyorum. Aklımdan kaçış yolları, ihtimaller, bu cehennem çukurundan çıkmak için her şey geçiyor.

Ve sonra, en küçük bir zaferde, ipler biraz gevşer. Çok değil ama bu da bir başlangıç. Bir umut dalgası kararlılığımı destekliyor. Hayal kırıklığı, korku ve öfkenin gözyaşları gözlerimi yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Radu beni kırılmış görmek istemiyor. Beni çaresiz ve korkmuş görmek istiyor. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Çünkü kesin olan bir şey var ki o da irademin derinliğini hafife aldığı. Ringde dövüşmenin bana aşıladığı güç sadece fiziksel değil, zihinsel ve duygusal. Radu, Çariçe'yi ele geçirmiş olabilir ama onun gazabıyla yüzleşmek üzere. Ve onu, beni hastalıklı oyununda bir piyon olarak kullanabileceğini düşündüğü güne pişman edeceğim.

Metalin metale sürtünmesi beni ipleri gevşetmeye odaklandığım konsantrasyonumdan uzaklaştırıyor ve hemen hareketsiz kalıyorum. Uzak duvara yerleştirilmiş ağır kapı inleyerek açılıyor. İçinden Radu çıkıyor, yüzü kendini beğenmiş bir memnuniyet maskesi.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudaklarında kötü niyetli bir sırıtma beliriyor. Hiç düşünmeden tükürüğümü toplayıp ona doğru tükürüyorum, ses tonumdan zehir damlıyor.

"Bana ne yaptın, seni piç kurusu?" Sadece kıkırdıyor, tükürük havuzundan kayıtsızca kaçıyor.

"Ah, Ana," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu?"

"Sadece o iğneye ne koyduğunu söyle," diye karşılık veriyorum, sesim bastırılmış öfke ve korkuyla gergin.

Yavaş adımlarla yaklaşıyor, kazandığı zaferin her anının tadını çıkarıyor. "Midazolam," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Basit bir yatıştırıcı. O güzel küçük kafanı da merak etme. Bebeğe zarar vermez."

İçimden bir şaşkınlık geçiyor. Ancak bu ifşaat, korkumu görmesine izin vermeme kararlılığımı daha da güçlendiriyor.

"Yani şimdi de masum, doğmamış bir çocuğu sapkın oyunlarınızda mı kullanıyorsunuz?" Tükürdüm, iğrenme her kelimedede belirgindi. "Bu kadar mı düştün?"

Radu'nun gülümsemesi genişliyor, suçlamamdan hiç de caymış değil. "Görüyorsun ya Ana, senin ve doğmamış veledin ellerimde olması bu işi benim için daha da zevkli hale getiriyor."

Sesindeki ürperti tüylerimi diken diken ediyor ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. "Bebeği nereden biliyorsun ki?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Radu, nefesindeki bayat tütün kokusunu alabileceğim kadar yakınım eğilerek fısıldıyor: "New York'a elinizi kolunuzu sallayarak girip fark edilmeyeceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu şehre ayak bastığınızdan beri gözüm ikinizin üzerinde." Gözleri zafer ve delilik karışımı bir ifadeyle parlıyor. "Attığınız her adımı, aldığınız her nefesi, karanlıkta fısıldanan her kelimeyi biliyorum. Ve bekliyorum, planlıyorum, intikamımın mükemmel olmasını sağlıyorum."

İçimde soğuk bir öfke kabarıyor ve beni bağlayan ipleri çekiştiriyorum. Liflerin sürtünen tenimi ısırması beni daha da öfkeliyor. "Her ne istiyorsan Radu, bu seninle benim aramda. Samuil'i ve çocuğumuzu bunun dışında bırak."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ah, merak etme. Değerli Samuil'in yakında kendi rolünü oynayacak." Daha fazla acı, daha fazla ıstırap vaadi aramızdaki havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Dimdik ayağa kalkıyor, yüzü kararıyor. "Sen ve o it kocan benden her şeyimi aldınız," diye tükürüyor Radu. "Şimdi her şeyi senden alma sırası bende."

Alaycı bir homurtudan başka bir şey yapamıyorum. "Başına gelen her şeyi kendin yaratıyorsun Radu. Bratva'ya karşı çıkıp hiçbir sonuç almadan elini kolunu sallayarak çıkmayı mı bekliyordun?"

Tepkisi hızlı ve acımasız oldu. Elinin tersi yüzüme çarpıyor, keskin bir acı gönderiyor ve başımın yana savrulmasına neden oluyor. Dudaklarımda kanın metalik tadını alıyorum, yüzüğünün temas ettiği yerde taze bir kesik batıyor.

Yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum, bakışlarım inatçı. "Buna pişman olacaksın."

Sıkılmış görünerek gözlerini deviriyor. "Ah, Ana, her zaman çok meydan okuyan. Ne kadar sert bir kız. Sonunda seni kırdığımda çok daha tatmin edici olacak." Sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve kırılacaksın, *Çariçe*."

Omuzlarımı dikleştirerek *Çariçe*'nin buz gibi yüzünün her türlü duyguyu maskeleyesine izin veriyorum. "Beni hafife alıyorsun, Radu. Hep küçümsedin. Ve bu senin en büyük hatan."

Hınzır kahkahası odanın içinde yankılanıyor. "Sıkı dur, canım. İdamın çok yakında gerçekleşecek. Ve söz veriyorum, o zamana kadar bunun için dua ediyor olacaksın."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve gölgeli alandan çıkıyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor ve tehdidinin ağırlığıyla beni içine hapsediyor.

O gittiği an, elimdeki göreve yeniden odaklanıyorum. Kaybedecek bir saniyem bile yok. Daha önce sıkı bağlar yüzünden uyuşmuş olan parmaklarım, ben özenle düğümler üzerinde çalışırken yeniden duyu kazanmaya başlıyor. Kaçmak zorundayım. Kendim için, Samuil için, doğmamış çocuğumuz için. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Radu ayrıldıktan sonra oda boğucu bir sessizliğe bürünüyor, sadece benim nefesim kesiliyor. İpler bileklerime kalın ve kaba geliyor ama içimde yeni bir kararlılık kıvılcımı yanıyor. Parmaklarımın her kıvrımı ve dönüşü nafîle görünüyor, her küçük hareket sıkı bağlarda zar zor bir kaymaya neden oluyor.

Ve sonra, kararlı bir çekişle, ilk ipliğin koptuğunu hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, şakağımdan aşağı bir damla ter süzülüyor ama odaklanıyorum. Yavaşça ipler gevşiyor. Düşmelerine izin vermeden hemen önce odanın her santimini tarıyorum. Yanıp sönen kırmızı ışıklar yok, küçük siyah küreler yok; elektronik gözler tarafından izlenmiyorum gibi görünüyor. Güzel. İhtiyacım olan son şey birinin her hareketimi izlemesi.

Rahatlamış bir nefesle, artık işe yaramayan ipleri yere atıyorum. Ayağa kalkarken kaslarım ağrıyor ama acıyı bir kenara itiyorum. Şimdi rahatsızlıkların üzerinde durmanın zamanı değil. Buradan çıkmam gerekiyor. Gözlerim uzak duvardaki bir dizi metal çıtaya takılıyor. Sıkıca gömülmüşler ama çaresizlik güçlü bir motivasyon kaynağı.

Bu tür yerlerin güvenliğini sağlama ve buralardan kaçma konusunda sahip olduğum her türlü bilgiden yararlanarak, odayı işe yarayabilecek herhangi bir şey için tarıyorum.

kullanıyorum. İnce, atılmış bir metal çubuk bulup çıtaların arasına sokuyorum ve elimden geldiğince baskı uyguluyorum. Metal inliyor, sonra son bir hafifçe kayıyor.

Boşluk çok fazla değil, ama içinden bakmak için yeterli. Kendimi dış dünyaya bakarken buluyorum, neredeyse birbirinin aynısı gibi görünen gri depolardan oluşan geniş bir alana. Kalbim sıkışıyor. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Burada beni kim nasıl bulacak? Ama sonra, bir renk sıçraması gözüme çarpıyor.

Yan tarafı çeşitli çiçeklerle boyanmış bir kamyon, depolardan birine doğru ilerliyor. Gözlerimi kısarak daha iyi bakmaya çalışıyorum ve işte orada: Gvozdika. Samuil'in bana sık sık getirdiği parlak, ışıltılı kırmızı bir çiçek. En sevdiğim çiçekten daha fazlası; o bizim sessiz sevgi dilimiz. Her bir yaprağı birlikte yaptığımız yolculuğun bir kanıtı.

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bu bir tesadüf olabilir ya da bir işaret, nerede olduğumu gösteren bir ipucu olabilir. Samuil zekidir ve bunu bir araya getireceğinden hiç şüphem yok. Ama oturup kurtarılmayı beklemek benim tarzım değil. Ben Çariçe'yim. Ve o çiçek kamyonu onu bana götürebilecek olsa da, her şeyi kadere bırakmayacağım.

Savaşacağım ve Radu beni esir tutabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Odanın her ayrıntısını, her potansiyel çıkışı ve zayıf noktasını incelemeye başlıyorum. Şimdi harekete geçme zamanı.

CHAPTER 35

SAMUIL

T keskin zil sesi havayı delip geçerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Carlos'un adı ekranda yanıp sönüyor ve Rodriguez Syndicate liderinin hazırladığı oyunlara karşı kendimi hazırlıyorum.

"Carlos," diye selamlıyorum.

"Samuil! Küçük sohbetimizden hemen sonra bu zevki neye borçluyum?" Sesindeki eğlence iması beni rahatsız ediyor ama ses tonumu sabit tutuyorum.

"Bana olan borcunu ödemek için arıyorum."

Hattan bir kıkırdama yayılıyor. "Uzun sürmedi, değil mi?"

Şakayı görmezden gelerek konuya giriyorum. "Radu, geçmişimden bir adam, benim için önemli olan bir şeyi, birini aldı."

Düşünceli bir duraklama oldu. "Neden senin eski kinlerine bulaşayım ki?"

"Çünkü bu sadece eski bir kinle ilgili değil," diye çıkışıyorum sabrımı korumaya çalışarak. "Radu pastanın küçük bir parçasıyla yetinecek biri değil. Onunla şimdi başa çıkmazsak, sizin bölgenize de göz dikmesi uzun sürmez."

Carlos bir an için sözlerimi tartar gibi oldu. "Olabilir. Ama bundan benim çıkarım ne olacak?"

O göremese de sırtıyorum. "Bana en iyi adamlarından üçünü ödünç ver, bu iş bittiğinde *sana* bir iyilik borçlu olacağım."

Hat bir kalp atışından daha uzun bir süre sessiz kalmıyor, ama sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda Carlos kıkırdıyor, sesi zengin ve derin. "Sen zeki bir

Adamım, Samuil. Birinin bana iyilik teklif etmesi pek sık rastlanan bir şey değil. Pekala, anlaştık."

"Güzel. Onları benim bulunduğum yere gönder. Detayları sana mesaj atarım."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor. "Ama unutma Samuil, iyilik iki yönlü bir yoldur. Anlaşmamıza saygı göstermenizi bekliyorum."

"İyiliğini göreceksin," diye teminat veriyorum ona, yırtıcı bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Karşılıklı iyilikler, bizim dünyamızda, en sağlam ilişkiler böyle kurulur. Carlos ve ben artık kolay kolay vazgeçilemeyecek bir borçla bağlıyız ve bunu kendi avantajıma kullanmak niyetindeyim.

Arama sona erdiğinde, damarlarımda memnuniyet uğulduyor. Ama bu anlık soluklanma gelen başka bir aramayla bozuldu. Numara gizlenmiş, ama bu sadece kim olduğundan daha emin olmamı sağlıyor.

Derin bir nefes alarak "Radu" diye cevap verdim.

Radu konuşurken sesinden kötü niyetli bir neşe damlıyor, her kelimesi alay etmek için kasıtlı olarak seçilmiş. "Samuil. Artık büyük, kötü kurt olmadığımı bilmek nasıl bir duygu?"

Parmaklarım telefonu daha sıkı kavriyor ama sesimi sakın ve soğuk tutuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ah, doğrudan konuya. Yalvarmanı, hatta belki biraz ağlamanı duymak istedim," diye alay ediyor.

"Benden bu tatmini alamayacaksın." Yüzeyin hemen altında çiğ bir öfke kaynıyor, ama görünmesine izin vermeyi reddediyorum. "Ana'yı giydir."

Radu'nun gırtlaktan gelen iğrenç kahkahası kulak zarımı yırtıyor. "Ben de tam olarak bu yüzden aradım. Onu görmek isteyebileceğini düşündüm." Birden sesli arama görüntülü hale geçiyor. Ana'nın morarmış yüzü görüldüğünde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Yüzündeki her iz, her leke içimdeki öfke cehennemini körüklüyor. Ama tüm bunlara rağmen gözleri -o vahşi, dirençli gözleri- meydan okumayla parıldıyor.

"Samuil," sesi sabit, hatta ses tonunu saran acıya rağmen.

Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Bebek iyi. Hissedebiliyorum."

Boğazım düğümleniyor, duygularım dışarı akmakla tehdit ediyor. Böyle bir zorluk karşısında bile gücün vücut bulmuş hali. Ama ben cevap veremedim. Ana biraz daha yaklaşıyor, bakışları sabit. "Gvozdika'yı unutma. Bu çok önemli."

Gvozdika? Kırmızı çiçek. Ama ne demek istiyor? Gizli anlamı, iletmeye çalıştığı söylenmemiş mesajı kavramaya çalışıyorum.

Ama ben daha bir şeyleri toparlayamadan Radu'nun çarpık görüntüsü tekrar kadraja giriyor ve dudaklarında çarpık bir başarı sırtışı beliriyor. "Gördün ? Yaşıyor... şimdilik."

"Ona bir daha dokunursan bir gün daha yaşayamazsın," diye homurdanıyorum, sesimi zorlukla dengede tutmaya çalışarak.

Kahkahası yine hattı dolduruyor, sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu konuyu biraz düşünmene izin vereceğim. Canım istediğinde tekrar ararım." Telefon aniden kapanıyor ve beni bir sessizlik dünyasına sürüklüyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada duruyorum, durumun ağırlığı üzerime çöküyor, Gvozdika'ya yapılan şifreli gönderme zihnimde yankılanıyor. Bu bir ipucu, bana attığı bir can simidi ve onu yakalayıp güvenli bir yere çekmezsem lanetleneyeceğim.

Düşünceler aklımdan geçerken etrafımdaki oda bulanıklaşıyor, planlar oluşuyor ve yeniden şekilleniyor. Kesin olan bir şey var ki, Ana'yı sağ salim geri getirebilmek için dünyayı yakıp yıkacağım. Radu ne kazandığını düşünürse düşünsün, vahşi bir hayvanı asla köşeye sıkıştıramayacağını öğrenmek üzere. Özellikle de kaybedecek çok şeyi olan birini.

Zihnindeki dişliler noktaları birleştirerek harekete geçiyor. Arama sırasında geri geri giden bir kamyonun uzaktan gelen bip sesi, içinde bulunduğu alanın hafif yankısı. Bir depo olmalı. Ve Gvozdika'ya yapılan gönderme, Ana'yla paylaşılan pek çok anıda kendine yer edinen çiçek. Rusya dışında nadir bulunan bir tür olduğu için muhtemelen şehirde bir ana satıcı ya da dağıtıcı, tek bir teslimat noktası, bir başlangıç noktası vardır. Kısa süre önce bir buket aldığım favori satıcımı düşünüyorum ama şehirde Gvozdika satan tek satıcının o olduğundan emin olamıyorum.

Andrei'yi hızlıca arıyorum, parmaklarım bir amaç uğruna hareket ediyor. Birkaç kez çaldıktan sonra, uçağın kabin havasından hafifçe bozulmuş sesi cevap veriyor. "Samuil?"

"Andrei, benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyerek doğrudan konuya giriyorum.

"Tabii ki. Ne oldu?"

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak, "Sadece dinle," diye çıkışıyorum. "Gvozdika çiçeğinin ana dağıtım yeri olan New York'ta nereye teslim edildiğini öğren."

Sessizlik. Sonra, "Ne?"

"Gvozdika, Andrei. Bu önemli," diye ısrar ediyorum, sesim çelik gibi sert.

Kafasının karışık olduğu belliydi ama sonra, "Tamam. . Ama neden-
" Bitirmesine izin vermedim. "Sadece yap."

"Anladım. Roman? Duydun mu?"

"Açık ve net," diyor Andrei'nin yanında.

Arka planda Roman'ın harekete geçtiğini duyuyorum. Onu neredeyse gözümde canlandırabiliyorum, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, gözleri birden fazla ekranı tarıyor. Roman'ın dedektifliği bizi birden fazla kez kurtardı ve sessizce bunun da o zamanlardan biri olması için dua ediyorum.

Bir mesaj almam sadece birkaç dakika sürüyor. Hızlı ping sesi dikkatimi ekrana çekiyor. Roman'dan geliyor. Üzerine tıklıyorum ve bilgi önümde açılıyor.

Detaylar tarandığında tek bir yer göze çarpıyor. Queens'in kalbinde, eşsiz çiçekler taşıyan bir kamyonun teslimat yaptığı merkezi bir dağıtım noktası. Bu bir ipucu ve şu anda elimdeki tek şey bu.

Minnettarlık dolu bir nefes alıyorum. "Roman aldı," diye Andrei'ye bilgi veriyorum. "Güzel. Beni haberdar et. İner inmez orada olacağız."

Carlos'un adresini hızlıca tuşluyorum. Milyonlarca sırrı barındıran New York gibi uçsuz bucaksız bir şehirde bile teknoloji her şeyi birbirine bağlıyor. Carlos'tan gelen mesajın anında 'çınlaması' bana yeni bir umut patlaması yaşıyor.

Adamlar bir saat içinde orada olacak.

Kısa ve öz, tam da sevdiğim gibi.

Zihnim vites değiştiriyor, beyinsel olandan içgüdüsel olana geçiyorum. Dairedeki gizli bir dolaba doğru yöneliyorum. Takım elbise ve ceketlerden oluşan bir katmanın ardındaki bir panel kayarak kişisel ortaya çıkarıyor. Parmaklarım kompakt bir MP5 hafif makineli tüfeğin soğuk çeliği üzerinde geziniyor ve hazır olup olmadığını kontrol ediyor. Sonra, güvenilir tabancam Glock 19 dolu ve kılıfında. Bileğime bir K-Bar bıçak bağlı, keskin bıçağı yumuşak LED ışıkların altında tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi topraklıyorum. Her silah benim irademin, kararlılığımın bir uzantısı. Şarjörleri kontrol ediyorum, mermileri dolduruyorum ve tanıdık ağırlığın vücuduma rahatça yerleştiğini hissediyorum. Bu, yıllar içinde hem korktuğum hem de teselli bulduğum bir duygu.

Siyah bir taktik kıyafet giymiş olarak, yaklaşan akşam karanlığına sorunsuzca karışıyorum. Bir an için dışarı çıkarken deri eldivenlerim balkon demirini kavıyor. Çatı katındaki dairemin manzarası nefes kesici ve ben

Ŗu anki ruh halimle bile bunun değerini biliyorum. New York Ŗehri altımda bir ışık, ses ve yaşam ağı gibi yayılıyor.

Yukarıda, gece gökyüzü yıldızlarla boyanmış, aşağıdaki sert beton ormanın üzerinde parlıyor. Ama Ŗehir her zamanki gibi hayranlık uyandırmıyor. Bunun yerine, içine balıklama dalmak üzere olduğum devasa, karmaşık bir labirent gibi hissettiriyor.

Yaralı ama kırılmamış Ana'yı, onun şifreli mesajını ve birlikte geleceğimizin vaadini düşünüyorum. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Rüzgâr saçlarımı hışırdatırken ve uzaktan gelen siren sesleri havayı delip geçerken, kararlılığım sertleşiyor. Ŗehir hem tehlike hem de fırsatlarla dolu. Ve bu gece, Radu'nun düşüşüne tanıklık edecek.

Artık oyun yok. Daha fazla beklemek yok. Bu gece merhamet olmayacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 36

ANASTASIA

E Kalbimin her atışı, tutsaklığımın dakikalarını ve saniyelerini sayan bir saatin tik takları gibi geliyor. Bu acımasız odanın duvarları çok tanıdık gelmeye başladı ama ben hiçbir zaman bir odada rahat eden biri olmadım.

Kafes.

Yakından dinleyerek, beni esir alanların alışkanlıklarını öğrendim. Kapımın önünde diğerlerinden daha uzun süre duran bir gardiyanın ağır, kendine aşırı güvenen adımları. Bir diğerinin daha yumuşak, tereddütlü adımları. Kıkırdamaları, konuşmaları, öksürükleri; hepsi de konumlarını ve niyetlerini belli eden işaretler. Zihnimde rutinlerinin haritasını çıkardım, her hareketlerini tahmin ettim.

"Beni duyuyor musun ufaklık?" Mırıldanıyorum, ellerim karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde yayılıyor. İçimde büyüyen çocuk benim hem kırılganlığım hem de gücüm. İkimizi de nasıl koruyacağımın garantisini bilmiyorum ama deneyeceğim. "Bundan kurtulacağız. Sen ve ben, birlikte. Sadece biraz daha dayan."

Bulduğum metal bir ege ile kapının kilidini saatlerce uğraştıktan sonra açmayı başardım. Gardiyanları dinledikten sonra kapıyı dikkatlice iterek açtım ve loş koridora göz attım. Koridorun sadece birkaç adım aşağısında, kendine aşırı güvenen gardiyan arkasını dönmüş, tembelce telefonunu kontrol ediyordu. Mükemmel.

Avını takip eden bir panterin sessiz zarafeti ve hassasiyetiyle hareket ederek ona yaklaşıyorum. Adımlarım sessiz, ama kalbimin çarpıntısı neredeyse

kulaklarımı sağır ediyor. Geldiğimi duymuyor ve bu onun son hatası.

Katlandığım dövüş eğitimlerini, içime işlemiş hareketleri ve tutuşları hatırlıyorum. Akıcı bir hareketle kolumu boynuna doluyor ve onu boğucu bir kısılcın içine çekiyorum. Gözleri şokla açılıyor ve parmakları kolumu pençeliyor ama ben acımasızım, şaşkınlığını ona karşı kullanıyorum.

Birkaç dakika içinde çırpınışları zayıflar ve baygın bir şekilde yere yığılır.

Her saniye önemli. Hızla silahını, bıçağını ve işime yarayabilecek her şeyi ondan alıyorum. Bu bir başlangıç ama Radu ve haydutlarıyla yüzleşeceksem daha fazlasına ihtiyacım var.

Muhafızın telsizini kapıp, konuşmaları duymak için tam zamanında ayarlıyorum. Huzursuzlanıyorlar, olası bir hamleyi tartışıyorlar.

Hemen bir köşeye çekilip gölgelerin arasına karışıyorum. Bu kedi fare oyunu daha yeni başladı ve ben hazırım. Ne pahasına olursa olsun buradan çıkacağım ve Radu'nun terör saltanatı bu gece sona erecek.

Deponun kavernöz genişliği önümde sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, sıra sıra istiflenmiş kasalar ve raflar. Tepedeki aydınlatma, tehlikeyi gizleyebilecek ya da benim durumumda gizlenmeyi sağlayabilecek uzun, hain gölgeler oluşturuyor. Eski ahşap kokusu ve hafif, tanıdık tütün kokusu havayı dolduruyor.

Attığım her adım hesaplı, aldığım her nefes ölçülü. Muhafızların kendi aralarında Romence konuştuklarını fark ediyorum; kalın aksanlarından eski düşmanlarımdan tanıdık temposu damlıyor. Bu acı tatlı bir farkındalık; onları anlamamda bana avantaj sağlarken, aynı zamanda bana muhtemelen Radu'nun kalan son sadık adamları olduklarını söylüyor, bu da kolayca düşmeyecekleri anlamına geliyor.

Gölgeden gölgeye süzülüyorum, kasa yığınlarını siper olarak kullanıyorum, her çıkışı ve elimdeki potansiyel silahı not ediyorum. Bu taktiksel bir dans, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir dans. Kaçmayı başardığım her muhafızla kendime olan güvenim artıyor.

Ta ki...

İzlenme hissini, her hareketinizi takip eden gözleri yanlış anlamak mümkün değil. Onu görmeden önce hissediyorum. Döndüğümde bir devle yüz yüze geliyorum. Muhafızın cüssesi göz korkutucudur, iri cüssesi onu bir insan duvarına benzetir. Tıraşlı kafası, kalın boynu ve soğuk

Tanıdığına dair bir parıltı taşıyan gözleri şüpheyeye yer bırakmıyor, beni bekliyordu.

Saniyelik bir açmaz var. İki avcı birbirini ölçüp biçiyor, riskleri ve olasılıkları hesaplıyor.

Ama zaman benim sahip olmadığım bir lüks, özellikle de düşünmem gereken bir bebek varken. Normal şartlarda böyle bir adama balıklama atlamak riskli olurdu, ama şimdi? Şimdi, bu tam bir delilik. Yine de Radu kötü niyetli oyununu bu şekilde oynuyor, her zaman sınırlarımı zorluyor, beni imkansız riskler almaya zorluyor.

Derin bir nefes alarak kendimi devin üzerine fırlatıyorum ve ağırlık merkezine nişan alıyorum. Sürpriz unsuru benim tarafımda, en azından şimdilik. Tahmin ettiğim gibi, yan adım atıyor ama ben hazırım. Eğitimim devreye giriyor. Momentumunu ona karşı kullanarak dönüyorum ve botumun topuğunu dizinin geçiriyorum. Homurdanıyor, sendeleyerek ilerliyor ama yenilmekten çok uzak.

Kükreyerek etli bir yumruğu bana doğru savuruyor. Eğiliyorum, ama darbesinin gücü saçlarımı karıştıran bir hava akımı yaratıyor. Bu dağla yumruk yumruğa dövüşemeyeceğimi çok iyi bildiğimden, onun cüssesini kendi avantajıma kullanıyorum.

O vurmaya çalışmakla meşgulken, ben hareket ediyorum, yumuşak noktalara vuruyorum.

-Dizlerinin yanlarına, kasıklarına, boğazının çukuruna. Hızlı, etkisiz hale getirici hareketler. Amacım onu alt etmek değil, manevra yapmak.

Aniden saldırdı ve beni hazırlıksız yakaladı. Bir sandık yığınının yaslandığımda dünya tersine dönüyor. İri eli boğazımı sarıyor, sıkıyor. Panik alevlendi, ama onu bastırdım. Cebime uzanıp parmaklarımı daha önce aldığım muhafız bıçağına doluyorum.

Hızlı bir hareketle bıçağı böğrüne saplıyorum, sadece tutuşunu bırakmasına ve acı içinde soluyarak geri sendelemesine yetecek kadar.

Hiç vakit kaybetmedim. Kendime sadece birkaç değerli saniye kazandırdığımı bilerek hızla uzaklaşıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, nefesim daralıyor, şimdi neyin tehlikede olduğunu her zamankinden daha iyi anlıyorum.

CHAPTER 37

SAMUIL

T Queens'in depo bölgesi, şehrin öbür ucundan gelen korna sesleri dışında ölü bir sessizliğe bürünmüş durumda. Arabayı çekerken gecenin yoğun ve nemli havası tenime yapışıyor. Beni bekleyen Dominikliler, üç adam Carlos tarafından gönderilmişti, yüzlerindeki ifade merak ve ihtiyat karışımıydı.

Arabadan çıktım, hızlı bir bakışla onları değerlendirdim. Ağır silahları var, savaşa hazırlar. Duruma saygı belli, ama neden burada olduklarını, kendi işlerini halletmek yerine bir Rus'la çalıştıklarını merak ettikleri de aynı derecede belli. Tanışma ve ittifak için daha sonra zamanımız olacak.

Girişe yaklaştığımızda, ürkütücü sessizlik beni hemen etkiledi. Boş bir deponun boğucu sessizliği değil, bir çatışmanın ardından gelen tedirgin edici durgunluk. Bu, yakından tanıdığım bir his.

Daha sonra gördüklerim şüphelerimi doğruluyor. Yere serilmiş birkaç muhafız, bilinçsiz ya da daha kötüsü. Bu adamlar savaşmadan ölmemişler, ama üstün bir düşman tarafından alt edilmişler. Kendi kendime sırtıyorum; bu benim Ana'm.

Ama gurur geçici bir duygu, yerini anında tiz metal sesleri ve yukarıdan gelen boğuk bağırışlar alıyor. Onun orada olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve ben de oraya gidiyorum.

Aciliyeti hisseden Dominikenler arkamda sıraya giriyorlar. Hızla hareket ediyoruz, tüm hislerim yükseliyor, nabzım yüksek sesle atıyor

Kulaklar. Merdivenler ileride beliriyor ve biz yükseldikçe savaş sesleri daha yüksek, daha umutsuz hale geliyor.

Ve sonra beni yolumda durduran bir manzara görüyorum.

Ana, benim vahşi, zorlu kadını, daha önce video yayınında gördüğüm iri yarı canavarla ölüm dansına kilitlenmiş durumda. Bu mesafeden bile gözlerindeki vahşeti, hayatta kalma ve doğmamış çocuğumuzu koruma isteğini görebiliyorum. Hareketleri hızlı ve kesin, her vuruşu yeteneğinin bir kanıtı.

Tam müdahale etmek üzereydim ki, taktiklerinin ne kadar zekice olduğuna şahit oldum. Haydutun cüssesini ona karşı kullanarak sola doğru çalım atıyor ve onu yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyor. Ve sonra, hızlı, neredeyse bale benzeri bir hareketle, dirseğini kafatasının tabanına çarparak dönüyor.

Adam yere yığılır ve büyük bir gürültüyle yere düşer.

Ana'nın bakışları benimkilerle buluşuyor; yorgunluk, rahatlama ve her zaman hayran olduğum o sert ruhun bir karışımı. Kir ve ter içinde olsa bile, o hâlâ gördüğüm en güzel manzara.

Tek kelime etmeden aramızdaki mesafeyi geçip onu kollarıma alıyorum. Dominikliler saygılı bir mesafede duruyorlar, gözleri kocaman, az önce tanık oldukları gösteriden etkilendikleri belli.

Orada öylece duruyor, etrafı kendi yaptıklarının artıklarıyla çevrili, göğsü efordan kabarıyor. Keskin bakışlarını Dominikenlere çevirerek sırtıyor: "Gerçekten de oturup kurtarılmayı bekleyeceğimi düşünmediniz, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve gözlerimdeki parıltıyla öne doğru bir adım atıyorum. "Sevgilim, sen beni kurtardıktan sonra bu iyiliğinin karşılığını vermek için can atıyordum."

Dudaklarından yumuşak bir gülümseme geçiyor. "Her zaman skor tutuyorsun, değil mi Samuil?" diye mırıldanıyor, parmakları çene çizgimin kaba kirli sakalını okşuyor.

Elini tutup parmak eklemlerine nazik bir öpücük konduruyorum. "Sadece sen söz konusu olduğunda," diye mırıldanıyorum, şakalaşmamız içime dolan rahatlamanın yoğunluğunu maskeliyor. Kısa, parlak bir an için kaotik dünyamızda her şey yoluna giriyor.

Ancak bu rahatlama, bir kapının uğursuz gıcirtısı ve sıkılmış bir kurşunun belirgin sesiyle bozulur.

Yeni tehditle yüzleşmek için dönüyoruz, içgüdüsel olarak birbirimize yaklaşıyoruz. Gölgelelerin arasından Radu çıkıyor, gözleri vahşi ve manik. Sarı ışık yüzüne korkunç gölgeler düşürüyor, çıldırmış yüzünü daha da belirginleştiriyor.

gözlerindeki bakış. Parmakları, namlusu uğursuzca parlayan yarı otomatik bir tabancanın kabzasının etrafında seğiriyor.

"Ah, yeniden bir araya gelme," diye tükürüyor zehirli bir alaycılıkla. "Kalbimi ısıtıyor, gerçekten. Ne kadar dokunaklı."

Dominikliler gerildi, elleri kendi silahlarına doğru ilerliyordu. Ama onlara geri çekilmelerini işaret ediyorum. Bu kişisel bir mesele. Radu her ne kadar oyun oynamak istese de, manik bakışlarının ardında gizlenen çaresizliği görebiliyorum. Köşeye sıkışmış durumda ve bu onu daha da tehlikeli yapıyor.

"Radu," Ana'nın sesi sert ve inatçı, "artık bitti. Sayıca azsın, silahın yok. Bundan kurtuluşun yok."

Ama Radu sadece güler, acı ve alaycı bir sesle. "Ah, Ana. Her zaman taktikçisin. Ama bir şeyi unutuyorsun. Bir adamın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına, işte o zaman en tehlikeli düşman haline gelir."

Parmağı tetikte sıkılaşıyor ve ben içgüdüsel olarak kendimi Ana'nın önünde konumlandırıyorum, onu vücudumla korumaya hazırım. Kendi elim tabancamın kabzasını kavlıyor, tüm kaslarım gergin ve saldırmaya hazır.

Bir . Odadaki düşmanlık yoğun, her kalp atışı uzaktaki savaş davulları gibi yankılanıyor. Dominikliler sessizce izliyor, bağlılıkları açık, ama hiçbirisi ilk hamleyi yapmaya istekli değil, Radu'nun silahı bu kadar açık bir şekilde bize doğrultulmuşken değil.

Ana'nın sesi gergin sessizliği bozuyor, şimdi daha yumuşak, neredeyse yalvaran bir ses. "Radu, ne yaptığını bir düşün. Her şeyi bir kenara atma."

Ancak Radu'nun kahkahası bu kez daha da uğursuz. "Moskova başlangıçtı. Ve şimdi, öyle ya da böyle buna bir son vereceğim."

Zihnim koşuşturuyor. Onu etkisiz hale getirmeliyim ama yanlış bir hareket ölümcül olabilir ve Ana yaralanabilir. Bir plana, dikkat dağıtmaya ihtiyacımız var. Ana'ya yan gözle bakıyorum, sessizce iletişim kurmaya çalışıyorum. O da hafifçe başını sallıyor. Daha önce de imkansızlıklarla yüzleştik, her zaman bir takım olarak. Ve bu sefer de farklı olmayacak.

Tam hamlemi yapmak üzereyken Radu'nun öfke ve delilik dolu gözleri bana sabitleniyor. Hızlı, neredeyse akıcı bir hareketle silahını kaldırıyor ve doğrudan göğsüme nişan alıyor. Radu'nun gözlerindeki ölümcül parıltı silahı tutuşundaki ölümcül niyetle eşleşirken zaman yavaşlıyor, her milisaniye sonsuzluğa uzanıyor.

Bir hareket bulanıklığı gözüme çarptığında yaklaşan tehdidi fark edecek zamanı ancak buluyorum. Ana, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bir zarafet ve çeviklikle hamle yaptı ve beni yere itti, tam da sağır edici bir silah sesi duyulurken

havaya doğru. Beni hedef alan mermi yoldan çıkarak bir zamanlar durduğum yerin arkasındaki ahşap sütuna saplanıyor.

Momentumu kullanarak bizi döndürüyorum, düşüşünü engellemek için kendimi konumlandırıyorum. Tereddüt etmeden tabancamı çektim. Soğuk metal elimde güven verici bir şekilde sağlam duruyor. Radu'ya ikinci bir şans vermedim. Tek bir el ateş ettim ve geçmişimizden gelen hayalet son nefesini verdi. Bir an donmuş gibi durdu, yüzünde az önce ne olduğundan tam olarak emin olmadığını gösteren bir ifade vardı.

Kan, gömleğinin kumaşından kalbinin etrafına yayılmaya başlar. Elini zayıfça oraya koyar, aşağı bakar ve sonra bırakır.

Ardından gelen yoğun sessizliği sadece kesik kesik nefeslerimiz bozuyor. Kendimi hafifçe yukarı itiyorum, bakışlarımı Ana'ya sabitlemeden önce etrafı inceliyorum.

Bana sırtıyor, saçlarının telleri dağılmış, gözleri yıllar önce Moskova'da beni kendisine çeken o ateşli ruhla parlıyor. "Sanırım artık ödeşdik," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyor, parmakları gömleğimin yakasıyla oynuyor. "Tüm o kurtarmalar için yani."

Kenardan gelen bir kıkırdama dikkatimizi çekiyor. Dominiklilerden biri, geçmiş savaşların hikâyelerini anlatan yüzüyle sırım gibi bir adam, altın bir dişini göstererek bize sırtıyor. "Siz Ruslar," diyor sesinde belirgin bir eğlenceyle, "işleri gerçekten farklı yapıyorsunuz, değil mi?"

Odada daha önce bıçakla kesilebilecek kadar yoğun olan gerilim çözülmeye başlar, yerini dostluk ve rahatlama alır.

Ancak Ana ve ben kendi dünyamızda kaybolmuştuk. Kısa bir an için tehlike, kaos ve akan kan kayboluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz. Eğilip dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Öpücük, yaşadığımız her şeyin, korkunun, adrenalinin ve ıstırabın hızla azaldığı bir doruk noktası.

Birbirimizden ayrıldık, alnımız birbirine yaslandı ve dünya yavaşça yeniden odaklanmaya başladı. O anda, hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, onunla yüzleşeceğimiz ve birlikte üstesinden geleceğimiz her zamankinden daha açıktı - her zaman.

Hiç şüphem yokmuş gibi.

EPILOGUE I

SAMUIL

Bir yıl sonra...

Teçtiğimiz bir buçuk yılda yaşadığım olaylar her şeyi değiştirdi. Her zaman çelik gibi kontrolü ve soğukkanlılığıyla övünen bir adam için, hayatımın yeni ritmi öngörülemeyen zorluklar getirdi.

beni topuklarımın üzerinde döndürdü. Bu gece oğlumuz Niko'dan ilk kez ayrılıyoruz. İçim içimi yiyor. Bratva'nın kalesi mi? Çocuk oyuncağı. Çocuğumu bırakmak mı? Tamamen farklı bir oyun.

Dadımız Elena zaten evimizin demirbaşı. Andrei onun için ısrar etti ve onu Moskova'dan getirtti; yıllardır Bratva aileleriyle birlikte olan ve onların en değerli varlıklarına bakan bir profesyonel. Kendisi son derece kalifiye ama oğlumun sorumluluğunu devretmek tamamen başka bir mesele.

"Unutma, mavi battaniyeyi seviyor, çizgi film dinozorlu olanı. Onu sakinleştiriyor," diye talimat veriyorum, hafifçe volta atarak.

Elena sırtmasını bastırarak başını sallıyor. "Bay Nicolaevich, bunun üzerinden geçtik. Her şeyi not aldım."

"Ve ninni. Ana'nın söylediği. Biliyorsun, değil mi?"

Birkaç şarkı mırıldanıyor, yumuşak sesi odayı dolduruyor. "Evet, bende o."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, saçlarımda dökülmeye başladığını fark edince duraklıyorum.

oyunuyordum, gergin bir tikim vardı. "Monitör tamamen

şarj edildi, değil mi? Kontrol etmek istersem diye?"

Sabırlı bir gülümsemeyle tutuyor. "Her şey hazır. Siz ve Bayan Zaitsev gecenizin tadını çıkarın. Niko emin ellerde."

Çocuk odasının kapısında duraksayıp derin bir nefes alıyorum ve içeri bakıyorum. Gece lambasının yumuşak ışığı odaya sıcak bir parıltı yayıyor ve orada, beşiğinde, benim dünyam var. Niko, annesinden miras kalan gür siyah saçları ve benim derin, zengin kahverengi gözlerimle Ana ve benim mükemmel bir karışımım.

Uykusunda hafifçe kıpırdanıyor, küçük parmakları mavi dinozor battaniyesinin kenarını tutuyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, ona duyduğum sevginin ağırlığı göğsüme ılık bir şekilde baskı yapıyor. Onun özü, kırılganlık ve gücün o eşsiz karışımı yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Şu haline bak," diye fısıldıyorum, oğlumuzun mucizesine hayret ederek. "Bir gün kral olacaksın. Bunu unutma."

Huzurlu nefes alış veriş tek tepkisi, ama yeterli. Son bir kez bakarak, her zaman orada olacağıma, onu izleyeceğime ve güvende tutacağıma dair sessizce söz veriyorum.

Yüreğim burkularak odadan çıkıyorum ve Elena'ya başımı sallıyorum. "Ona iyi bak."

Başını anlayışla salladı. "Her zaman."

Ve böylece dışarı çıkıyorum. Ailemizin gücü, kurduğumuz bağlar ve bu uçsuz bucaksız, geniş şehirde birlikte inşa ettiğimiz gelecek heyecan verici ve eşsiz. Elena'ya güveniyorum çünkü Andrei ona güveniyor. Ama şimdilik, Ana ve benim için bir akşamlığına da olsa biraz kendimizi geri kazanma zamanı.

New York'un neon ışıklı sokaklarında gezinirken, düşüncelerim neredeyse iki yıl öncesine dönüyor, o gecenin anıları parşömen üzerindeki taze mürekkep gibi duruyor. Kurt. Sadece adı bile tüylerimi diken diken ediyor, neredeyse ölümle sonuçlanan dövüşün anılarını çağırıştırıyor. Ana'nın cesareti, yılmaz ruhu, hayatı için savaşması, damarlarında dolaşan zehir onu uçurumun kenarına getirmişti. Hayatımızın, silmek için cinayet işleyeceğim acı dolu bir bölümüydü.

Romenleri, özellikle de Radu'yu düşündüğümde dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama kaçıyor. Canını yakmaya cüret ettiği kadın tarafından dize getirilen sözde bir 'kral'. Karısının sade, yasalara saygılı, meşru bir işadamlıyla yeniden evlenmek için acele etmesi, hikayeye lezzetli bir bükülme oldu. Kudretli Radu'nun mirasına eğlenceli bir son.

Ama bu gece onlarla ilgili değil. Bu Ana hakkında. Onun geri dönüşü. Yeni bir başlangıç, zorlu dövüşçü Ana Zaitsev'in öyküsünde yeni bir bölüm. Nabzım beklenti ve sinir karışımıyla hızlanıyor. O her zaman doğanın bir gücü olmuştur, ama böyle bir aradan sonra, nasıl olacak?

Araba yavaşlıyor, mekâna yanaşıyor, müziğin gümür gümür ritmi duvarlarda titreşiyor. Hava elektrikli, enerji ve heyecanla doludur. Burası dövüşlerin acımasız ve çığ olduğu, aksiyona aç kalabalıkları çeken yeraltı New York'u. Burası yukarıdaki şaşaa ve ihtişamdan çok uzak bir dünya, ama Ana'nın geliştiğı bir dünya. Onun bir efsane olduğu bir dünya.

Şoföre ödeme yapıyorum ve gömleğimin yakasını düzelterek dışarı çıkıyorum. Giriş iki iri yarı fedai tarafından korunuyor. Beni tanıyınca başlarını sallıyorlar ve tek kelime etmeden geçmeme izin veriyorlar. Dar bir koridor, hareketlilikle dolu devasa bir odaya açılıyor. Dövüş henüz başlamadı ama atmosfer beklenti ile dolu.

Tanıdık bir yüz görünce, birkaç adamla hararetli bir şekilde konuşan Andrei'ye doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken gözüme çarpıyor ve sırtıyor. "Gösteri için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, sırtışım onunkine uyuyor. "Her zaman."

Strateji, olasılıklar ve olası sonuçları konuşuyoruz. Ama doğrusu, ben sadece yarım yamalak dinliyorum. Aklım Ana'da. Nasıl hissettiğı, zihniyeti, hazırlıkları.

Birden kalabalığın kükremesi kreşendoya ulaşıyor ve beni o ana geri çekiyor. Işıklar sönüyor ve bir spot ışığı kafese vuruyor. Orada duruyor, benim Ana'm, vahşi görünüyor, vücudu mükemmel bir şekilde bilenmiş, her kası gergin, savaşa hazır. Onu görmek damarlarımda adrenalin salgılatıyor. Burası onun bölgesi, onun krallığı ve bu gece tacını geri almak için burada.

Kalabalığın ortasında gözlerimiz buluştu. Yüzler denizinin ortasında kısacık bir bağlantı ve o anda tüm endişelerim dağılıyor. Onun içindeki ateşi, sarsılmaz kararlılığı, kazanma arzusunu görüyorum. Ve içten içe biliyorum ki, bu iş onda.

Savaş dansı açılıyor, ham güç ve incelikten oluşan bir bale. Her geçen saniye Ana, vuruşlarının vahşetini gizleyen bir zarafetle hareket ediyor. Gözlerinde bir ateş, kaçırılması imkânsız bir kararlılık var. Sırtının kavisinde, çenesinin ayarında, ayaklarının topları üzerinde dönme biçiminde.

Rakibi bir dizi agresif saldırı başlatırken, Ana savuşturur ve karşı koyar, her hareketi yılların eğitiminin kanıtıdır. O kontrollü bir şiddet senfonisi, ardında yıkımdan başka bir şey bırakmayan bir doğa gücü. Yumruklarının ya da ayaklarının ete her dokunuşunda gurur duyuyorum. Evlendiğim kadın, hayatımın aşkı, hesaba katılması gereken bir güç.

Sağlığıyla ilgili süregelen tüm korkular, zihnimin derinliklerine sızmaya çalışan tüm şüphe fısıltıları yok oldu. Bu, geçmişi yüzünden zayıf düşmüş bir kadın değil. Bu Çariçe, yeniden doğan bir efsane.

Ve sonra, bir hareket bulanıklığı içinde, her şey olur. Bir dizi hızlı yumruk ve ardından güçlü bir yuvarlak tekmeyle Ana rakibini yere . Salonda kulakları sağır eden bir alkış kopuyor, kalabalığın gök gürültüsünü andıran kükremeleri Ana'nın inkar edilemez zaferini pekiştiriyor. Kalbim gurur, hayranlık ve kelimelere dökülmesi zor bir sevgiyle kabarıyor.

Spiker daha kazananı ilan etmeden, Ana'nın eli zaferle havaya kalkmadan önce, insan kalabalığını yararak ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Her adımında ona sarılmak, kollarımı ona dolamak ve onu kendime çekmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Ona doğru gittiğimi görünce platformdan atlayıp koşmaya başlıyor ve aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Onunla yarı yolda buluştum ve onu ayaklarından kaldırıp sıkı bir şekilde kucakladım. Kolları boynuma dolanıyor, yüzü omzumun kıvrımlarına gömülüyor. Kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyorum, benimkiyle eşleşen hızlı bir staccato.

"Tsarina," diye mırıldanıyorum saçlarına, sesim duygu yüklü.

Dudaklarında muzip bir sırıtişla geri çekiliyor. "Benden şüphe mi ettin Samuil?"

"Asla," diye cevap veriyorum, dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Öpücük ateşli, tutku dolu ve kelimelerin yakalayamayacağı bir duygu derinliği. Ayrılıyor, alınlarımız birbirine yapışmış, o anın yoğunluğunda kaybolmuş halde.

"Sana döndüğümü söylemiştim," diye fısıldıyor, nefesi tenime geliyor.

Yumuşakça kıkırdıyorum, beline sarıldığım tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Ve başka türlüünü de istemezdim."

Dövuştten sonra bile gecenin enerjisi azalmıyor. Dördümüz New York'un serin havasına karıştık: Andrei, Viktor, Ana ve ben. Şehrin ışıkları uzaktan parlıyor, bir fırsat ve potansiyel serabı. Ve bu gece, şehir bizim.

"Nereye?" Viktor soruyor, her zamanki gibi hevesli. Onun bu hevesi her zaman yüzümde bir gülümseme yaratır.

"Sana New York'umuzu gösterelim," diyor Ana, sesinde bayıldığım muzipliğin izleri var.

Gece neon ışıkları, tokuşturulan kadehler ve kahkahalarla bulanık bir şekilde ilerliyor. Çatı katındaki bir bardan, şehir altımızda umutlar ve hayallerden oluşan canlı bir organizma gibi yayılırken başarılarımıza kadeh kaldırıyoruz. Times Meydanı'nın tanıdık görüntüsü, Lady Liberty'nin uzaktaki silueti... hepsi bu gece daha canlı hissettiriyor, Ana'nın zaferinin heyecanıyla aşılannmış.

İçkilerimizi yudumlarken Andrei bizi Moskova hakkında bilgilendiriyor. "Bratva hiç bu kadar güçlü olmamıştı" diyor, sesi gururla dolu. Okyanusların ötesinde kurduğumuz imparatorlukla gurur duyarak başımı sallıyorum.

"Biz de meşguldük," diye araya giriyorum, gözlerim Ana'nınkilere sabitlenmiş halde. "New York bize iyi davrandı. Ama başka şehirler, başka fırsatlar da var. Ufukta genişleme var."

Ana'nın gözleri hırsıyla parlıyor. "Bizi durduracak hiçbir şey yok, şimdi değil."

Sohbet iş dünyasından kişisel hikayelere doğru akıyor. Viktor Moskova'daki son maceralarını anlatarak bizi eğlendiriyor. Ana ve ben şehirdeki hayatımızdan kesitler paylaşıyoruz - sevdiğimiz küçük İtalyan şarküterisi, zaman kapsülü gibi hissettiren gizli caz bar, oğlumuzu sık sık götürdüğümüz park.

Yine de kahkahalar ve gevezelikler arasında, Ana ve benim aramda altta yatan bir beklenti akımı, manyetik bir çekim var. Her dokunuş, her bakış sessiz bir vaat, bizi bekleyen samimi dünyanın bir hatırlatıcısı.

Gece ilerliyor ve arkadaşlıktan ne kadar keyif alsam da, eve doğru olan çekim daha da güçleniyor. Ana da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor, parmakları sık sık benimkileri buluyor, bakışları biraz daha uzun süre kalıyor.

"Harika bir gece oldu," diyorum içkimi bitirirken. "Ama sanırım eve gitme vaktimiz geldi."

Ana başıyla onaylıyor. "Evet, eğlenceliydi ama..."

Andrei kıkırdayarak onun sözünü kesiyor. "Başka bir şey söyleme. Siz ikiniz evinize gidin.

Gayet iyi idare edeceğiz."

Viktor alaycı bir kızgınlıkla kaşını kaldırır. "Ne? New York'la tek başımıza başa çıkamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

Ana gülerek beni daha yakına çekiyor. "Eminim yapabilirsin. Ama bunu yaparken şehri yakmamaya çalış."

Andrei sırtıyor. "Söz vermiyorum."

Kahkahalar ve sarılmalar arasında vedalaşıyoruz. Hiç uyumayan şehir arka planda kayboluyor ve odaklanabildiğim tek şey yanımdaki kadın oluyor. Eve dönüş yolu sessiz, söylenmemiş sözlerle ve her zaman akıp giden vaatlerle dolu. Sonunda tanıdık eve adım attığımızda Evimizin sınırları içinde, dışarıdaki dünya yok olur.

Bu gece kutlama, zafer ve aile hakkındaydı. Ama şimdi, bizimle ilgili. Sadece ikimiz ve ne olursa olsun her zaman ısıltılı yanan aşkımız.

Dairenin kapısı arkamızdan kapandığında bir anlık sessizlik oluyor. Akşamın önceki telaşı ve enerjisi kaybolmuş gibi görünüyor. Her şeyden önce, oğlumuz.

Pelüş halıya yumuşak adımlarla basarak odasına doğru ilerliyoruz. Kapıyı iterek açıyorum ve gece lambasının yumuşak ışıltısı oğlumuzun şeklini aydınlatıyor. Düzgün nefes alıp veriş, başının yanında kıvrılmış minik yumrukları, kafa derisindeki yumuşak siyah saç tutamı... hepsi o kadar mükemmel, o kadar iç açıcı ki.

"O çok huzurlu," diye mırıldanıyor Ana, yanımda duruyor, sesi anne sevgisiyle dolup taşıyor.

"Ve güçlü. Şuna bir bakın," diye cevap veriyorum, sesimdeki çığ merak belli oluyor. Her gün, çocuğumuza her bakışım bir mucizeye tanıklık etmek gibi geliyor. Ona taktığım lakabı düşünüyorum - benim küçük "Orel'im", kartalım, gücü, özgürlüğü ve vahşi bir dokunuşu ifade eden bir isim.

Birkaç dakika daha onu izliyoruz. Sonra sessizce, rahatsız edilmeden uyumasına izin verme zamanının geldiğine karar vererek odadan çekiliyoruz.

Elena oturma odasında bekliyor. "Her şey yolunda gitti mi?" Cevabı bildiğim halde soruyorum.

"Her şey yolunda gitti. Hâlâ bir melek gibi uyuyorum," diye sevecen bir gülümsemeyle cevap veriyor ve eşyalarını topluyor.

Hoşbeş ediyoruz ve ulaşımının halledildiğinden emin olduktan sonra ona iyi geceler diliyoruz. Dairenin kapısı bir kez daha tıklayarak kapanıyor ve Ana ile beni sessizlik ve samimiyet kozasının içinde bırakıyor.

Bana dönüyor, gözleri loş ışıktaki parıldıyor. "Ne akşamdı ama," diye takılıyor.

Sırıyorum, yaklaşıyorum. "Evet, öyle oldu, Çariçe. Uzun zaman sonra ringe döndüm ve hâlâ yenilmedim."

Ana kıkırdıyor, şakacı bir şekilde beni itiyor. "Her zaman büyülüyorsun, değil mi Samuil?"

"En iyilerden öğreniyorum." Sesim bir oktav alçalıyor ve ellerim belinin kıvrımlarını bulurken onu kendime doğru çekiyorum. Bakışlarımla buluşuyor, gözleri yaramazlık ve arzuyla parlıyor.

Kelimelere gerek yok. Aramızdaki boşluk kapanıyor ve dudaklarımız yakıcı bir öpücükle buluşuyor. Tamamen ateş ve tutku, her zaman paylaştığımız aşkın ve gecenin yükselen duygularının baş döndürücü bir karışımı.

Oturma odasından yatak odamıza uzanan yolculuk, atılan giysiler ve aç öpücüklerden oluşan bir bulanıklık. Yıllardır birlikteyiz ama aramızdaki elektrik, bağın yoğunluğu hiç azalmadı.

Dünya onun teninin benimkine değme hissine, vücudunun dokunuşuma doğru eğilme şekline, çıkardığı yumuşak, nefessiz seslere daralıyor. Aramızda bir ritim var, ikinci doğamız haline gelen bir tutku ve aşk dansı. Şiddetli, şefkatli, her şeyi tüketen, mükemmel bir duygu fırtınası.

Daha sonra, yatağımızda sarmaş dolaş uzanırken, New York ufuk çizgisi odamıza ısıltısını , yolculuğumuza hayret ediyorum. Moskova'dan New York'a, Bratva savaşlarından çocuğumuzun doğumuna, zehirlenmelerden evlenme tekliflerine kadar birbirimizden hiç kopmadık.

Onu kendime çekiyorum, kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyorum, paylaştığımız her an ve gelecek her an için minnettarım.

EPILOGUE II

ANASTASIA

YNew York'taki çalkantılı ilk günlerimizden yana kulaklar geçti ve Westchester'daki geniş malikane yolculuğumuzun bir kanıtı olarak duruyor. Burayı kişisel kaçışımız, kırsal mülkümüz olarak satın aldık. Bana büyük Rus kulübelerini hatırlatıyor. Şehir çok yakın ve boğucu hissettirdiğinde, burası bizim sığınağımız oluyor.

Büyük meşe yemek masasını en iyi çinilerle donatırken, oturma odasından genç ve tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor: "Мама, я люблю тебя." (Anne, seni seviyorum.)

Sırıtıyorum, kapı aralığına yaslanıyorum. İşte Niko, benim kararlı oğlum, benim simsiyah saçlarımı ve babasının koyu kahverengi gözlerini taşıyor, Rusça çalışıyor. Mirasımızla olan bağını sürdürmesi çok önemli. Büyükannesi Sandra, söylediği her hecede onunla gurur duyuyor.

"Отлично, мой мальчик!" (Mükemmel, oğlum!) diye alkışlıyor, neşesi bulaşıcı.

Niko dönüp beni fark etti. "Mama, doğru söyledim mi?"

"Mükemmel, aşkım," diye onu temin ediyorum, göğsüm gururla kabarıyor. Bana doğru koşuyor, kolları belimi sarıyor.

Oda yavaş yavaş , sevgi dolu ailemizle doluyor. Artık daha gümüş saçlı olan Andrei, Viktor'la hararetli bir şekilde konuşuyor, her iki adamın da votka bardakları tutkulu hareketleriyle sallanıyor. Aradan geçen bunca yıla rağmen aile bağlarımız hâlâ sağlam.

Samuil, her yönüyle gururlu bir aile reisi, herkesin rahat etmesini ve ihtiyaçlarını karşılamasını sağlıyor. Bakışlarımız ara sıra kilitleniyor, kelimeler söylenmiyor ama duygular anlaşılıyor.

Akşam ilerledikçe, Niko ana cazibe merkezi haline gelir. Rusça ifadelerle süslediği okul hikayeleri kahkaha ve hayranlık uyandırıyor.

Samuil'le birlikte balkona çıktık. Batan güneş altın sarısı bir ışıltı yayıyor ve bahçelerimizi bir peri masalından fırlamış bir diyara dönüştürüyor.

"Burayı kendi imajımıza göre yarattık," diye gözlemliyor, sesi eğlenceyle renkleniyor.

Kıkırdıyorum. "Yenilemek için harcadığımız onca şeyden sonra, kesinlikle öyle umuyorum." Gözleri muzip. "Kraliçem için en iyisi, değil mi?" Kutlamaları memnuniyetle izliyoruz. Sonra sohbet değişiyor.

"En iyilerden bahsetmişken," diye başlıyor ve ne olacağını hissediyorum. "Bratva'nın New York'taki kalesi ele geçirilemez. Bölgemizi işaretledik."

Zorluklar, gece geç saatlere kadar süren müzakereler ve karanlık köşelerde kurulan ittifaklar üzerine düşünüyorum. "Küçük oyuncular çekildi. Büyük balıklar mı? Bizi geçmenin bir seçenek olmadığını anladılar."

Samuil'in gözleri parlıyor. "Mesaj açıldı. Buradayız ve saygı görmek istiyoruz."

"Risklerimiz, fedakârlıklarımız," diye düşünüyorum, "Hepsi karşılığını veriyor."

Hararetli tartışmamızın ortasında, Andrei'nin formu kapıyı karartıyor. Sesi şakacı ama niyeti çok açık. "Gerçekten mi? İş konuşması, burada ve şimdi mi?"

Samuil gülerek Andrei'yi kendine yaklaştırıyor. "Şehrin nabızı hiç durmuyor, bizimki de öyle."

Sırıyorum, içkimi yudumluyorum. "Bu gece için ara verelim. Andrei'nin huzuru için."

Andrei'nin kıkırdamaları havayı dolduruyor. "Nihayet! Gelin, Viktor Moskova günlerimizdeki saf Samuil'in hikâyelerini anlatacak."

Samuil'e takılıyorum, "İşte bunu kaçıramam."

Beni kendine çekerek inliyor, "Unutmayın, ikinizin de üzerinde pislik var."

Kahkaha, hafiflik ve sevgi geceyi doldurur, imparatorluğumuzun ağırlığı sadece bir akşam için bile olsa kalkar.

Pelüş koltuğa yaslanıyorum, sohbetin yumuşak uğultusu odayı dolduruyor. Damien, saçları arkaya kaymış ve gözlerindeki ışıltıyla sahnenin ortasına yerleşiyor. Moskova için yaptığı büyük planlardan bahsediyor ve ben büyüleniyorum. Damien sadece konuşmakla kalmıyor; onda bir oyun değiştiricinin özellikleri var. Bu, odadaki pek çok kişi tarafından paylaşılan bir duygu.

Bardakların şingirtısı ve ortak kahkahalar beni yıkıyor. Bu yeni ailem... beni sıcaklık, sevgi ve güvenle sardılar. Bana en çirkin yönlerini gösteren bir dünyada, onların yanında olmak her zaman evim gibi hissettiriyor.

Gözlerim bahçeye açılan Fransız kapılarında geziniyor. Kararan akşam göğünün altında oynayan çocukların kalbimi sıcaklıkla dolduruyor. Onların içten ve sınır tanımayan kahkahaları umudun sesi gibi. Sahnenin duyularımı doldurmasına, neşe ve memnuniyetin içeri sızmasına izin veriyorum. Her şeye rağmen, bu gibi anlar altın değerinde.

Konuşmadaki ani bir ara beni geri çekiyor. Leo'nun kızgınlıkla karışık sesini yakalıyorum. "Polugar'ımız bitmiş."

Salonda mırıltılar yükseliyor. Sevilen bir Rus ekmek şarabı olan Polugar, bu gecenin tercih edilen içkisi oldu. Onsuz bir etkinlik eksik kalır.

"Gidip biraz alayım," diye teklif ediyorum, ayağa kalkıp elbisemi düzeltiyorum. Bacaklarımı esnetmek ve belki birkaç dakikalığına sessiz bir köşe bulmak için iyi bir fırsat.

Viktor bana başıyla onay veriyor, gözleri minnettarlığını ifade ediyor. "Emin misin? Birini gönderebilirim."

Ona el salladım. "Sorun değil. Mağaza uzakta değil, ayrıca biraz yürümek bana iyi gelebilir."

Damien kaşlarını kaldırarak yukarı bakıyor. "Arkadaşa ihtiyacın var mı?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Teşekkürler, ama idare ederim. Siz masallarınıza devam edin, ben döndüğümde odanın daha da heyecanla dolmasını bekliyorum."

Kıkırdıyor. "Söz veriyorum."

Kapıya doğru yöneldiğimde Samuil'in elinin benimkine değdiğini hissediyorum. Dokunuş kısa sürüyor ama sıcaklıkla dolu. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor.

Her zaman korumacı olan. "Her zaman öyleyim," diye cevap veriyorum, göz kırparak.

Dışarı çıktığımda akşam havası yüzüme serin bir şekilde vuruyor. Şehrin ışıkları uzakta parıltıyor ve Westchester'ın dingin güzelliğine katkıda bulunuyor. Bu gibi anlara -durgunluk, yalnızlık- değer veriyorum. Ben büyüdüm

İmparatorluğun koşturması ile nadir sessiz anların sükûneti arasındaki dengeyi takdir etmek.

Dükkân çok uzakta değil ve topuklarım ritmik bir şekilde kaldırıma vuruyor. Gece, uzaktaki arabaların sesleri, ağaçların fısıltıları ve mahallenin hafif gürültüsüyle canlı. Ailenin önemi, kan bağı ya da seçilmişlik, zihnimde yankılanıyor. Onlar belkemiği, destek sistemidir. Bu çalkantılı yolculukta, onlar beni ayakta tutan çapa oldular.

Dükkâna ulaştığımda tanıdık şişeyi buluyorum ve kasaya doğru ilerliyorum. Ödemeyi yaparken düşüncelerim partiye, Samuil'e, birlikte yaşadığımız hayata geri dönüyor. Geleceği, Niko'yu, inşa ettiğimiz mirası düşünüyorum.

Mağazadan çıkarken güneş kaldırıma keskin, zıt gölgeler düşürüyor. Hafif esinti caddeyi kaplayan ağaçları hışırdatıyor ve beraberinde canlı ve hareketli bir şehrin hafif kahkahalarını ve seslerini taşıyor. Polugar şişesi çantasında güvende, düşüncelerim ailenin sıcaklığına ve yarattığımız mirasa dalmış bir halde geri dönmeye başlıyorum.

Daha birkaç adım atmadan, yumuşak bir ses hayallerimi böldü. "Siz Çariçe değil misiniz?"

Döndüğümde kısa bir mesafe ötede toplanmış küçük bir grup görüyorum. Aralarında en fazla on yaşında küçük bir kız, gözleri hayretten kocaman olmuş, elinde bir defter ve kalem tutuyor. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, heyecandan kızarmış yüzünü ortaya çıkarıyor.

Ses tonum şakacı ama kararlı bir şekilde yarım bir gülümseme sunuyorum, "Son kontrol ettiğimde."

Bir an tereddüt ediyor, öne çıkmadan önce ablası olduğunu tahmin ettiğim kişiye bakıyor. "İmzanızı alabilir miyim?"

Sesindeki samimiyet kalbimi ısıtıyor ve başımı sallıyorum. "Elbette."

Defteri bana uzatırken kız kardeşi sesinde alaycı bir tonla konuşuyor. "Büyüdüğünde tıpkı senin gibi olmak istiyor."

Küçük kız ona sitem dolu bir bakış fırlatıyor ama inkar etmiyor. Bana bakıyor, gözlerinde kararlılık yanıyor. "Çariçe güçlü olmak istiyorum. Olabilir miyim?"

Onun seviyesine inip doğrudan bakışlarıyla buluşuyorum. "Kesinlikle," diyorum ona. "Ama unutmayın, bu sadece ringde gösterdiğiniz güçle ilgili değil. Kalbinde taşıdığınız güçle de ilgili. Ve seni seven ve hayallerini destekleyen insanların olması çok önemli. Oraya ulaşmana yardım edeceklerdir."

Sözlerimi özömsüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonunda başını sertçe sallayarak mırıldandı: "Kız kardeşim var."

Gururlu bir gülümsemeyle değişimi izleyen büyük kıza bakıyorum. "O zaman yolu yarılammışsın bile."

Etrafımızdaki hava ortak bir anlayışla yüklü. Bu sadece dövüşle ilgili değil. Hayat, arzular ve bunların peşinden gitmek için gereken sarsılmaz ruhla ilgili.

Küçük kız yeni bulduğu güvenle sırtıyor. "Teşekkür , Çariçe."

Ayağa kalktım ve defteri ona uzattım. "Bu ruhu canlı tutun ve her zaman inandığınız şey için savaşın."

Kız kardeşi minnettar bir şekilde başını sallarken, o defteri göğsüne bastırıp gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diyor, sesinde bir saygı tınısı var.

Son bir el sallayışla arkamı dönüp yoluma devam ediyorum ve adımlarımdaki ekstra sıçramayı fark etmeden edemiyorum. Tanınmak bir şeydir; yeni bir nesle ilham vermek tamamen başka bir şeydir. Bu sorumluluğun ağırlığını üzerimden atamıyorum. Bu, seçtiğim yolun ve başkaları üzerindeki etkisinin bir hatırlatıcısı.

Şingirdayan bardakların canlı tınısı ve sohbetin mırıltısı beni ailemin kucağına çekiyor. Pürüzsüz ve güçlü Polugar şişeden bardaklara akıyor, sıvının ısıltısı toplantının canlılığını yansıtıyor. Her döküşte, değer verdiklerimle çevrili olmanın verdiği basit hazzın tadını çıkarıyorum.

Kadehler kaldırılıyor, hikayeler paylaşıyor ve kahkahalar havayı dolduruyor. Bu, uzun zamandır özlemini çektiğim sıcaklıktı ve artık hayatımın dokusuna işlemişti. Hepimiz zorluklar ve sıkıntılarla karşılaştık ama bugün bizi birbirimize bağlayan şey neşe. Bu, kandan daha derin olan aşkla ilgili.

Daha fazla yiyecek almak için mutfağa doğru ilerlerken, zengin yemeklerin kokusu bir anda midemi bulandırıyor.

Samuil arkamdan geliyor, onu görmek için dönmesem bile varlığı belli oluyor. Hayatlarımızın ritmi o kadar senkronize hale geldi ki hareketlerimiz çoğu zaman birbirini yansıtıyor. Mutfakta kolaylıkla manevra yapıyor, tabakları topluyor ve hala ısınmakta olan yemekleri kontrol ediyoruz.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, sözcükler ben onları zapt edemeden ağzımdan dökülüveriyor, "ringlere biraz ara vermeyi düşünüyorum."

Duraklıyor, bir çatal dolusu salata ağzının yarısına kadar geliyor. "Gerçekten mi? Neden?"

Lanet olsun. Bunu söylemek istememiştim, en azından henüz değil. Keskin bakışlarım onun meraklı buluşuyor. Bir an için konuyu geçiştirmeyi düşündüm,

Ama gerçeğin her zaman kendini gösterme şekli vardır. Söze dökmek yerine, elini yönlendiriyorum ve hafifçe karnımın üzerine koyuyorum.

"Diyelim ki bir süre dövülecek durumda olmayacağım," diyorum ona, bakışlarını tutarak, imanın aramızdaki havada asılı kalmasına izin vererek.

Gözleri açılıyor, yüzümle elinin dayandığı yer arasında gidip geliyor. Farkına hemen varmıyor ama farkına vardığında yüz ifadesindeki değişim çok derin. Yüz hatlarında şaşkınlık, sevinç ve biraz da inançsızlık karışımı bir ifade belirliyor. Vahiy aramızda duruyor, duygular ham ve saf.

"Yani...?" diye başlıyor, sesi duygu yüklü.

Başımı sallıyorum, yüzümde onun gözlerine yansıyan sevinci yansıtan bir sırtıma belirliyor. "Evet. Görünüşe göre ailemiz biraz daha büyüyecek."

Uzun bir süre orada öylece durduk, ortak mutluluk baloncuğumuza dalmıştık. Dışarıdaki partiden gelen sesler uzak ve boğuk geliyor. Tam burada, mutfağımızda, ev yapımı yemeklerin aromaları ve duvarların hemen ötesindeki ailenin sıcaklığıyla çevrili bu an, hayatın özü gibi hissettiriyor. Dolu, taşkın ve derinden tatmin edici.

Samuil beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kelimelere gerek yok.

Kalplerimizin senkronize atışı söylenmesi gereken her şeyi ifade ediyor.

Geri çekilen Samuil, gözlerinde parlayan muziplikle o tanıdık sunuyor. "Evet, Çariçe, görünüşe göre paylaşmamız gereken bazı haberler var."

Kıkırdayarak kolumu onunkiyle birleştiriyorum. "Yaparız. Ama önce bu anın tadını biraz daha çıkaralım."

Bununla birlikte, hayatımızın bir sonraki bölümünü kucaklamaya hazır bir şekilde veranda kapılarına geri dönüyoruz. Neşe, zorluklar ve ortak hayaller bizi bekliyor. Partinin sesleri her adımda daha da yükselirken, tebrik ve sevinç kasırgasına adım atmadan önce bir an durup her şeyi içimize çekiyoruz.

Son

Umarım Anastasia ve Samuil'in aşk hikâyesini beğenmişsinizdir.

Sınırlı bir süre için bir sonraki kitap olan Şeytanın Nikâhı'nı 99 sentlik indirimli ön sipariş fiyatıyla BURADAN ön sipariş verebilirsiniz.

Samuil'in kardeşlerinin Amazon Top 100 listelerine kendi ateşli romanları var.

Onları buradan kontrol

edin: Roman'ın hikayesine

buradan göz atın Andrei'nin

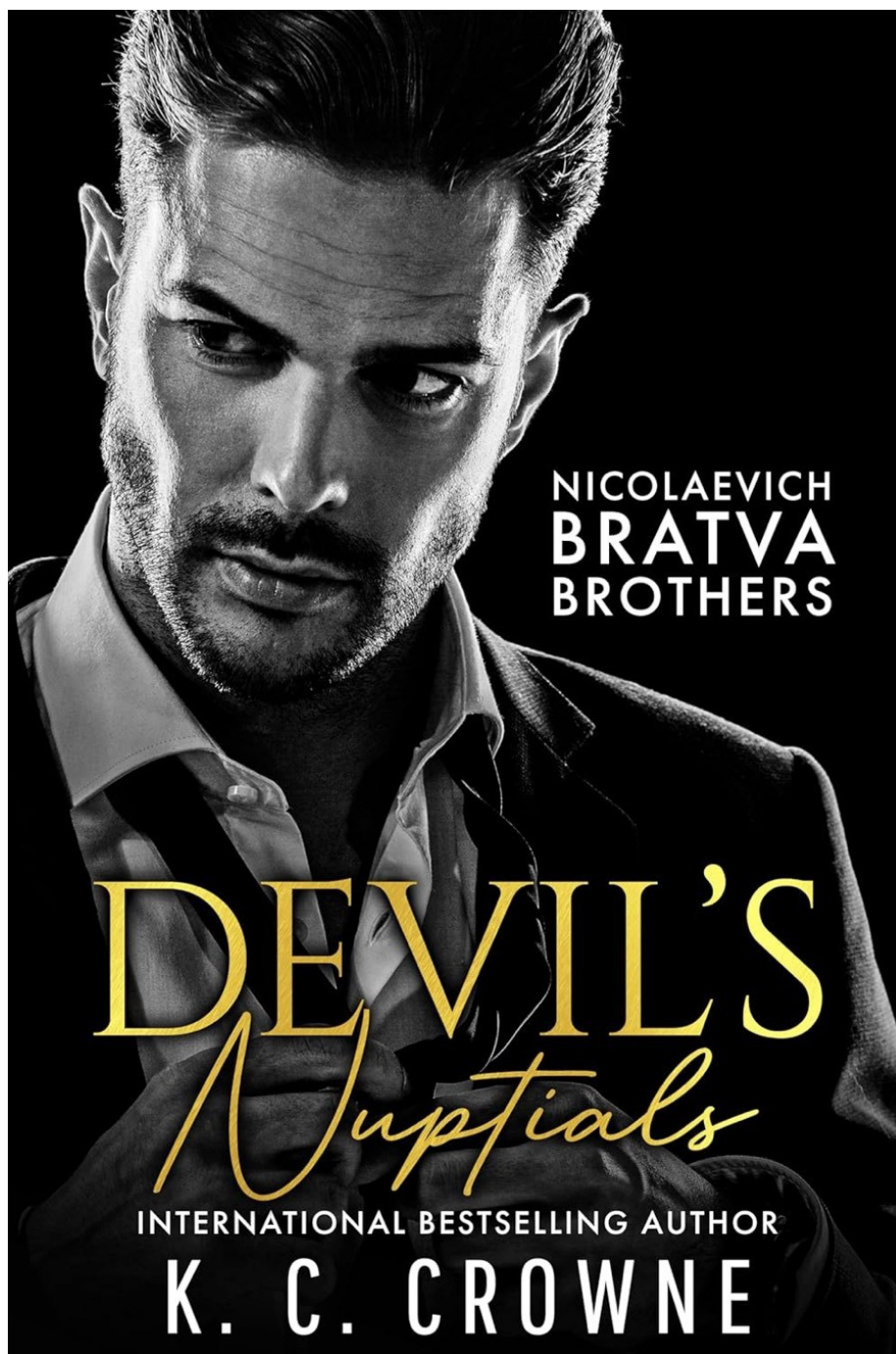
hikayesine buradan göz atın.

Leo'nun hikayesine buradan göz atın.

OceanofPDF.com

ŞEYTANIN NİKAHI (ÖN İZLEME)

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

MARİYA

"D "Bana sorun çıkarma."

Bu ifade bir mum alevinin etrafındaki pervane gibi çırpınıyor, düşüncelerimin merkezinden asla çok uzakta değil. Bu bir ifade değildi. Babacan bir ilginin sıcaklığıyla; daha ziyade soğuktu, şu anda beni bağlayan prangaların keskin bir hatırlatıcısıydı. İstenmeyen bir yadigâr gibi, sadece Bratva ile olan bağları ve sözde acımasızlığıyla bilinen bir adama verilmeden önceki son kararname.

Şarap kadehini parmaklarımın arasında özenle tutuyorum, kıpkırmızı sıvı batan güneşin yumuşak ışıltısı altında parıldıyor. Bir yudum alarak zengin tatların dilimde dans etmesine izin veriyorum, ancak en iyi şaraplar bile şu anki çıkmazımın arka planında yavan görünüyor.

Moskova'nın en prestijli semtlerinden biri olan Rublyovka'daki bu görkemli evin balkonundan, her biri bir öncekinden daha gösterişli, bakımlı bahçelerin uçsuz bucaksızlığını görebiliyorum. Bu bir paradoks; böylesi bir güzellik, ondan yoksun hissettiren bir hayatı çevreliyor.

Güneş alçalıyor, benim için seçilen hayat gibi uzayıp giden uzun gölgeler bırakıyor -öngörmediğim bir yönde sonsuza kadar uzanan bir hayat.

Hafif bir akşam esintisi ağaçların arasından fısıldıyor, yaprakları yumuşak, serenat yapan bir dansla hışırdatıyor. Kuşlar yuvalarına dönüyor, akşam şarkıları sadece kıskanabileceğim bir özgürlükle dolu. İronik, değil mi? Dünyanın en güzel

Lüks mahallelerde, akla gelebilecek her türlü konfora sahip büyük bir evde, yine de kendimi her zamankinden daha fazla kafeste hissediyorum.

Tören sessiz bir olaydı, sadece bir yüzük ve kağıtlarla sonuçlandırılan bir iş anlaşmasıydı. Ne beyaz elbise, ne duvak, ne arkadaşlarla ve aileyle neşeli bir kutlama, ne de mutlu bir damat vardı. Sadece artık bir yabancıya bağlı olduğumun ağır farkındalığı vardı.

Düşündükçe daha da tuhaf bir rüya gibi geliyor - yüzünü bile görmeden biriyle evlenmek. Herkesin fısıldadığı gibi, Bratva Teğmen bir muamma olarak kaldı ve bu birlikteliğin oluştuğu gizemli koşulları sadece noktaladı. Acaba o da benim gibi düşüncelere dalıp gün batımını izliyor mudur?

Her geçen an, aşağıdaki bahçe alacakaranlığın tonlarına boyanmış bir tuvale dönüşüyor. Pembelerin, morların ve derin mavilerin tonları birleşerek kalbimdeki kargaşayı yansıtıyor. Hayatım bu hale mi geldi? Belirsizliklerle dolu bir goblen mi?

Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Elimde olmadan çok sevdiğim romanları, aşk ve fedakârlık hikâyelerini düşünüyorum. İşte buradayım, sadece okuduğum bir hikâyenin içinde yaşıyorum. Ve yine de, o sayfalarındaki karakterlerin aksine, önceden belirlenmiş bir mutlu son ayrıcalığına sahip değilim.

Şarap bardağını yere bırakıp kollarımı kendime doluyorum. Havada kışın yaklaştığını ima eden bir serinlik var. Ya da belki de bu ürperti daha çok soğuk gerçekliğin ortaya çıkmasından kaynaklanıyor. Yarın kocamla tanışacağım.

"Bana sorun çıkarma." Babamın sözleri yine çınlıyor.

Moskova'nın sosyal çevrelerinde fısıltılar ışık hızından daha hızlı yayılır. Ve bu çevrelerde, Tarasov ailesinin finansal ilişkileri, kristal şampanya kadehleri eşliğinde gizli tonlarda tartışılan tutkulu bir dedikodu konusudur. Ailemizin Bratva'ya olan korkunç borcunu herkes biliyor ya da en azından bildiğini sanıyor.

Babamın büyük vaatler ve gösterişli kampanyalar içeren hırslı belediye başkanlığı adaylığı, gerçekten bizim olmayan parayla finanse edildi. Borçların zincirlere benzediği söylenir ve bu zincirler Bratva'nın acımasız elleri tarafından dövülmüş, boyun eğmez çelikten yapılmıştır. Görünürde biz Tarasov'larız - prestijli ve güçlü bir aile. Ama kadife perdelerin ardındaki gerçek daha çirkindir. Rusya'nın en korkulan örgütüyle tehlikeli bir dansın içindeyiz.

Çok parlak ve hayat dolu olan kız kardeşim, babamızın hırsının bedelini ödeyen ilk kişi oldu. Birkaç yıl önce bir Bratva teğmeniyle nişanlanmıştı,

Hayalleri ve arzuları bir anda söndü. Belirsizliklerle dolu bir hayata götürülüşünü taş gibi ağır bir yürekle izledim. Trajik romanlara konu olabilecek bir olaydı bu; ancak gerçektir ve bizim başımıza geliyordu.

Ve şimdi, öyle görünüyor ki, tarihin tekerrür etmek gibi acımasız bir yolu var. Ailemin borcunun ağırlığı omuzlarıma çöktü ve beni kız kardeşiminkine ürkütücü derecede benzer bir yola itti. Çiçekçi dükkânları, yapraklar ve yapraklar arasındaki sessiz anlarla ilgili tüm hayallerimle birlikte hayatım bir kalem darbesiyle sona erdi.

Şimdi kendimi bu evin duvarlarına bakarken buluyorum - Moskova'nın banliyösünün kalbinde güzel, geniş bir mülk. Bahçeler geniş ve yemyeşil, odalar büyük ve gösterişli. Dışarıdan bakan biri için bu ev bir rüya olabilir, ama ben onun gerçekte ne olduğunu görüyorum; parmaklıkları görünmez ama her zaman mevcut olan yaldızlı bir kafes.

Damien Sidorov. Bu isim kulağıma hiç duymadığım bir şarkının melodisi gibi geliyor ama yine de bundan sonra hayatıma sıkı sıkıya bağlı olacak bir isim. Bana söz verilen adam o, ama hâlâ bir muamma. Elimde sadece fısıltılar ve bilgiler var: Kötü şöhretli Nicolaevich kardeşlerin üvey kardeşi olduğu, hırslı biri olduğu ve çok uzun zamandır Bratva'nın ağına takıldığı.

Yine de, ünü kendinden önce gelen bir adam için, Damien görünmez, neredeyse hayalet gibi kalır. Acaba o da bu birliktelik konusunda benim kadar endişeli mi? Karım diyeceği kadını incelerken beni uzaktan mı izledi? Yoksa bu onun için herhangi bir iş anlaşması kadar basit bir işlem mi?

Odadan odaya sürükleniyorum, ayak seslerim yeni evimin genişliğinde yankılanıyor. Her mobilya parçası, her dökümlü perde kendi sırlarını saklıyor gibi görünüyor. Ama bu zenginliğin ortasında kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyorum. Evi kaplayan tekinsiz bir sessizlik var, sadece dışarıdaki doğanın uzaktan gelen sesleriyle bölünüyor.

Bilginin güç olduğuna dair eski bir söz vardır. Ama burada dururken, bilinmezlikle kuşatılmışken, kendimi güçlü hissetmiyorum. Ben Mariya Tarasova'yım, bir politikacının kızıyım, şimdi bir Bratva teğmeninin eşiyim ve yine de kendi hayatımda bir yabancıyım.

Akşamın sessiz yalnızlığında, kendimi Damien'ı bir an olsun görmek, ismine bir yüz eklemek, kafesimin anahtarlarını elinde tutan adamı görmek için can atarken buluyorum. Belki de onun gözlerinde, zihnimde dönüp duran sayısız sorunun cevabını bulabilirim.

Yumuşak ayak sesleri hayallerimi yıkıyor ve heybetli bir figür odaya giriyor. Geniş omuzlu ve yontulmuş bir çene hattına sahip olan bu adamın varlığı bir bariyer gibi hissettiriyor; şüphesiz beni hizada tutmayı amaçlıyor. Kısacık kesilmiş siyah saçları ve soğuk gri gözleri, içgüdüsel olarak doğrulmama neden olan sert bir otoriteyi yansıtıyor.

"Oskar," diye anons ediyor derin bir bariton sesiyle, gerçi ben onun adını ev halkının sessiz fısıltılarından zaten biliyorum. "Güvenliğinizi sağlamak için görevlendirildim."

Aniden boğazıma tırmanan endişeyi yutarak başımı sallıyorum. "Neden evin içinde korunmaya ihtiyaç duyuyorsun? Tehlikede miyim?" Dudakları zar zor kıpırdıyor. "Bu bir protokol. "Protokol bu. Bratva."

Kendimi içinde bulduğum bu tuhaf durum hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek, sesim ancak fısıltı halindeyken devam ediyorum. "Damien nerede?"

"İstediği zaman burada olacak," diye cevap veriyor Oskar, ben daha fazla burnumu sokamadan beni susturuyor.

Kafa karışıklığı içimdeki hayal kırıklığıyla savaşıyor. "O zaman burada ne yapmam gerekiyor? Mahkum muyum?"

Oskar'ın dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Bay Sidorov sizin adınıza sınırsız bir harcama hesabı açtı. Ev ve içindeki her şey keşfetmeniz için size ait. Dilediğiniz gibi yaşama özgürlüğüne sahipsiniz."

"Ama?" Daha fazlası olduğunu hissediyorum, bu görünürdeki özgürlüğün dile getirilmemiş bir koşulu.

"Ama," diye yineleyerek şüphelerimi doğruladı, "Damien için sorun yaratmayacaksın."

Şaşkına dönmüş bir halde bu tuhaf bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. "Bunu neden yapıyor? Benimle evleniyor ve sonra bana her şeyi veriyor ama hiçbir şey vermiyor? Damien Sidorov kim?"

Oskar sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. "Damien birçok katmanlı olan bir adam. Onları soymamakla iyi edersin."

Sözleri havada asılı kalıyor ve kemiklerimin derinliklerine sızan bir ürperti bırakıyor. Katmanları olan bir adam. Bana lüks bir hayat sunmuş ama yine de anlaşılması zor bir gölge olarak kalmış bir adam. Görünüşe göre sadece ismen bir koca.

Oskar'ı daha fazla sorgulayamadan, beni bir kez daha düşüncelerimle baş başa bırakarak arkasını döndü. Damien Sidorov muamması

zihnimde ağır bir yük var. Ama şimdilik, hayatımın açıklanamaz bir şekilde bağlı olduğu adam hakkında cevaplardan çok sorularla baş başa kaldım.

Olabilirdi. Sonsuza kadar tutsak kalmayacağım. Bu gece kaçıyorum. Burada geçirdiğim iki gün yeterince uzun oldu.

Gecenin ağır pelerini ufukta uzanıyor ve evin genişliği derin bir sessizliğe gömülüyor. Sanki zamanın kendisi durmuş, bir sonraki hamlemi bekleyen dünyanın üzerine bir sessizlik çökmüş gibi hissediyorum. Pencerenin yanında duruyorum, dantel perdelerin nazik dokunuşunu parmaklarımda hissediyorum. Pencereyi açıyorum, gecenin esintisi özgürlük vaatleri fısıldıyor, beni teşvik ediyor.

Tüm dikkatimi toplayarak inişe geçiyorum, eve tutunan sarmaşıklar bana yeterince dayanak sağlıyor. Her adım korku ve heyecanın hassas bir karışımı, ama alçaldığım her santimde geçmiş hayatımın pençesi biraz daha gevşiyor.

Yere indiğimde, çiğle öpülmüş çimenlerin serin dokunuşu ayaklarımı okşuyor. Sessizce rahat bir nefes alıyorum. Arazinin kenarı beni çağırıyor ve Finlandiya'ya dair düşünceler -özgürlük ve yeni bir başlangıç- beni ileriye doğru itiyor.

Sınırdaki ağaçlar kadim muhafızlar gibi yükseliyor, silüetleri mehtaplı gökyüzüne oyulmuş. Önümde uzanırken şiirsel bir cazibe hissetmekten kendimi alamıyorum, bildiğim dünya ile özlemini çektiğim dünya arasında bir orman eşiği.

Hışırdayan her yaprak, rüzgârın her fısıltısı kalbimi hızlandırırsa da, korkunun hızımı belirlemesine izin vermeyi reddediyorum. Tek rehberim olan kararlılıkla ormanda ilerlemeye devam ediyorum.

Çitlere yaklaştığımda, adrenalini beni harekete geçiriyor. İşte burası. Son bariyer. Bir güç dalgasıyla tepeyi kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum. Soğuk metal avuç içlerimi ısıtıyor ama elime bu kadar yakın olan özgürlüğün tadıyla karşılaştırıldığında acı önemsiz kalıyor.

Son bir çabayla diğer tarafa geçiyorum, Sidorov mülkünün dışındaki dünya önümde sonsuza dek uzanıyor. Oskar yok, dikkatli gözler yok. Sadece gece ve vaat ettikleri var.

Dudaklarımı süsleyen sinsi gülümsemeye engel olamıyorum, kaçışın heyecanı beni yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor. Yeni bulduğum enerjiyle aceleyle yola koyuluyorum, gecenin gölgeleri benim tek yoldaşım. Bratvanın, Damien'in, yükümlülüklerin ağırlığı, ben bilinmeyenin yolunu kucaklarken uzaklarda kayboluyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

DAMIEN

"Mr. Sidorov," diye söze başladı, kalın aksanıyla, "Teklifiniz ilgimizi çekti. Ancak bu oyunda nispeten yenisiniz, değil mi? Söyleyin bana - size neden güvenmeliyim?"

Loş odada her an gerilim yüklü, beklentiler omuzlarımda. Türk mafyasının temsilcisi Ahmet Şahin karşımda oturuyor, kara gözleri her kelimemi, her hareketimi inceliyor, değerimi ölçüyor.

Ahmet Şahin sessiz bir otorite havası yayıyor. Orta yaşlı, kırılmış sakalları titizlikle ve keskin bir hassasiyetle bakımlı, teni Akdeniz mirasının zeytin tonunu taşıyor. Geniş bedenini saran pahalı ipek takım elbiseden serçe parmağını süsleyen karmaşık amblemlili gümüş yüzüğe kadar her santimi güce alışkın bir adamdan bahsediyor. Her iki yanında, ikisi de koyu renk takım elbise giymiş, heybetli iki koruması var.

Sessiz ve dikkatli tavırları, şişkin kaslarıyla tam bir tezat oluşturuyor ve her türlü tehdidin üstesinden gelebilecek kapasitede olduklarını açıkça ortaya koyuyor. Her ikisi de odayı sürekli tarıyor ve söze dökülmeyen bir tehdit havası yayıyor.

Hem savunmasızlığı hem de güveni göstermek için hesaplanmış bir hareketle, yalnız geldim - Ahmet'in iyi korunan çevresinin tam tersi. Bu bir risk ama bu oyunda bazen saygı kazanmanın tek yolu risk almaktır.

İnce bir gülümsemeyle, dış görünüşümü güvenin boyamasına izin veriyorum. "Her büyük oyuncunun bir başlangıcı vardır Ahmet. Ve inan bana, bu işe çok iyi hazırlandım.

bunun için. Karadeniz rotası karlı, verimli ve işbirliğimiz için olgunlaşmış durumda."

Beni inceliyor, dudakları düşünceli bir sırtışla kıvrılıyor. "Sizin Bratva'nız ünüyle tanınır. Ancak, sen bir jokersin. Neden seninle bir anlaşma yapayım ki?"

Ah, 'yerimin' sürekli hatırlatılması. Nicolaevich kardeşlerin Şahin'in duygularını yankılayan seslerini duyar gibiydim. Onlardan biriyim ama aynı zamanda değilim. Melezliğim hem bir lanet hem de bir meydan okuma oldu. "Çünkü kanıtlamam gereken bir şey var," diyorum, kırılğanlığımı belli ederek. "Ve kanıtlayacak bir şeyi olanlar genellikle en çok çalışanlardır."

Sözlerimi onaylıyor gibi görünerek yavaşça başını sallıyor. Güzel - dinlemeye istekli.

Konuşma devam ediyor, ayrıntılar tartışılıyor, rakamlar üzerinde anlaşılıyor, stratejiler çiziliyor. Kalbim bu anlaşmanın sonuçlarıyla çarpıyor. Bu, tanınmak için bir bilet, Nicolaeviches'in kanının, seyreltilmiş olsun ya da olmasın, hala içimde güç ve hırsıla aktığını kanıtlamak için.

Düşüncelerim bir mesajın yumuşak ping sesiyle bölündü. Telefonumu dikkatlice , gözlerim kelimeleri tarıyor. Oskar'dan.

Bülbül kümeden uçu.

Lanet olsun. Kız. Mariya. Endişelerimin en küçüğü olması gerekiyordu, basit bir borç geri ödemesi. Ama işte karşımdaydı ve hiç beklemediğim bir baş belasına dönüşmüştü. İçimdeki duygu kabarmasını bastırdım. Şimdi zamanı değil.

Telefonumu cebime koyuyorum, umarım bu kısa kesinti bana bir koz kaybettirmemiştir. "Özür dilerim Şahin Bey. Nerede kalmıştık?"

Kaşlarını kaldırıyor ama tartışmaya devam ediyor, belli ki bir anlık dikkat dağınıklığını göz ardı edecek kadar ilgisini çekmiş. İkimiz müzakere ettik, tartıştık ve sonunda ön şartlar üzerinde anlaştık.

Ama görüşmemiz sona erdiğinde ve Şahin'in ayak sesleri uzaklarda yankılanırken, Mariya'nın kaçışının ağırlığını üzerimden atamıyorum. Bülbül, narin görünümüne uygun bir kod adı ama görünüşe göre kurnazlığı için uygun değil.

Bu ironi benim için kayıp değil. Burada Bratva'ya, aileme değerimi kanıtlamaya çalışıyorum ama genç bir çiçekçiyi evimin duvarları arasında bile tutamıyorum. Bu anlaşmanın potansiyel başarısı beni ailemin saygısına yaklaştıracabilecekken, Mariya ile attığım bu yanlış adımın beni onların gözünde geriletebileceğini bilerek iç çekiyorum.

Onu bulmam gerek. Bülbül u m   olabilir ama temelli kaçtıysa lanetlenece im.

Binadan çıkarken beni gecenin pelerini altında Moskova'nın tanıdık, nabız gibi atan kalp atışları karşılıyor. Neon ışıkları karanlığı yararak aşağıdaki ıslak asfalta canlı renk sıçramaları yapıyor. Gece kulüplerinden gelen uzak müziklerin u ultusu havada süzülüyor ve  ehir canlı hissediliyor, alacakaranlık saatlerde gelişen kentsel bir dev.

 of r m, dış hatları  ehrin ışıklarını yansıtan  ık siyah bir arabanın yanında hazır olda duruyor. Ben ona herhangi bir yön g steremedem o benim için kapıyı açıyor, kelimelere gerek duymadan aciliyetimi anlıyor. Yola  ıktı ımızda Moskova sokakları gözümün önünden geçiyor. G steri li reklam panoları ve modern gökdelenlerle süslü binalar, altın kubbeli zarif kiliseler ve tarihi mimariyle keskin bir tezat oluşturuyor. Bu saatte bile trafik yoğun, ancak  of r m durumun a ırlı ını anlayarak pratik bir rahatlıkla ilerliyor.

Şehirdeki daireme vardı ımda, içeriye zar zor bir göz atıyorum. Bunun yerine, gizli bir komuta merkezinin kurulduğu ofisime çekiliyorum. Duvarlardaki ekranlar  ehrin dört bir yanına dağılmış çeşitli kameralardan alınan canlı görüntüleri gösteriyor ve bunlardan birinde Mariya'nın görüntüsünü bulmam uzun sürmüyor.

Her türlü olasılığa karşı hazırlıklıydım. "Güven, ama do rula" atasözünün bir nedeni var. Mariya'nın her zaman dikkatli gözetimim altında olduğundan emin oldum. Bu gözetimin, mahremiyetine yapılan bu tecavüzün takıntıya varan bir şey olduğunun farkındayım. Ancak Andrei açıkça belirtti: bu birlikteliğin önemi kişisel rahatsızlıktan daha ağır basıyordu. Bizim dünyamız ittifaklar ve g   dinamikleri üzerine kurulu; burada duygulara yer yok. Kameralar, kalabalığa sorunsuzca karışan gizli ajanlar, fısıltıları ve ayak seslerini yakalayan mikrofonlar - bunların hepsi gerekliydi. Bir parçam, Mariya'nın ne kadar zeki olduğunu ve ne kadar yakından izlendiğini bilip bilmediğini merak ediyor.

Masamın serin yüzeyine yaslanmış, Mariya'nın şehirdeki ilerleyişini gösteren küçük ekrana odaklanmaktan kendimi alamıyorum. Attı ı her adım meydan okumasının bir sembolü ve itiraf etmekten nefret etsem de, g  s mde istemeden de olsa bir saygı kök salıyor. İroni gözümden kaçmıyor: g   mücadeleleri ve karanlık anlaşmalarla dolu dünyamızda, bu narin  i ek i benim en büyük meydan okumam olabilir.

Bir bip sesi düşüncelerimi böldü; Andrei'den bir mesaj, şüphesiz durum hakkında bilgi almak istiyordu. Tarasov'lar önemli bir siyasi nüfuza sahipken ve ufukta çok önemli bir kalkınma anlaşması varken, Mariya planlarımızın kilit noktası. Mantık evliliği, strateji evliliği. Onu sevmeme gerek yok, ancak ruhuna dair yakaladığım anları göz önünde bulundurduğumda, bunun başlı başına bir meydan okuma olabileceğinden şüpheleniyorum. Görevim basit: onu yakınımnda tutmak, kontrol altında tutmak. Bratva'nın ve korumak için çok uğraştığımız gücün hatırı için.

Monitörlerin loş ışığı dairedaki tek aydınlatmayı sağlıyor ve her şeyin üzerine maviye çalan bir renk veriyor. Burası Mariya'nın benim ikametgahım olduğunu düşündüğü lüks ev değil. Burası benim mabedim, Moskova'nın yoğun kalbinde, Bratva dünyasının ağırlığı çok boğucu hale geldiğinde inzivaya çekildiğim bir yer. Burada numara yok, sadece çıplak gerçek var.

Bir kamera görüntüsü Mariya'nın trene bindiğini gösteriyor; yolcu kalabalığı arasında silueti kolayca seçilebiliyor. Finlandiya. Akıllıca bir hareket. Bu raylardaki güvenlik herhangi bir havaalanından daha rahat. Kısa bir an için, onun becerikliliğine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bu ruhlu genç kadının benimle olan hayatını kaçması gereken bir hapisane olarak gördüğünün farkına varmak canımı yakıyor.

Oskar'a hızlı bir mesaj göndererek onu takip etmesini ve zarar görmeden geri getirmesini emrediyorum. Bu emirde gurur yok, sadece sorumluluğun sert çekimi var.

Sandalyemde arkama yaslanarak burnumun kenarını ovuşturdum, baş ağrısının ilk dallarının içeri sızdığını hissettim. Çarpık bir şekilde, ona özgürlük tanıyarak, varlığımla onu boğmayarak, birlikteliğimizin tuhaf koşullarıyla bir arada yaşamanın bir yolunu bulabileceğini düşündüm.

Ancak şimdi böyle bir kararın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyorum. Belki de daha açık, daha katı olmalıydım. Ama içten içe, onu gerçekten hapsetme, o ruhu kafese koyma düşüncesi bana iğrenç geliyor.

Dünyalarımız daha farklı olamazdı. Bratva, gölgeler ve karmaşıklıklarla dolu katmanlarıyla, onunki gibi bir ruh için uygun bir yer değil. En sert adamların onun ağırlığı altında ezildiğini gördüm. Mariya, çiçekli elbiseleri ve hayallerle dolu gözleriyle bu cesur gerçekliğe ait değil. Gücünden şüphe ettiğimden değil, ama maruz kalabileceği şeylerden, o parlak ruhu lekeleyebilecek karanlıktan korkuyorum.

İç çekerek ekranlara sırtımı dönüyorum. Onu tanımayı, hayatıma dahil etmeyi hiç düşünmemiştim. Böylesi daha kolaydı. Ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok incinebilirdi ve ellerimde yeterince kan vardı, bir de onunkini eklemeye gerek yoktu. Bu mesafe, bu soğukluk, zalimlik değil. Bu bir koruma. Onu varlığımın en acı gerçeklerinden uzak tutmak için etrafına diktiğim bir kalkan. Bunun için bana kızarsa, kızsın. Kızgınlık, dünyamızın acısından daha iyidir.

Saatler ilerledikçe ve onun geri döneceği beklentisi arttıkça, aklımın derinliklerine ittiğim bir düşünce su yüzüne çıkıyor: Eğer gerçekten kaçmak, özgürlüğüne kavuşmak istiyorsa, onu suçlayabilir miydim? Varlığımın her zerresi onu parçası olduğum dünyadan korumak için çılglık atarken, bu özgürlüğü ona çok görebilir miydim?

Ağır bir kalple kendime bir içki dolduruyorum, alkolün yakıcılığının biraz netlik sağlayabileceğini umuyorum. Ama net olan tek şey iç içe geçmiş kaderlerimizin belirsizliği.

CHAPTER 3

MARİYA

T ayak seslerinin ritmik tınısı Yaroslavsky Tren İstasyonu'nun uçsuz bucaksız genişliğinde yankılanıyor. Parlak tepe ışıkları mermer zemin üzerine keskin gölgeler düşürürken yüzlerce, hatta binlerce insan Her birinin bir hedefi, bir amacı var. İnsanlığın bu gelgit dalgasında, okyanusun enginliği tarafından yutulan tekil bir damlacık gibi hissediyorum.

Her adım garip bir şekilde büyüyor, her nefes biraz daha ağırlaşıyor. Her zaman yalnızlıkta teselli bulmuşumdur, ama bu? Bu hiç hayal etmediğim bir kaos. Burada, taşıtların, yolcuların ve gelip geçici yüzlerin girdabında, aynı anda hem kaybolmuş hem de göze çarpan biriyim.

Çocuklu ailelere, şık takım elbiseli iş adamlarına, canlı sohbetler içindeki öğrencilere gözüm takılıyor. Yine de Moskova'nın bu nabız gibi atan kalbinin ortasında bir panik dalgası yükseliyor ve göğsümü daraltıyor. İzlendiğime, tanındığıma dair baskıcı bir his içime oturuyor. Bir tuvalet tabelası beni çağırıyor ve hemen sığınıyorum.

Banyonun steril ışıkları kendi çalkantılı duygularımı yansıtıyor. Lavaboya yaklaşıyorum, soğuk metal parmak uçlarıma baskı yapıyor. Yansımam bana bakıyor, daha bir gün önce güllerle çevrili tertemiz bir bahçede olan kadınla tam bir tezat oluşturuyor. Bugün ne çiçekli bir elbise ne de düzgünce taranmış saçlar var, sadece sıradan bir kapüşonlu, montlu ve kot pantolonlu bir kız var.

Eğlenceli bir nefes aldım. Burada duruyorum, Bratva'nın ödül karısının tam tersi gibi görünüyorum. Süs yok, gösterişli zenginlik gösterisi yok, sadece

çıplak temeller. Yansıma bir gülümseme veriyorum. Bu sadelikte bir güç var, yakın geçmişimin şatafatlı zenginliğinin asla karşılayamayacağı bir kamuflej.

Elim uzanıyor, omzumdaki çantamı ayarlıyor, fermuarını onuncu kez kontrol ediyor, birkaç eşyamin ve pasaportumun güvende olduğundan emin oluyorum. Kapüşonu üzerime çekerek yüz hatlarımı daha da örtmesine izin veriyorum. Yumuşak kumaş tenime sürtünürken, aynı zamanda kaçtığım eski dünya ile umutsuzca aradığım yeni hayat arasında koruyucu bir bariyer görevi görüyor.

Derin bir nefes alıyorum, kapüşonun tanıdık kokusu bir nebze olsun rahatlatıyor. Annem hayatta değişmeyen tek şeyin değişim olduğunu söylerdi ve burada, en büyük kaçışımın eşiğinde dururken, sözlerinin derinliğini fark ediyorum.

Yeni keşfettiğim kararlılıkla banyonun kapısını itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Seslerin kakofonisi, trenlerin tiz düdükleri, hepsi tek bir uğultuya , bu önemli anın müziği. İleriye doğru atılan her adım, benim için seçilmiş bir hayattan, şimdi kendim için çizdiğim bir yola doğru atılan bir adımdır.

Kalabalığa karışıp ilerledikçe göğsümdeki ağırlık hafifliyor, yerini korku ve coşkunun baş döndürücü karışımına bırakıyor. Dünya uçsuz bucaksız, sonsuz olasılıklarla dolu ve ben hepsini kucaklamaya hazırım.

Sayısız konuşmanın mırıltısı ve ayak seslerinin yankısı, istasyonun genişliğini noktalayan ritmik bir tempoya karışıyor. Ortamdaki gürültüyü delip geçen bir ses, trenin Helsinki'ye hareket ettiğini duyuruyor. Tren biletini biraz daha sıkı tutarken içimi bir heyecan ürpertisi kaplıyor. Görünüşü o kadar mütevazı olan bu küçük kağıt parçası, yeni bir şafağa, özgürlüğe geçişimi temsil ediyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, adımlarımın aciliyetini yankılıyor. Parmaklarım biletin kenarlarında geziniyor, yıpranmış dokusunu hissediyor. Etrafımdaki dünya renk çizgileri ve belirsiz şekillerle bulanıklaşıyor ama varış noktam belli. Peron yaklaşıyor ve trenin pırıl pırıl dış yüzeyi hem kaçış hem de macera vaat ederek beni bekliyor.

Trene adım atmak neredeyse gerçeküstü bir his. Sıcak, minderli koltuk beni kucaklıyor, çılgınca koşuşturmanın ardından teselli sunuyor. Parmaklarım biletin üzerinde kayıyor ve uzun zamandır hayalini kurduğum bir varış noktası olan yazılı kelimelere takılıyor. Muzaffer bir sırtışla kapüşonumun düşmesine ve saçlarımın aşağıya dökülmesine izin veriyorum. Geçtiğimiz günlerde yaşananlar bir rüya gibi geliyor ve bir an için

O an, ele avuca sığmayan Damien'ı ve zorba gölge Oskar'ı alt ettiğim düşüncesine kapılıyorum. Kapıların her çınlaması, trenin motorunun her tıslaması, özgürlüğümün şarkısında bir zafer notası gibi geliyor.

Ama özgürlük vefasızdır. Gardımı indirdiğim, pelüş koltuğun rahatlığının ve trenin ritmik salınımının tadını çıkardığım anda, kader acımasız elini oynuyor. Katlanan bir gazetenin yumuşak hışırtısı kulaklarıma ulaşıyor ve dikkatimi dışarıdaki geçici manzaralardan uzaklaştırıyor. Tanıdık bir yüz, keskin ve sert, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan delici gözleriyle koridorun karşısından bana bakıyor. Oskar.

Dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor, sesinden sahte bir tatlılık damlıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Bir an için zaman durmuş gibi görünüyor ve ben sadece Oskar ve yıkılan umutlarımla bir balonun içinde sıkışıp kalıyorum. Kaçışımı körükleyen kabadayılık, onları alt etmenin coşkusu, hepsi parçalanıyor ve geride göğsümde bir ağırlık bırakıyor.

Oskar'ın bakışlarını üzerimde hissederek içimi çektim. Birkaç dakika önce dünyamı boyayan yumuşak, şiirsel düşünceler yerini daha çelik bir kararlılığa bıraktı. "Her zaman bir adım öndesin, değil mi?"

Kıkırdıyor, arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu işin bir parçası."

Oskar'ın bakışlarının ağırlığı hissediliyor ve yeni bulduğum umuda gölge düşürüyor. Bir zamanlar sadece bir sıkıntı olan varlığı, şimdi inkar edilemez bir tehdit taşıyor. Tren vagonunun loş ışığı yüz hatlarında parıldıyor ve niyetinin ciddiyetini vurguluyor.

"İki seçeneğin var," diyor, sesi ortamdaki gürültünün üzerinde zar zor yükselen alçak bir gümbürtü. "Ya benimle gönüllü olarak gelersin ya da seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak dışarı taşıyım. Hiç kuşkunuz olmasın, bunun herkesin hatırlayacağı bir gösteri olmasını sağlayacağım."

Kısa bir an için duvarların üzerime kapandığını, koşullarımın beni sıkıştırdığını hissediyorum. Ama meydan okuma alevleniyor, kalbimin her atışında daha da parlıyor. Eğiliyorum, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yaklaşıyorum ve sesim ısırmacı bir hal alıyor. "Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun? Tehditler senin gölgede titreyenler üzerinde işe yarayabilir ama ben onlardan biri değilim."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, cüretkârlığım karşısında bir an şaşıyor. Ama içimde çalkalanan ham duygularla devam ediyorum. "Beni geri getirebilir, kazandığın bir ödül gibi gösterebilirsin. Ama şunu bil Oskar: Ben kırılğan bir porselen bebek değilim. Yaptığın her hareket, attığın her adım

Bekliyor olacağım, izliyor olacağım. Ve doğru an geldiğinde kaç."

Bunu bir sessizlik izliyor, aramızdaki gerilim geriliyor. Sonra, teslim olmuş bir nefesle ekliyorum, "Tamam. Ben de seninle geleceğim. Ama sadece olay çıkarmak seni çok fazla tatmin edeceği için. Senden korktuğum için değil."

Yüz hatları gizemini koruyor ama gözlerinde isteksiz bir saygı belirtisi var. "Pekâlâ. Görünüşe göre birbirimizi anlıyoruz."

Koltuğumdan kalkıyorum, hareketlerim kasıtlı ve telaşsız. Dışarı çıkarken, bir yanımda bu küçük isyanın bana pahalıya mal olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyor. Ama başka bir yanımda -daha ateşli, daha vahşi bir yanımda- bunun sadece bir başlangıç olduğunu fısıldıyor.

Arabadan indiğimde gecenin serin kucacı beni karşılıyor. Eve dönüşlerin rahatlatıcı olması gerektiği söylenir, ancak önümdeki yüksek ev bir sığınaktan çok bir kale gibi hissettiriyor. Her pencere, her tuğla, her sessiz nöbetçi ağaç yeni hayatımın etrafına örülen duvarları hatırlatıyor.

Oskar kapıyı açıyor ve girmem için eliyle işaret ediyor. Bir an durup derin bir nefes alıyorum. Her adım ağır geliyor, gün boyunca omuzladığım yüklerin bir kanıtı. İlerledikçe, tren istasyonunun daha önceki kakofonisiyle tezat oluşturan sessizlik etrafımı sarıyor.

"Nerede o?" Soru ben daha anlamlandıramadan dudaklarımdan dökülüyor, sesim yorgunluğumu ve hayal kırıklığımı taşıyor.

Oskar kaşlarını kaldırdı, "Kim?"

"Benimle oyun oynama," diye karşılık veriyorum, sesim keskin. "Damien. Benim kocam. Ya da her ne ise. Nerede o? Yoksa yeni karısıyla oynamaya mı niyetli?"

Oskar'ın bakışları benimkilerde kalıyor, bir anlık titreşim bir parça sempatiye ihanet ediyor. "Seni rahat bırakıyor," diyor sonunda. "Bu ikiniz için de daha güvenli."

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Daha güvenli mi? Sanki dikkat etmem gereken vahşi bir hayvanmış gibi konuşuyorsun."

Oskar'ın sesi değişmiyor: "Bu onun bir tehdit olmasıyla ilgili değil. İçinde yaşadığımız dünyayla ilgili. Güven, karşılayabileceğimiz bir lüks değil."

Odanın uçsuz bucaksız genişliğine bakıyorum, yalnızlığın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. "En azından onu arayabilir miyim? Onunla konuşabilir miyim?"

Yüz ifadesi hafifçe kararıyor. "Güvenli olmaz."

Boğazımda acı bir kıkırdama yükseliyor. "O zaman bir mektuba ne dersin? İçine zehir koymayacağıma söz veriyorum."

Oskar bir an beni inceliyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme hayaleti dans ediyor. "Bir mektup... belki bu ayarlanabilir."

Bu düşünce bana arkaik, geçmiş bir dönemin kalıntısı gibi geliyor. Yine de bu fikir bana cazip geliyor. Teknolojinin tuzaklarından yoksun kalem ve kağıt, bu soyut dünyada bana somut bir bağlantı sunabilir.

Odama doğru ilerlerken omuzlarımdaki gerginlik biraz azalmış görünüyor. Belki de savaşlar denizinde küçük bir zafer. Mürekkebin kağıt üzerindeki sessiz fısıltıları sesimi bulduğum bir araç olabilir. Bu sessiz dünyada, genellikle en yüksek sesle yankılanan sessiz yankılardır.

Odanın sessizliği beni karşılıyor, tek bir lambanın loş ışığı yazı masasının üzerine hafif gölgeler düşürüyor. Otururken, kalemin parmaklarıma soğuk dokunuşu beni sakinleştiriyor.

Yazabileceğim tüm kelimeleri, kalp kırıklığının, öfkem ve yeni keşfettiğim kararlılığımın hikayelerini düşünüyorum. Ama sonunda beni çağıran şey basitlik oluyor. Birkaç dokunaklı cümlelerin gücü.

Zincirlerin bir gelin için kabul edilebilir bir hediye olduğuna inanan adama, Şimdi bana sahip olabilirsin ama gitmeme izin vermediğin için pişman olacaksın. Yılsonuna kadar, özgürlüğü en değerli varlığım ve boşanmayı da sana en güzel hediyem yapacağıma söz veriyorum.

Her zaman kararlı olan 'karın', Mariya.

Bitirirken dudaklarımdan muzip bir gülümseme geçiyor. Son bir hamleyle dudaklarımı kağıda bastırıyorum. Rujumun yumuşak izi, asi kızılın derin bir tonu, geride kalıyor. Küçük bir simge, sessiz bir yemin, fısıltılı bir uyarı.

Mürekkebin ve rujun kurummasına izin verdiğimde, içimde bir kararlılık ateşi tutuşuyor. Şimdiden planlar yapmaya başladım. Bu yerin her köşesi incelenecek, her olası çıkış tartışılacak. Bu gece durdurulmuş olabilirim ama yolculuk henüz bitmedi. Özgürlük arzusu damarlarımda dolaşıyor, o sayfada yazılı vaat kadar inatçı.

Mektubu düzgünce katlayıp masanın üzerine bırakıyorum, kıpkırmızı öpücük bir savaş sancağı gibi yukarı bakıyor. Bu gece dinlenmek ruhumu tazeleyecek. Yarın, kaçışın satranç tahtası bir sonraki hamlemi bekliyor.

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov & Nicolaevich Bratva Kardeşler Serisi

[Highest Bidder](#) | [Bratva Daddy](#) | [Owned by Bratva](#) | [Knocked Up by Bratva](#) | [The Closer](#) | [Ruthless Rival](#) | [Scarred Prince](#) | [Brother's Best Friend](#) | [Devil's Nuptials](#)

Gümüş Tilki Babalar

[Doktor Baba](#) | [Tabu Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşı](#) | [Babanın Kanunu](#) | [Eski Erkek Arkadaşımın Babası](#) | [Babanın Kızı](#) | [Eski Sevgilim-En İyi Arkadaşın Kızı](#) | [Gizli Baba](#) | [Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel](#) | [Babanın Vegas Babası](#) | [Babanın Eski Sevgilimin Babası](#) | [Saplantısı](#) | [Kraliyet](#) | [İrlanda Kralı](#) | [Noel'i Çalan Doktor](#) | [Babanın Emirleri](#)

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

[Dağ Adamı Bebek](#) | [Dağ Küçük](#) | [Dağ Tarafından Nakavt](#) | [Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin](#) | [Dağ İçin Üçüzler](#) | [Dağ Tarafından Alınan](#) | [Dağ İçin Gizli Bebek](#) | [Adamı Adamı Adamı Adamı](#) | [Dağ Adamının Kazara Sürpriz](#) | [Dağ Adamının Hediye](#) | [Dağ Babasının Kaderi](#) | [Şanslı Cazibesi](#) | [Rakibi](#) | [Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası](#) | [Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi](#) | [Hediyesi](#) | [Dağ Adamının Sevgilisi'yu](#) | [Big Daddy](#) | [Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler](#) | [Etmek](#) | [Bay Doğru](#) | [Taklit](#)

Denver Doktorları Serisi

[Doktorun Sırrı](#) | [Doktorun Sürpriz Doğumu](#) | [İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri](#) | [Milyonerin Sürpriz Üçüzleri](#) | [Doktorun Bebek Planı](#) | [Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt](#) | [Doktorun Görevleri](#) | [Milyar Dolar Hatası](#) | [İrlandalı Doktor Hediyesi](#) | [İrlandalı Doktorun Emirleri](#) | [İrlandalı Doktorun Sevgilisi](#) | [En İyi Arkadaşımın Babası Gizli İçin](#) | [Komşunun Gizli](#) | [Mafya Doktoru İçin Gizli](#) | [Bebekler](#) | [Bebeği](#) | [Bebekler](#)

[Babamın En İyi Arkadaşı](#)

[KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.